

รายงาน

ของ

คณะกรรมการการสามัญเพื่อทำหน้าที่
ตรวจสอบประวัติและความประพฤติของบุคคล
ผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่ง
กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ใน ส่วนที่ ๑

รายงานการแสดงวิสัยทัศน์ของผู้ได้รับการเสนอชื่อ
ให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. ทั้ง ๑๘ คน
(ฉบับที่ ๓)

สำนักกำกับและตรวจสอบ
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

(สำเนา)

ด่วนที่สุด

ที่ สว (ปปช) ๐๐๐๘/ (ร) ๑๘๑

คณะกรรมการการสามัญ

กรรมการ ป.ป.ช.

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

เรื่อง รายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการสามัญเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติและความประพฤติ
ของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. ในส่วนที่ ๑

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานการพิจารณาของคณะกรรมการการสามัญ ในส่วนที่ ๑ จำนวน ๓ เล่ม

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๒ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) วันจันทร์ที่ ๒๙ สิงหาคม
๒๕๕๘ ที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบให้แต่งตั้งกรรมการการสามัญ พ.ศ. ๒๕๕๕ ข้อ ๙๖ และข้อ ๙๗
เป็นการชั่วคราวเฉพาะกรณี แล้วลงมติตั้งกรรมการการสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติ
และความประพฤติของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
แห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๓๕ ซึ่งกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. หม่อมราชวงศ์กำลุนเทพ เทวกุล	๒. นายเกษม ชัยสิทธิ์
๓. นายเจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	๔. คุณหญิงชดช้อย โสภณพนิช
๕. นายถวิล จันท์ประสงค์	๖. นายทองใบ ทองเปาด์
๗. นายนิรัตน์ อยู่ภักดี	๘. นายปราโมทย์ ไพชนม์
๙. นายปรีชา ปิตานนท์	๑๐. พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ
๑๑. นายผ่อง เล่งอี้	๑๒. นางมาลินี สุขเวชชวรกิจ
๑๓. พลเอก วัฒนา สรรพานิช	๑๔. พลตำรวจเอก วิรุฬห์ พันแสน
๑๕. พลตำรวจตรี วีระ อนันตกุล	๑๖. นายสรราช นิยมทรัพย์
๑๗. พลตำรวจเอก สวัสดิ์ อมรวิวัฒน์	๑๘. นายสันต์ เทพมณี
๑๙. นายสุนทร จินดาอินทร์	๒๐. พลตำรวจตรี เสกสันต์ อุ่นสำราญ
๒๑. นายโสภณ สุภาพงษ์	๒๒. นายอาคม ตุลาติก

โดยมีกำหนดเวลาปฏิบัติงานภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่วุฒิสภามีมติ

คณะกรรมการการสามัญ ได้ขอขยายเวลาการพิจารณาออกไปอีก ๓๐ วัน นับแต่
วันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ซึ่งจะครบกำหนดในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๘

สิ่งพิมพ์รัฐบาล
สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

บัดนี้ ...

บัดนี้ คณะกรรมการสามัญฯ ได้ดำเนินการตรวจสอบประวัติและความประพฤติของ บุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. จำนวน ๑๘ คน รวมทั้ง รวบรวม ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานอันจำเป็นเสร็จเรียบร้อยแล้ว และได้เสนอรายงานการพิจารณาของ คณะกรรมการสามัญฯ ในส่วนที่ ๑ ซึ่งแบ่งการนำเสนอรายงานในส่วนนี้ออกเป็น ๓ ฉบับ ดังนี้

๑. รายงานการตรวจสอบกระบวนการสรรหากรรมการ ป.ป.ช.
๒. รายงานผลการตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม
๓. รายงานการแสดงวิสัยทัศน์ของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ ทั้ง ๑๘ คน

ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาศึกษาล่วงหน้าของท่านสมาชิกวุฒิสภา ในการที่จะมีมติเลือกผู้ได้รับการเสนอชื่อเป็นกรรมการ ป.ป.ช. จำนวน ๙ คน ตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

สำหรับรายงานของคณะกรรมการสามัญฯ ในส่วนที่ ๒ คณะกรรมการสามัญฯ ได้จัดทำเป็นรายงานลับตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๐๑ วรรคสอง ซึ่งคณะกรรมการสามัญฯ จะได้นำเสนอในที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไป

อนึ่ง โดยที่รายงานลับดังกล่าวมีรายละเอียดบางประการที่คณะกรรมการสามัญฯ ได้จากการตรวจสอบซึ่งจำเป็นต้องพิจารณาเป็นความลับ จึงเห็นสมควรขอให้มีการประชุมวุฒิสภา เป็นการลับตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๑๐๓ วรรคสอง

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณารายงานของคณะกรรมการสามัญฯ ในส่วนที่ ๑ ดังกล่าวบรรจุระเบียบวาระการประชุมวุฒิสภาเพื่อประกอบการพิจารณาศึกษาเป็นการล่วงหน้าต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ทองใบ ทองเปาด์

(นายทองใบ ทองเปาด์)

ประธานคณะกรรมการสามัญฯ เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบประวัติฯ
กรรมการ ป.ป.ช.

สำเนาถูกต้อง

(นายสุนทร จินดาอินทร์)

เลขานุการคณะกรรมการสามัญฯ

สำนักกำกับและตรวจสอบ

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๓๓๖ - ๗

โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๙๓๒๕

ชัญญาลักษณ์ / พิมพ์

ทศพร , นงลักษณ์ / ทาน

สารบัญ

	หน้า
- รายชื่อและรูปภาพของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. จำนวน ๑๘ คน	๑
- คำถามการแสดงวิสัยทัศน์ของบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อฯ	๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของพลตำรวจโท วันชัย ศรีนวนลนัต	๕
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายคัมภีร์ แก้วเจริญ	๙
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายประเสริฐ เขียนนิลศิริ	๑๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายคิวะ แสงมณี	๑๗
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายไสว จันทะศรี	๒๑
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายภักดี โพธิศิริ	๒๕
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายกุลพัชร อธิธิธรรมวินิจ	๒๙
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสุรพล เอกโยคยะ	๓๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ	๓๗
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ	๓๙
- การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก เกษมชาติ นเรศเสนีย์	๔๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนางสัจจา ศตะนาวิน	๔๗
- การแสดงวิสัยทัศน์ของพลตำรวจเอก ดร.ณ โสภิตพันธ์	๕๑
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสมโภชน์ กาญจนภรณ์	๕๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก พิชายูเมธ ม่วงมณี	๕๗
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสันติ บางอ้อ	๕๙
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนายภิรมย์ สิมะเสถียร	๖๓
- การแสดงวิสัยทัศน์ของนางแนนน้อย ณ ระนอง	๖๗

รายชื่อบุคคลผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช.

จำนวน ๑๘ คน

พลตำรวจโท วันชัย ศรีนวลนัต

นายคัมภีร์ แก้วเจริญ

นายประเสริฐ เขียนนิลศิริ

นายศิวัช แสงมณี

นายไสว จันทะศรี

นายภักดี โพธิศิริ

นายกุลพัชร อธิธรรมวินิจ

นายสุรพล เอกโยคยะ

พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ

นายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ

พลเอก เกษมชาติ นเรศเสนีย์

นางสาวจา ศตะนาวิน

พลตำรวจเอก ดร.รุณ โสติพันธ์

นายสมโภชน์ กาญจนภรณ์

พลเอก พิชาญเมธ ม่วงมณี

นายสันติ บางอ้อ

นายภิรมย์ สิมะเสถียร

นางเน่งน้อย ณ ระนอง

คำถามการแสดงวิสัยทัศน์ของผู้ได้รับการเสนอชื่อ
ให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช.

.....

“เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีการขอขึ้นค่าตอบแทน
ของกรรมการในองค์กระอิสระตามรัฐธรรมนูญ
เช่น กรณีการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ”

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของพลตำรวจโท วันชัย ศรีนวลนัต

กราบเรียนท่านประธาน คณะกรรมการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ได้รับการเสนอชื่อให้เป็น กรรมการ ป.ป.ช. และกราบเรียนท่านกรรมการที่เคารพทุกท่าน กระผม พลตำรวจโท วันชัย ศรีนวลนัต ตำแหน่งประจำเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้รับการสรรหาให้มาเป็นผู้ที่เข้าพิจารณาเป็นกรรมการ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในครั้งนี ขออนุญาตแสดงวิสัยทัศน์ตามที่กำหนดหัวเรื่อง และกรอบเวลาไว้ หัวเรื่องที่ผมแสดงวิสัยทัศน์ก็คือว่า การทำหน้าที่ของกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีขอขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการในองค์กระอิสระตามรัฐธรรมนูญ เช่น กรณีขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กระผมขออนุญาตแสดงวิสัยทัศน์ เรื่องนี้ดังนี้

กรณีของการขึ้นค่าตอบแทนกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งกระผม ขออนุญาตใช้คำย่อว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. เรื่องนี้ได้มีคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาสำหรับผู้ดำรง ตำแหน่งการเมืองวิญฉัยเด็ดขาดแล้วก็เป็นข้อยุติกันแล้ว ผมอยากจะเรียนว่าประเด็นนี้ผมขออนุญาตแสดง วิสัยทัศน์เป็น ๒ ส่วนด้วยกัน

ส่วนแรกคือผลของคำวินิจฉัยของศาลหรือคำพิพากษาของศาลซึ่งยุติเด็ดขาด ตรงนี้เราต้อง ยอมรับในคำพิพากษาในคดีนี้ว่าเป็นอย่างไร อันนั้นก็คือวิสัยทัศน์ของผมประเด็นที่ ๑

ส่วนประเด็นที่ ๒ ขอแสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับคดีนี้ในแง่ของข้อกฎหมายว่ามีความเห็น ในข้อกฎหมายเรื่องคดีนี้ เฉพาะคดีของการขึ้นค่าตอบแทนของ ป.ป.ช. นั้น ผมมีความเห็นอย่างไร

ในข้อกฎหมายนั้นท่านทุกท่านคงทราบแล้วว่า ทุกคนมีสิทธิ มีความคิดเห็นที่จะมีความเห็น เหมือนหรือความเห็นต่างกันได้ ดังจะเห็นได้จากองค์คณะของคณะผู้พิพากษาคดีขึ้นค่าตอบแทนของคณะ ป.ป.ช. ที่ว่านั้น มีองค์คณะทั้งหมด ๙ ท่าน เป็นองค์คณะผู้พิพากษา ๓ ท่านมีความเห็นอย่างหนึ่ง ส่วนอีก ๖ ท่าน มีความเห็นอีกอย่างหนึ่ง แสดงว่าข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน แต่ข้อกฎหมายอาจจะมีความเห็นต่างกันได้ แต่เนื่องจากระบบของการดำเนินคดีนั้นเราก็ต้องดูเสียงข้างมากเป็นหลัก ฉะนั้นคดีผลวินิจฉัยจึงออกมาอย่าง ที่ท่านกรรมการทุกท่านก็ได้ทราบแล้วกระผมจะไม่ขอพูดถึงว่าเป็นอย่างไร ในข้อกฎหมายประเด็นนี้กระผม มีความเห็นว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณา ๓ ประเด็นด้วยกัน

ประเด็นแรกว่าฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่อันนี้ไม่ต้องพิจารณาแล้วเพราะว่าเป็นการบรรยายฟ้อง ของผู้ฟ้อง คืออัยการสูงสุด ศาลวินิจฉัยว่าฟ้องไม่เคลือบคลุม คือฟ้องชัดเจนพอที่จะให้จำเลยหรือผู้ถูกฟ้อง หรือ ผู้ต้องหาสามารถที่จะแก้ข้อกล่าวหาเข้าใจความไปฟ้องได้ อันนี้ก็หมดไปเป็นประเด็นการบรรยายฟ้อง

ประเด็นที่จะพิจารณาก็คือว่า ประเด็นที่ ๑ ผู้กระทำ ผู้ถูกฟ้องหรือผู้ถูกกล่าวหา นั้น ขออนุญาต คดีนี้ฟ้องมีความผิดตามมาตรา ๑๕๗ ประมวลกฎหมายอาญา ก็คือว่าเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริตเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใดผู้หนึ่งอันนั้นก็คือประเด็น ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ นั้น มีองค์ประกอบอยู่ ๓ ประการด้วยกัน ประการที่ ๑ ก็คือว่า ๑. เป็นเจ้าพนักงานใหม่ ๒. มีอำนาจทำตามนั้นใหม่หรือว่าทำโดยชอบใหม่ ๓. มีเจตนาในการที่จะทำ เจตนาต้อง อาศัยเจตนาพิเศษ คือเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย หรือเพื่อให้เกิดความเสียหายกับ

ผู้หนึ่งผู้ใด ผมขออนุญาตแสดงวิสัยทัศน์เฉพาะประเด็นที่ ๑ ก่อน

ประเด็นที่ ๑ ว่าจำเลยหรือผู้ถูกฟ้องทั้ง ๙ คน มีฐานะเป็นเจ้าพนักงานหรือไม่ ศาลวินิจฉัยมาแล้วว่าเป็น ในความเห็นของผม ผมก็เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลว่าเป็น เพราะอะไร เพราะว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้ง ๙ คน ได้รับพระบรมราชโองการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วกฎหมาย ป.ป.ช. นั้น มาตรา หนึ่ง กำหนดว่าเป็นเจ้าพนักงาน และเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย ฉะนั้นประเด็นที่ว่าทั้ง ๙ คน เป็นเจ้าพนักงานหรือไม่นั้นในองค์ประกอบข้อแรกนั้นผ่านไป ส่วนรายละเอียดในคำวินิจฉัยของศาลนั้น มีมากผมจะขออนุญาตไม่กล่าวถึง เพราะว่าถ้าอยากจะดูอะไรเดี๋ยวก็น่าจะดูอ่านในคำวินิจฉัยนั้นได้ ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่า แล้วมีอำนาจทำหรือทำได้โดยชอบไหม ในกรณีนี้เป็นการมองข้อกฎหมายระหว่างมาตรา ๑๐๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ๒๕๕๒ มาตรา ๑๐๗ ว่าให้คณะกรรมการมีอำนาจที่จะออกกฎระเบียบต่าง ๆ ได้ ซึ่งในมาตรา ๑๐๗ มีอยู่ข้อหนึ่ง (๑) บอกว่าให้ออกเรื่อง ค่าตอบแทน เงินเดือน และอื่น ๆ ตามที่มีกฎหมายว่าด้วยการนั้น ตรงนี้เป็นการตีความว่า ทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจออกระเบียบขึ้นค่าตอบแทนให้กับคณะกรรมการเองได้ อันที่จริงมีกฎหมายอยู่มาตราต้น ๆ ดูเหมือนจะเป็นมาตรา ๔ มาตรา ๕ ของกฎหมาย ป.ป.ช. ซึ่งกระผมเอามาแล้วขออนุญาตไม่เปิดก็แล้วกัน เอาความจำ ความเข้าใจดีกว่า มาตรา ๔ มาตรา ๕ ว่าด้วยเงินเดือนค่าตอบแทน เบี้ยประชุมและรายได้อื่น จะต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น คือกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนเงินดวาร์นของระบบข้าราชการปกติ อันนี้เป็นอย่างนี้ แยก

ฉะนั้นปัญหาก็คือว่า เป็นการวินิจฉัยข้อปัญหา ข้อกฎหมายโดยเอามาตรา ๑๐๗ มาทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจออกระเบียบเพื่อจะให้ค่าตอบแทนในครั้งนี้ได้ ท่านกรรมการ ค่าตอบแทนอันนี้เป็นค่าตอบแทนรายเดือนและเป็นลักษณะประจำ ไม่ใช่ว่า ลักษณะของเบี้ยประชุมว่ามาประชุมก็ได้ ไม่มาประชุมก็ไม่ได้ค่าตอบแทน ไม่ใช่ เป็นค่าตอบแทนว่าจะทำหรือไม่ทำก็ได้ค่าตอบแทน อันนี้จึงเป็นลักษณะที่ว่าเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจที่จะทำตามมาตรา ๑๐๗ ไม่มีอำนาจ มาตรา ๑๐๗ พุดเฉพาะการออกระเบียบคำสั่ง กฎเกณฑ์การบริหาร การจัดการของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเท่านั้น จึงขอเรียนว่าโครงสร้างของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะมีโครงสร้างอยู่ ๒ ส่วน คือ ๑ ส่วน สำนักงาน ซึ่งมีเลขาธิการสำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นผู้บริหาร ดำเนินกิจการทั้งหลายทั้งปวงในเรื่องของการป้องกันและปราบปราม โครงสร้างอีกส่วนหนึ่งโครงสร้างส่วนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม คือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์คณะบุคคล สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินี้เท่าที่เป็นมือเป็นไม้ เป็นกลไกในการทำงานให้กับ ป.ป.ช. มาตรา ๑๐๗ บอกว่า การออกกำหนดระเบียบต่าง ๆ รวมทั้งเงินเดือนด้วยออกให้เพื่อโครงสร้างส่วนนี้ ส่วนสำนักงาน แต่โครงสร้างส่วนคณะกรรมการป้องกันหรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องอาศัยมาตรา ๔ มาตรา ๕ โดยประมาณ ตัวเลขมาตราผมไม่ค่อยมั่นใจแต่อยู่ในมาตรา ๔ มาตรา ๕ ฉะนั้นในเมื่อออกมาโดยอ้างมาตรา ๑๐๗ ซึ่งไม่ใช่อำนาจของ ป.ป.ช. และมาออกก็เป็นการออกโดยไม่มีอำนาจที่จะออก

มาดูประเด็นต่อไปว่าแล้วเรามีเจตนา ความผิดตามมาตรา ๑๕๗ ต้องใช้แต่ทางพิเศษคือเพื่อให้เกิดความเสียหายหรือโดยทุจริตคือแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ด้วยกฎหมายเข้ามาให้ตนเองหรือคนอื่น ในเรื่องนี้ การออกระเบียบเหล่านี้ก็คือเพื่อให้ตัวเองคณะ ๙ ท่านนั้น ได้รับเงินเพิ่มเป็นเงินตอบแทนประจำรายเดือน ก็คือได้ประโยชน์ ได้ประโยชน์สำหรับตนเอง เจตนาให้ความเสียหายหรือไม่ เจตนามี ๒ อย่าง คือประสงค์ต่อผลหรือ

เล็งเห็นผล กรณีนี้อาจจะไม่ประสงค์ต่อผลให้เกิดความเสียหายต่อราชการ ต่อบงครของสำนักงาน ป.ป.ช. หรือต่อระบบราชการ แต่ว่าเป็นเรื่องที่ย่อมเล็งเห็นผลด้วยว่าเมื่อได้เงินแล้วรัฐต้องจ่ายเงินให้กับบุคลากรเหล่านี้ ก็เป็นเจตนาเล็งเห็นผลได้ ฉะนั้นมีทั้งเรื่องเจตนาเล็งเห็นผลที่ทำให้เกิดความเสียหายกับเจตนาประสงค์ต่อผลว่าให้ได้รับค่าตอบแทนโดยมิชอบ

สรุปแล้วกระผมเห็นด้วยในคำวินิจฉัยของศาล ด้วยเหตุผลดังที่ผมได้กราบเรียนองค์ประกอบ ๓ ประการดังกล่าวนี้

ปัญหาต่อไปที่อยากจะกราบเรียนว่า แล้วถ้าหากว่าองค์กรอิสระอื่น ๆ ทำอย่างนี้บ้างจะว่าอย่างไร ผมเรียนว่า องค์กรอื่น ฝ่ายอื่น ๆ ก็ต้องดูกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับองค์กรเหล่านั้น เพราะว่าปัญหาที่ผมเรียนเกี่ยวกับ ป.ป.ช. เป็นกฎหมายพระราชบัญญัติ ป.ป.ช. เขาก็มีกฎหมายของเขาใน ส่วน ป.ป.ช. ว่าได้ขึ้นเงินเดือนอะไรก็แล้วแต่ สำหรับองค์กรอื่น ๆ ที่อาจจะตามมา จะมีหรือไม่ผมยังไม่ทราบ จะมีหรือไม่ก็ต้องดูกฎหมายที่ก่อกำเนิดกับองค์กรเหล่านั้นว่าเขียนไว้อย่างไร ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ยุติเป็นอย่างไรแล้วเข้าข้อกฎหมายอย่างไร แล้วถ้าเข้าข้อกฎหมายอย่างเดียวกันนี้ผลทางกฎหมายก็ต้องเหมือนกัน ผมยังฟันธงไม่ได้ว่าองค์กรอื่นถ้าจะตามมา ผลจะเป็นอย่างไรแต่ต้องดูข้อเท็จจริงก่อน ประกอบกับหลักกฎหมาย ด้วบทบัญญัติกฎหมายที่สร้างองค์กรนั้นขึ้นมาว่าเกิดจากอะไร ผมไม่ขอระบุว่าเป็นองค์กรใดเพื่อให้เกิดความเหมาะสม

อยากจะเรียนนิดหนึ่งว่า ทำไมผมถึงเสนอตัวสมัครอาสาทำหน้าที่นี้ ท่านทั้งหลายขณะนี้ ปัญหาทุจริตคอร์รัปชันค่อนข้างน่าห่วงแล้วก็หนักหน่วง เป็น ๑ ใน ๓ นโยบายของรัฐบาล คือในการปราบคอร์รัปชันแล้วย้อนหลังไปตั้งแต่ปี กฎหมาย ป.ป.ช. เกิดเมื่อปี ๒๕๔๒ แต่ก่อนปี ๒๕๔๒ นั้นมีกฎหมาย ป.ป.ป. เกิดเมื่อปี ๒๕๑๘ ก็ ๓๐ ปี มานี้พอดี ก่อนกฎหมาย ป.ป.ป. ปี ๒๕๑๘ ก็มีคำสั่งของฝ่ายบริหารในยุคนั้น มี ก.ต.ป. ทำนองนี้ จะเห็นได้ว่าแนวทางการทุจริตของเราเคฟสูงขึ้นไปตลอดเวลา เราก็คิดว่าเรามีกฎหมาย ป.ป.ช. เป็นยานานที่ฉมังแล้วที่จะรักษาโรคทุจริตนี้ได้ แต่ทุกวันนี้เราก็เห็น ๆ กันอยู่อย่างผมเคยพูดว่าโรคนี้ดีอย่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งเป็นองค์พระประมุขของเรา ท่านมีความเป็นห่วงเป็นใยกับเรื่องปัญหาคอร์รัปชันตรงนี้ตลอดมา จะเห็นว่ายุคหลัง ๆ ท่านมีพระกระแสกิติหรือมีพระบรมราชโองการที่ดีค่อนข้างจะชัดแล้วก็หนักขึ้น ทุกครั้งที่มืองค์คณะบุคคลไม่ว่าจะเป็นคณะรัฐมนตรีกิติหรือว่าผู้พิพากษากิติหรือใครกิติเข้าไปถวายสัตย์ฯ หรือเข้าไปเข้าเฝ้าท่านจะพูดถึงเรื่องนี้

ผมจะขออนุญาตยกตัวอย่าง ผมขออนุญาตเอาพระตำาริษของท่านมา ท่านพูดกับผู้ว่าซีอีโอ เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม ปี ๒๕๔๗ เมื่อเร็ว ๆ นี้ประมาณเกือบ ๆ ปี ท่านทั้งหลายคงจำได้ ผมขออนุญาตอันเชิญพระตำาริษของท่าน ท่านตำาริษว่าอย่างนี้ จะเป็นพระตำาริษหรือจะเป็นพระบรมราชาวาทก็ได้ทั้ง ๒ อย่าง ท่านว่าส่วนหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องการทุจริต ท่านต้องห้ามไม่ให้มีการทุจริตขึ้น แล้วท่านจะเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดซีอีโอที่มีประสิทธิภาพ ถ้าทุจริตแม้แต่นิดเดียวก็ขอแข่ง แข่งให้มีอันเป็น พุดอย่างนี้หยาบคายแต่ขอว่าให้มีอันเป็น ถ้าไม่ทุจริต สุจริต และมีความตั้งใจจะทำให้อายุยืนได้ถึง ๑๐๐ ปี หรือถ้าอายุมากแล้วก็แข็งแรง ประเทศไทยจะรอดพ้นอันตรายอย่างมาก อันนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระบรมราชาวาทหรือพระตำาริษของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งทรงเตือนเราเมื่อปีที่แล้ว แล้วหลังจากนั้นท่านก็มีสิ่งที่เตือนเรามาตลอด คือจะเห็นได้ว่าปัญหาคอร์รัปชันนั้นเข้าไปอยู่ในพระหทัยของพระองค์ท่าน เมื่อเราเป็นข้าราชการ ผมเองก็เป็นข้าราชการมีประสบการณ์ในงานทำการสอบสวนมา มีส่วนร่วมกับคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอนุกรรมการไต่สวน อย่างน้อย ๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ๑๕ เรื่องด้วยกัน ผมมีประสบการณ์ในการทำคดีในการสอบสวน ผมมีความรู้ทางกฎหมาย จบเนติบัณฑิต จบปริญญาโท

ทางกฎหมาย ผมเชื่อว่าความรู้ที่ผมมีอยู่ในทางกฎหมาย ประสบการณ์ที่ผมมีอยู่ในทางการที่ผมทำงานทางด้านนี้ มาเป็นระยะเวลายาวนาน ผมสามารถที่จะเอาความรู้เหล่านั้นมาช่วยองค์กรนี้ได้ เพราะขณะนี้บ้านเมืองเราเกิด สุนทรียภาพในเรื่องของการปราบคอร์รัปชันเพราะองค์กร ป.ป.ช. นั้นต้องละจุดมีปัญหาขึ้นมา ก็ยังมีปัญหาต่อไป ถ้าหากว่ายังไม่มีการตั้งกรรมการ ผมคิดว่าเป็นโอกาสอันดี ทั้งนี้ผมเองก็ยังมีราชการอยู่ในอาชีพปัจจุบันของ ผมก็อีกพอสมควรที่จะทำต่อไปได้ แล้วก็ไม่ได้มีปัญหาใด ๆ กับหน่วยงานปกติ ผู้บังคับบัญชาเองก็ถามว่า คิดอย่างไรถึงมา ผมบอกผมคิดอยากจะทำให้ความรู้ความสามารถที่ผมมีอยู่ มาช่วยประโยชน์กับชาติบ้านเมือง ถ้าผมมีโอกาส ถ้าไม่มีโอกาสมาก็กลับไปทำงานของผมตามปกติ ผมคงจะมีประเด็นอีกมากมาย อยากเรียนว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องใช้ความรู้ทางกฎหมายมาก จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของ ป.ป.ช. ในมาตรา ๑๙ (๓) แล้วใน มาตรา ๕ จะกำหนดไว้ต้องทำการได้สวนความผิดต่าง ๆ ให้ได้ข้อเท็จจริง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายคัมภีร์ แก้วเจริญ

กราบเรียนท่านคณะกรรมการธิการ ท่านผู้มีเกียรติและสื่อมวลชนที่เคารพทุกท่าน กระผม นายคัมภีร์ แก้วเจริญ อัยการสูงสุด ขอเสนอตัวเข้ารับใช้พี่น้องประชาชนเพื่อทำหน้าที่เป็นกรรมการ ป.ป.ช. ขออนุญาตเริ่มเลย กราบเรียนที่ประชุมอีกครั้ง งานของกรรมการ ป.ป.ช. เป็นงานที่มีความสำคัญในการที่จะตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้การบริหารงานของประเทศ เป็นไปด้วยความถูกต้องแล้วก็อำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนได้อย่างแท้จริง ผมคิดว่าในหลักการของ ป.ป.ช. จะต้องต้องมีมาตรการของการตรวจสอบควบคู่ไปกับมาตรการการป้องกันด้วย ซึ่งจะต้องใช้หลักการบริหารจัดการ ที่ดีแล้วก็ต้องใช้เทคนิคการปฏิบัติที่ดีด้วย

ในส่วนของหลักการบริหารที่ดีนั้นผมคิดว่าจะต้องใช้หลักผสมผสานกันระหว่างการใช้อำนาจและการอำนวยความสะดวก ในส่วนของการใช้อำนาจนั้นผมคิดว่ากรรมการ ป.ป.ช. นั้นจะต้องมีความเด็ดขาดแล้วก็ เป็นกลาง คำว่า เป็นกลาง นี้หมายถึงจะต้องเป็นกลางทั้งทางการเมืองแล้วก็ เป็นกลางในทุก ๆ เรื่อง เพราะว่า ในการบริหารจัดการที่ดีนั้นจะต้องยึดพี่น้องประชาชนเป็นศูนย์กลางของการทำงาน เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ป.ป.ช. ก็เช่นเดียวกัน

อีกส่วนหนึ่งของหลักบริหารที่ดีนั้นก็คือว่า จะต้องนำมาตรการอำนวยความสะดวกมาใช้ เนื่องจากเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับกฎหมายแล้วก็เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน การอำนวยความสะดวก นั้นผมคิดว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นจะต้องให้ความเป็นธรรมกับผู้ที่ถูกดำเนินคดีและผู้ที่เป็นผู้ที่เริ่มต้นคดี ผมคิดว่าที่ผ่านมาแล้วยังมีส่วนหนึ่งจากการที่ผมได้เคยมีโอกาสทำวิจัยนั้น คิดว่าการปฏิบัติต่อผู้ที่ถูกดำเนินคดี นั้น ผมคิดว่าต้องนำหลักสิทธิมนุษยชนมาใช้ด้วย เพราะว่าหลักสิทธิมนุษยชนนั้นไม่ใช่จำกัดเฉพาะบุคคลที่เป็น ประชาชนธรรมดาเท่านั้น แม้แต่ผู้ใช้อำนาจรัฐก็เป็นประชาชนเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นมาตรการการแจ้งข้อหา นั้นผมคิดว่าจะต้องกระทำด้วยความชัดเจนแล้วก็ให้โอกาสผู้ที่ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาแล้วก็ แก้อข้อกล่าวหาได้ตั้งแต่เริ่มแรก

ถึงขั้นตอนของการปฏิบัติงานหรือเทคนิคการปฏิบัติงานที่ดีนั้น ผมขอเสนอมาตรการว่า เนื่องจาก ป.ป.ช. นั้นมีมาตรการทั้งการป้องกันแล้วก็การปราบปราม ผมคิดว่าเราจะต้องเน้นที่มาตรการการป้องกัน เพราะว่าจากประสบการณ์ที่ผ่านมาขณะนี้เรามีคดีค้างอยู่ที่กรรมการ ๗,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ เรื่อง ก็แสดงว่าเรื่องของคอร์รัปชันในบ้านเรานั้นดีมาก ผมคิดว่าถ้าเราเน้นเรื่องการปราบปรามนั้นไม่สำเร็จหรอกเพราะว่าปราบเท่าไร ก็ยังมีอยู่เท่านั้น ยังมีวิญญูณมาก จำนวนคนยิ่งมากขึ้น ผมคิดว่ามาตรการป้องกันนั้นน่าจะประสบความสำเร็จมากกว่า มาตรการป้องกันจะทำให้ดีที่สุดก็ถึงภาคประชาชน ภาคประชาสังคม ดึงสื่อมวลชนเข้ามามีส่วนร่วม เพราะผมคิดว่าการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมนั้นจะร่วมตั้งแต่การเริ่มเผยแพร่ความรู้ ปลูกฝังค่านิยมให้แก่ สังคมว่าการคอร์รัปชันนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ประการที่ ๒ ก็คือว่าสังคมนั้นจะต้องช่วยตรวจสอบและสอดส่อง ลำพังกรรมการ ป.ป.ช. อนุกรรมการ และเจ้าหน้าที่นั้นไม่เพียงพอในการที่จะสอดส่องพฤติกรรมที่ผิดปกติของผู้ใช้อำนาจรัฐได้

ประการที่ ๓ ของภาคประชาสังคม ก็คือว่าจะต้องมีการร่วมในการศึกษาวิจัย ซึ่งผมคิดว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นจะต้องเป็นแกนนำในการที่จะศึกษาวิจัยว่าจะใช้มาตรการอย่างไรดีจึงจะป้องกัน

ไม่ให้เกิดการประพุดมีขอบขึ้นมาได้ในวงราชการและในวงการภาครัฐ ในส่วนของการปฏิบัติการเทคนิคปฏิบัติการนั้นผมคิดว่าในส่วนที่ ๒ นี้ เราจะต้องนำเรื่องของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามีส่วนร่วม เพราะว่าไม่ว่าในเรื่องของการป้องกันหรือปราบปรามนั้น เทคโนโลยีสารสนเทศนั้นจะช่วยให้เกิดความโปร่งใส และเป็นธรรมครับ

การปราบปรามนั้นจะต้องรวดเร็ว ใช้หลักนิติธรรม รวดเร็ว โปร่งใส เป็นธรรม ผมคิดว่าจะทำให้เป็นรูปธรรมได้ต่อเมื่อนำระบบ ICT เข้ามาใช้ ก็คือระบบคอมพิวเตอร์ ระบบเว็บไซต์ ให้มีการรายงานผล มีการรายงานสารบบคดี เพื่อให้สังคมได้ทราบว่าการกรมการ ป.ป.ช. ได้ทำคดีเรื่องใดบ้าง ได้ทำล่าช้าแค่ไหน รวดเร็วแค่ไหน แล้วผลคดีนั้นมีความคืบหน้าไปอย่างไร ผมว่าตรงนี้จะเป็จุดที่จะประกันสิทธิเสรีภาพของทั้งที่ผู้ถูกดำเนินคดีแล้วก็สิทธิของผู้ที่เป็นผู้ที่กล่าวหาด้วย ระบบ ICT นั้นจะทำให้เกิดความชัดเจน แล้วก็สามารถที่จะตรวจสอบได้

เทคนิคปฏิบัติการอีกส่วนหนึ่งก็คือ เทคนิคปฏิบัติการทางด้านการตรวจสอบทรัพย์สิน ซึ่งขณะนี้มาตรการการตรวจสอบทรัพย์สินเราจำกัดตัวบุคคลที่จะถูกตรวจสอบในวงจำกัดเนื่องจากขีดความสามารถหรืออัตรากำลังของผู้ที่จะปฏิบัติงานนั้นยังมีไม่เพียงพอ ผมคิดว่าจะต้องเพิ่มเติมตรงนี้ เพิ่มขอบเขตของบุคคลที่อยู่ในข่ายที่จะต้องถูกตรวจสอบทรัพย์สินให้มากขึ้น ผมคิดว่าถ้าเราใช้มาตรการเฝ้าระวัง ก็คือการป้องกันจะต้องเริ่มจากการตรวจสอบทรัพย์สินของบุคคล อันนี้ชัดเจนที่สุด เพราะว่าเป็สิ่งที่ปรากฏอยู่ในตัวของมันเอง แล้วชัดเจนเป็นตัวเลข เป็นเอกสารซึ่งเถียงไม่ได้ ในการตรวจสอบนี้ ผมคิดว่าจะต้องให้เจ้าหน้าที่ของ ป.ป.ช. จะเป็นทั้งในส่วนของเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติงานแล้วก็อนุกรรมการต่าง ๆ นั้น มีบทบาทมากขึ้นในการที่จะลงลึกไปถึงแต่ละโครงการที่มีความผิดปกติ หรือเป็นโครงการที่พี่น้องประชาชนให้ความสนใจเป็นพิเศษ ผมคิดว่าตรงนี้กรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะต้องลงไปติดตามอย่างใกล้ชิด

อย่างที่ผมเรียนแต่แรกว่าการที่เรานำภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วมนั้นจะช่วยได้มากครับ การติดตามสิ่งที่เป็นเรื่องผิดปกติเหล่านี้ เพราะว่าพี่น้องประชาชนจะสัมผัสอยู่ทุกจุดทุกส่วนที่เรียกว่าพื้นที่ของประเทศไทย ผมคิดว่าถ้าการกรมการ ป.ป.ช. นี้ขยายบทบาทการทำงาน โดยเน้นเรื่องของการป้องกัน โดยเน้นเรื่องของการนำภาคประชาสังคมเข้ามามีส่วนร่วม แล้วก็บริหารจัดการให้การปราบปรามการใช้อำนาจ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจนั้นเป็นการใช้อำนาจโดยถูกต้อง ก็คือว่าเด็ดขาด เป็นกลาง แล้วก็จะต้องอำนวยความสะดวกด้วย ก็คือใช้หลักนิติธรรมนั่นเอง

ในส่วนของการปฏิบัติงานนั้น ผมคิดว่าอีกส่วนหนึ่งที่น่าจะต้องคำนึงถึงและไม่ควรจะมีมองข้ามไปก็คือ เรื่องของหลักสากล ทุกวันนี้ต้องยอมรับว่าเรื่องของคอร์รัปชันนั้นเป็นเรื่องที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ไม่ใช่เฉพาะสังคมประเทศไทยเท่านั้น ทุกประเทศมีหมดครับ แต่เป็นที่น่าเป็นห่วงโยก็คือว่า ประเทศไทยเรานั้นถูกจัดลำดับ อยู่ในลำดับที่ค่อนข้างจะต้น ๆ ของการที่มีคอร์รัปชัน ถึงแม้ว่าจะไม่มากที่สุดก็ตาม แต่ว่าเป็นสิ่งที่น่าห่วงโย ถ้าเราไม่ระมัดระวัง ในขณะที่ประเทศอื่น ๆ เขามีความตื่นตัวระมัดระวัง สักวันหนึ่งครับ ถ้าเราปล่อยผลอดตัวไปนะครับ เราอาจจะเป็ประเทศที่มีความเด่นเป็นอันดับหนึ่งทางด้านการมีคอร์รัปชันมากที่สุดก็ได้ ซึ่งตรงนั้นเป็นภาพที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดของพี่น้องประชาชน เพราะฉะนั้นเราจะต้องติดตามมาตรการการปราบคอร์รัปชัน การป้องกันการปราบปรามคอร์รัปชัน โดยมีจุดการเชื่อมโยงเครือข่าย เชื่อมโยงระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้ได้มีการก่อดัวกัน ผมคิดว่าในส่วนหนึ่งของที่ผมได้มีประสบการณ์ คือด้านอัยการนั้น ก็มีบทบาทส่วนหนึ่งในการที่จะป้องกันและปราบปรามคอร์รัปชัน เนื่องจากองค์กร ป.ป.ช. ในบางประเทศนั้น อย่างเช่น

ประเทศจีน ประเทศญี่ปุ่น และอีกหลาย ๆ ประเทศทางภาคสังคมนิยมเขาจะรวมอยู่ในสำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งตรงนี้ครับมีคณะกรรมการเรียกว่าสมาคมอัยการโลก ซึ่งสมาคมอัยการโลกนั้นจะมีทุก ๆ ประเทศเข้าร่วมเป็นสมาชิกอยู่ด้วย ผมคิดว่าทางด้านภาค ป.ป.ช. ก็เช่นเดียวกันครับ องค์การ ป.ป.ช. นั้นก็จะมีองค์กรที่มีจุดเชื่อมโยงต่อกันได้ เท่าที่ผมทราบนั้น ก็ทราบว่ามี การติดต่อไปมาหาสู่กันเป็นประจำผมคิดว่าเราต้องเน้นตรงนี้ เนื่องจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา เป็นการประชุมที่เรียกว่า UN Congress นั้นได้มีข้อมติข้อหนึ่งซึ่งฝากให้ทุก ๆ ประเทศจะต้องเน้นเรื่องของการให้ความร่วมมือกันในการที่จะปราบปรามและแก้ไขปัญหอาชญากรรมระหว่างประเทศเนื่องจากการคอร์รัปชันซึ่งเป็นอาชญากรรมประเภทหนึ่งนั้น ขณะนี้ได้มีการขยายเครือข่ายไม่ใช่เฉพาะการปฏิบัติในประเทศแต่ละประเทศเท่านั้น แต่จะมีเครือข่ายขยายวงไปเชื่อมโยงกับประเทศอื่น ๆ ด้วย เพราะฉะนั้นมาตรการทางด้านระหว่างประเทศนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะต้องติดตาม เพราะฉะนั้นในฐานะที่กระผมได้มีประสบการณ์ทางด้านการทำงานด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมาเป็นเวลา ๙ ปีต่อเนื่องกัน ผมยินดีที่จะรับใช้ในการที่จะเชื่อมโยงกับประเทศต่าง ๆ จัดสัมมนา ระหว่างประเทศเพื่อให้ประเทศไทยเรานั้นเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลกที่จะเคียงข้างกับประเทศอื่น ๆ ในการที่จะป้องกันและปราบปรามคอร์รัปชัน

สุดท้ายนี้เป็นปัญหาที่ปรากฏอยู่ตามคำถามก็คือว่า เรื่องของการขึ้นค่าตอบแทนนั้น ขององค์กรอิสระต่าง ๆ นั้น รวมทั้งของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น ตัวกระผมเองนั้นเนื่องจากได้มีหน้าที่ตรวจสอบตรงนี้อยู่ด้วยนะครับ ก็คงจะไม่ก้าวล่วงไปพูดถึงตรงที่การใช้อำนาจตรงนั้น แต่ว่าน่าจะเป็นเรื่องของสามัญสำนึก เพราะว่าถ้าเรามาทำงานในหน้าที่ของผู้ที่ทำหน้าที่ปราบปรามคอร์รัปชัน หรือไม่ ผมคิดว่าต้องปราบปรามคอร์รัปชันครับ แม้แต่เป็นเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมอย่างตัวผมเอง ตั้งแต่การเริ่มชีวิตมาเป็นอัยการนั้น ผมคิดว่าเมื่อเราเริ่มต้นจะเป็นบุคคลหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องไปมีรายได้พิเศษหรือครับ เพราะว่าสิ่งที่เขาให้ตอบแทนนั้นน่าจะเพียงพอแล้ว แล้วผมคิดว่าต้องตัดสินใจตั้งแต่เริ่มแรกของการใช้ชีวิตว่าถ้าเราจะเข้าไปอยู่กระบวนการยุติธรรมแล้วนี้ผมคิดว่าเรื่องของรายได้พิเศษนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผมต้องการ เพราะฉะนั้นเป็นสามัญสำนึกกว่าเมื่อใดก็ตามที่จะมีการที่จะให้ตัวเองได้รับเงินค่าตอบแทนเพิ่มขึ้น จะต้องตรวจสอบให้ดี อันนี้ผมไม่ได้ตำหนิว่าคณะกรรมการนั้นมีความผิดหรือมีความเจตนาที่ไม่ดี แต่ว่าจะต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งในการที่จะดูว่าขึ้นค่าตอบแทนให้ตัวเองได้หรือไม่ เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมไม่ตำหนิว่าท่านบกพร่องหรือท่านเจตนา ไม่ใช่แต่ว่าถ้าตรวจสอบลึก ๆ ดี ๆ แล้วจะทำไม่ได้ ตรงนี้ครับ เป็นเรื่องที่จะต้องมีสามัญสำนึกในการที่จะปลูกไว้ในตัวเอง แล้วก็ต้องมีสติอยู่เสมอว่าจะต้องมีสามัญสำนึกด้วย

ผมขออนุญาตพูดอาจจะนอกกรอบที่กำหนดก็คือว่า กระผมคิดว่าตัวของผมเองเป็นความรู้สึกส่วนตัวนะครับว่า ผมได้มีประสบการณ์กับงาน ป.ป.ช. นี้มา ๘ ปี คือเป็นอนุกรรมการดอนสมัย ป.ป.ป. แล้วก็ตอนที่ทำเรียนหนังสือที่พระปกเกล้าก็ได้ทำวิจัยครับ ขอบพระคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายประเสริฐ เขียนนิลศิริ

ท่านประธานกรรมการ ท่านกรรมการ ท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ท่านสื่อมวลชนและท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน กระผม นายประเสริฐ เขียนนิลศิริ อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกา ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสในศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดขอนแก่น ขออนุญาตเรียนวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติครับ กระผมคิดว่าท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคงทราบดีว่าปัญหาการทุจริตในบ้านเราเมืองเรา ขณะนี้เป็นปัญหาของสังคม การทุจริตมีอยู่ทุกบ้านเมืองไม่ว่าบ้านเมืองนั้นจะเป็นบ้านเมืองที่พัฒนาแล้วหรือกำลังพัฒนา แต่ถึงขั้นที่จะเป็นปัญหาสังคมที่คนในชาติบ้านเมืองจะต้องสมานฉันท์ เห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องรีบเยียวยาแก้ไขเพื่อให้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ลดน้อยถอยลงไปหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้คนในบ้านในเมืองได้อยู่ดีกินดี ปัญหาการทุจริตนี้จริง ๆ ในบ้านเราเมืองเราก็คิดขึ้นมานาน ก่อนหน้านี้ก็มีคณะกรรมการ ป.ป.ป. ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ สมัยท่านอาจารย์สัญญาเป็นนายกรัฐมนตรี ก็เคยตั้งกรรมการขึ้นมาดูแล แต่ไม่สามารถทำให้ปัญหาเหล่านี้เบาบางลงไปได้

เมื่อมีการร่างรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๔๐ สสร. ก็ได้เห็นความจำเป็นที่จะต้องดูแลปัญหานี้ อย่างจริงจัง ก็ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ป.ป.ช. เกิดขึ้นมาให้อำนาจหน้าที่มากมายที่จะเยียวยาแก้ไขปัญหานี้ได้ ตลอดเวลาที่ ป.ป.ช. มีกำเนิดมานี้เป็นเวลารวม ๖ ปีแล้ว ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ก็ยังไมเบาบางลงไป ก็มีเสียงกล่าวขานกันในวงกว้างว่าการทำหน้าที่ของ ป.ป.ช. ชุดปัจจุบันนี้ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาการทุจริตหรือการคอร์รัปชันในบ้านเราเมืองเราให้เบาบางลงไปได้นะครับ กลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้เกิดปัญหาความยากจน ปัญหายาเสพติดติดตามมา ทั้งนี้เพราะว่าเมื่อมีการทุจริตแล้ว เงินส่วนหนึ่งจะไปอยู่กับคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อย ทำให้ค่าใช้จ่ายในการลงทุนเพิ่มสูงขึ้น ราคาสินค้าสูงขึ้นตามไปด้วย การลงทุนจากต่างประเทศ โอกาสที่จะมาทำการค้าเสรีแข่งขันกันน้อยลงเพื่อให้ประชาชนได้รับการบริการ ได้รับการซื้อสินค้าในราคาที่ถูกลงนี้ ลดน้อยถอยลง

ปัจจุบันกระผมเห็นว่าการทำงานของรัฐ กรรมการ ป.ป.ช. ยังมีปัญหาอยู่ตรงในแง่ที่ว่า การงานต่าง ๆ ที่ทำมานี้ก็พูดกันว่าทำได้แต่เฉพาะคนที่ทุจริตซึ่งเป็นตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ทุจริตรายใหญ่เงินเป็นร้อยล้านพันล้านไม่สามารถดำเนินการให้อย่างเป็นรูปธรรมได้ ทั้งนี้ ผมก็ไม่ทราบรายละเอียดที่เดี๋ยวล่ามีปัญหาคือข้อขัดข้องอย่างไร แต่ในการที่เป็นผู้บริหารงานมาแล้ว ก็มองดูว่าการแก้ปัญหาก็ต้องดูเรื่องคน เรื่องเงิน เรื่องวิธีการจัดการ วัสดุอุปกรณ์บกร่องส่วนไหน

ในความเห็นของผมต่อ ป.ป.ช. ปัจจุบันเห็นว่าเรื่องคนไม่มีปัญหา เพราะว่ากฎหมายเขียนกว้างมากให้สามารถจับบุคลากรของหน่วยงานรัฐท่านอื่นมาช่วยดูแลปัญหานี้ได้ อาจจะมีปัญหาเรื่องงบประมาณมีไม่เพียงพอครับ แต่ขณะนี้ก็คิดว่าทางรัฐบาลมีนโยบายในการป้องกันการทุจริต ก็คงจะจัดสรรเงินงบประมาณมาให้ใช้จ่ายได้ครับ เรื่องวิธีการจัดการ เรื่องเครื่องมือเครื่องมือ ผมคิดว่าขณะนี้เทคโนโลยีสารสนเทศอะไรต่าง ๆ สมัยใหม่ ก็คงจะมาช่วยในการทำงานให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ สิ่งหนึ่งในปัจจุบันนี้เท่าที่ทราบก็คือว่ามีคดีค้างมาก ในระยะเริ่มแรกคงต้องช่วยกันดำเนินการแก้ไขปัญหานี้ให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ทั้งนี้ ก็คงต้องระดมบุคลากร เงินงบประมาณต่าง ๆ มาช่วย หรือเทคโนโลยีสมัยใหม่มาทำให้หมดไป แล้วก็ ต้องเผยแพร่ทางสื่อเพื่อให้เป็นตัวอย่างที่ประชาชนเห็นความสำคัญว่าทางหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรง หรือมีภาระในการดูแลเรื่องนี้โดยตรงได้ทำหน้าที่อย่างเข้มแข็ง

หลังจากทำหน้าที่หมดไปแล้วผมคิดว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นเป็นการ ถาวร คงป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นไม่ได้ทั้งหมด เพียงแต่ทำให้เบาบางลงไปจนไม่กลายเป็นปัญหาสังคมแล้ว ทำได้อย่างไรผมคิดว่าต้องเน้นเรื่องการศึกษาให้ทุกคนมีความรู้สึกว่าการทุจริตนี้เป็นบาปเป็นกรรม เป็นสิ่งไม่ดี ไม่งามควรที่จะขจัดให้หมดสิ้นไปตั้งแต่ระดับเริ่มแรก ตั้งแต่การศึกษาระดับล่างลงมาเลย ตั้งแต่อนุบาล ประถม ะไรต่าง ๆ ต่อเนื่องมาทุกหลักสูตรว่าควรจะมีเรื่องของจริยธรรม เรื่องของความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการทุจริต ส่งเสริมคนที่มีจริยธรรม มีคุณธรรมให้มาก อันนี้ก็ต้องปลูกฝังมาตั้งแต่แรกตั้งแต่เริ่มต้นของคนในชาติ

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องเศรษฐกิจ ผมคิดว่าเราต้องระดมคนที่มีความรู้ความสามารถ ทางด้านเศรษฐศาสตร์มาช่วยกันหาช่องทาง ทำอย่างไรจึงจะช่วยกันขจัดปัญหาความยากจนหรือให้มีรายได้ จากต่างประเทศเข้ามาประเทศเรามากที่สุด ความจริงประเทศเรามีทรัพยากรธรรมชาติสมบูรณ์มาก เพียงแต่ว่า การบริหารจัดการส่วนหนึ่งทำให้รายได้ตกไปอยู่กับคนกลุ่มเดียว แล้วคนระดับล่างนี้มีปัญหามาก ผมคิดง่าย ๆ ถ้าคนส่วนบนที่มีรายได้จากการทุจริตนี้เอาเงินมาแจกกับส่วนล่างคนละล้าน ๒ ล้าน คุณภาพชีวิต ผมคิดว่า ดีนะครับ แต่ขณะนี้เงินไปอยู่กับคนกลุ่มหนึ่งแล้วก็ยังมีเงินมากแทนที่จะเอามาลงในประเทศ บางทีก็ไปซื้อสินค้า ราคาแพง ๆ อะไรต่าง ๆ เหล่านี้รั่วไหลไปหมด ในความเห็นผมเห็นอย่างตรงไปตรงมาอย่างคนบ้านนอก แล้วก็จากประสบการณ์ที่อยู่บ้านนอกมาตลอดก็เห็นการทุจริตมีมาทุกระดับล่าง ตั้งแต่ อบต. อบจ. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน งบประมาณให้ไปทำถนนหนทาง ไปสร้างโรงเรียน สร้างอะไรต่าง ๆ นี้สร้างได้ไม่กี่เปอร์เซ็นต์ ทำชาวบ้านลำบาก ผลิตสินค้าผลิตอะไรต่าง ๆ มาขายก็ราคาถูก ๆ เดินทางมาก็ลำบาก คนที่มาเป็นคดี ที่ศาลมาใช้บริการศาล นัดไว้ ๙ โมง แต่ท่านเชื่อไหมมาถึงศาล ๑๐ โมงครึ่ง ถามว่าทำไม รอรอ รอออะไรต่าง ๆ เดินทางลำบากมาก แล้วเราพิจารณาคดียาวนานไม่ได้ เพราะท่านต้องเดินทางกลับบ้านไกล ๆ เราอยู่ ศาลอยู่ในเมืองไม่ยากครับ เดินทางไปใช้เวลา ๕ นาทีก็ถึงแล้ว อันนี้เป็นปัญหาซึ่งเกิดขึ้นจากการทุจริต อย่างแท้จริง

ผมคิดว่าหน้าที่ของ ป.ป.ช. ต้องทำปัญหานี้ให้เบาบางลงไปจนไม่กลายเป็นปัญหาสังคม ผมคิดว่า ประชาชนต้องสมานฉันท์ ต้องร่วมกัน คนเดียวทำไม่ได้ หน่วยงาน ป.ป.ช. ทำไม่ได้ นะครับ โดยเฉพาะท่าน สมาชิกวุฒิสภา ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ผมถือว่าเป็นหน่วยงานที่สามารถตรวจสอบการทำงานของ เจ้าหน้าที่รัฐได้อย่างดี ยิ่ง บางทีไม่ต้องเอาเรื่องไปที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาการเมืองเลย ท่านสามารถตั้งเป็น ประเด็นพุดในสภาได้ ผมคิดว่าพุดง่าย ๆ ถ้าผมเป็นลูกหลานผมก็คงอายเหมือนกันถ้ามีข้อกล่าวหาที่เกิดขึ้น อันนี้ก็มีส่วนซึ่งท่านเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทยทั้งปวงนะครับ ถ้าช่วยกันตรงนี้ผมคิดว่าปัญหานี้ หมดไปแน่ครับ

ที่นี้ส่วนเรื่องเกี่ยวกับความเห็นเกี่ยวกับการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการในองค์กรอิสระนี้ กระผมขอเรียนด้วยความเคารพว่าผมเองขณะนี้ยังรับราชการเป็นข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม มีประมวล จริยธรรม ข้อ ๖ ตรี ห้ามข้าราชการตุลาการให้ความเห็นแก่บุคคลภายนอกเกี่ยวกับคดีที่กำลังจะขึ้นสู่ศาล แล้วก็ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการ ก็ให้ถือจริยธรรมนี้ส่วนหนึ่งเป็นวินัย ผมคงแสดง

ความเห็นส่วนนี้มากไม่ได้ แต่อย่างไรแล้วก็จะขอตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการขึ้นค่าตอบแทนนี้ในฐานะที่เป็น นักกฎหมาย ถ้าเป็นบุคคลภายนอกก็ต้องตั้งข้อสงสัยว่า ทำไมมองครึ่กระฮึระที่รัฐธรรมนูญบัญญัติขึ้นมาเพื่อดูแล ปัญหาบ้านเมืองที่มีอยู่ในบ้านเมืองเราล้วนแต่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ทำไมไปคิดระเบียบบอออกข้อบั้งคับเพื่อขึ้น ค่าตอบแทนให้ตัวเองก็ลองไปดูกฎหมาย

กฎหมายนี้โดยเฉพาะ ป.ป.ช. มาตรา ๕ เขียนไว้ในฐานะ ถ้าเป็นผู้อ่านกฎหมายก็แยะในการ ที่จะแปลความ เพราะว่าสามารถให้ประธานอกระเบียบใด ๆ ก็ได้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตัวนี้หรือ เปล่าที่ว่าเป็นตัวเหตุที่ให้กรรมการ ป.ป.ช. หรือว่าหน่วยงานอื่น ข้อความอันนี้เป็นทำนองเดียวกับของ กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับศาลรัฐธรรมนูญ ทำนองเดียวกันหรือข้อความเหมือนกันก็ตัวนี้ก็ทำให้ เห็นว่าการแปลความกฎหมายหรือการใช้กฎหมายนี้มองต่างมุมกันหรือเปล่า

แล้วก็ในขณะที่มีเรื่องนี้เกิดขึ้น ก็ปรากฏว่าคณะกรรมการไต่สวนก็ยังมิตัวว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ไปนี้ไม่มีมูล แต่พอไปถึงชั้นผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่ามีมูล และในชั้นพิพากษานี้ก็ยัง ความเห็นไม่เป็นเอกฉันท์ เห็นว่าผิด ๖ เสียง ไม่ผิด ๓ เสียง ก็มีคำถามว่าการอกระเบียบของ ป.ป.ช. นี้ ไม่ถึง ๗ จะไม่มีเหตุผลเลยหรือเปล่า เป็นเรื่องของการแปลความ ผมเข้าใจอย่างนั้น

อีกอย่างหนึ่งในแง่ของการบริหารงบประมาณปัจจุบันนี้แนวคิดเปลี่ยนไปจากเดิม เข้าใจตรงนี้ ผิดหรือเปล่า เพราะว่าในการบริหารงบประมาณในสมัยปัจจุบันมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงานเป็นหลักทางสภาจะให้ งบประมาณเป็นลักษณะเป็นงบบุคดหนุน แล้วไปบริหารจัดการแยกเป็นงบประจำ งบดำเนินการ แล้วก็บลงทุน ก็เท่ากับเอางบไปให้บริหารจัดการ อาจจะเข้าใจ ในแนวคิดนี้ผิดไปหรือเปล่าถึงไปคิดค่าตอบแทนให้ตนโดย ลักษณะซึ่งเรามองว่าเป็นการหาประโยชน์อื่นโดยไม่ชอบ ที่นี้คำว่า ประโยชน์อื่นในกฎหมายประกอบในเรื่อง เงินเดือนนี้ก็เขียนจำกัดไว้อยู่ ๒ เรื่อง คือเรื่องประกันสุขภาพกับเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ก็ทำให้อาจจะ แปลตรงนี้ผิดไป ศาลฎีกาที่ตัดสินเรื่องนี้ก็มองในแง่เรื่องเจตนาว่า คณะกรรมการทั้ง ๙ คน ซึ่งล้วนเป็น ผู้ทรงคุณวุฒินี้รู้แล้วว่าออกไม่ได้ยังขึ้นออก ก็มีคำถามต่อไปว่าคนระดับนั้นเอาชีวิตไปเสี่ยงได้อย่างไร ในเมื่อรู้ ว่าผิดอย่างไร เพราะว่าต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา และการตรวจสอบการใช้เงินงบประมาณนี้ต้องผ่านสภา สภาจะต้องทักท้วงว่าใช้เงินสมกับที่เอามาจากภาษีอากรของราษฎรใหม่ที่เก็บมานี้ อันนี้ก็ต้องถูกตรวจสอบอยู่ อีก ผมคิดว่าเรื่องกฎหมายนี้อาจจะเป็นปัญหาของการตีความอะไรต่าง ๆ

อย่างไรก็ตามเมื่อศาลฎีกามีคำพิพากษาในเรื่องนี้ ก็ว่าเป็นความผิด เพราะฉะนั้นการออก ระเบียบในลักษณะนี้ก็ต้องถือว่าเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ ถ้ารวมจ่ายให้คนก็เป็น ตัวกลางด้วยครับ สำหรับระเบียบหรือข้อบั้งคับขององค์กรอิสระอื่น กระผมไม่เห็นในรายละเอียดไม่สามารถ ที่จะวิจารณ์ได้ ขอบพระคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายศิวะ แสงมณี

กราบเรียนท่านประธานคณะกรรมการ และคณะกรรมการทุกท่านที่เคารพ กระผม นายศิวะ แสงมณี ผู้ได้รับการสรรหาเพื่อสมัครเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขออนุญาตได้แสดงความคิดเห็นที่ท่านได้กำหนดหัวข้อไว้จะครับ ผมคิดว่าปัจจุบันเรื่องของปัญหาการทุจริตของประเทศของเรานั้นอยู่ในความสนใจของพี่น้องประชาชนแล้วก็ขององค์กรต่าง ๆ เกือบทุกองค์กร แล้วก็ประเทศของเราก็ได้รับการจัดการ เรื่องของคะแนนของเรื่องคะแนนความโปร่งใส คะแนนเรื่องของความสุจริตนั้นอยู่ในลำดับที่ค่อนข้างจะไม่ค่อยดีในภาคประเทศเอเชีย และเรื่องการทุจริตตอนนี้ก็ค่อนข้างจะมีการระบอบลงไปสู่ทุกระดับชั้น ผมคิดว่าเป็นปรากฏการณ์พิเศษสำหรับเรื่องของปัญหาการทุจริตของประเทศของเราเพราะปรากฏว่าท่านทั้งหลายคงได้รับทราบที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านได้ทรงสาปแช่งเรื่องของผู้ที่ทุจริตไว้ในการที่มีการนำคณะของผู้ว่าราชการจังหวัดได้ไปเข้าเฝ้าที่พระราชวังไกลกังวลนะครับ ซึ่งผมคิดว่าแม้กระทั่งพระองค์ท่านยังทรงปรารถนาถึงเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นก็คงเป็นหน้าที่ของทุก ๆ คนในประเทศนี้ที่จะต้องทำในเรื่องของการทุจริตนี้ให้ลดลงหรือหมดไป เพราะฉะนั้นการที่ได้สมัครใจเข้ามาเพื่อจะทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการนี้ก็เพื่อที่จะได้มีส่วนร่วมร่วมกับทุกภาคส่วนในการที่จะรณรงค์และปราบปรามเรื่องนี้ให้เบาบางและหมดไปในที่สุด

ผมคิดว่าการทุจริตนั้น นอกเหนือไปจากการที่เราจะทำการปราบปรามแล้ว การป้องกันเป็นเรื่องสำคัญ แต่แม้ว่าการป้องกันจะเป็นเรื่องสำคัญก็ตามแต่ก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยาก เพราะการที่จะบอกว่าจะสร้างจิตสำนึกนั้นผมคิดว่าก็คงเป็นเรื่องที่พูดได้ แต่ว่าทำได้ยากต้องใช้เวลามาก เพราะว่าวัฒนธรรมของบ้านเรานี้ก็ยังคงเป็นที่ทราบว่าเป็นส่วนหนึ่งที่เกิดการทุจริตเป็นลำดับมา เพราะบ้านเรานี้จะเต็มไปด้วยการฝากฝังตั้งแต่เกิดจนตาย เพราะว่าป็นวัฒนธรรมของเรา เพราะฉะนั้นเมื่อมีวัฒนธรรมอย่างนี้การฝากฝังก็เป็นหน่อเนื้อของการทุจริตเกิดขึ้นมา เพราะเป็นการใช้อภิสิทธิ์ต่าง ๆ แต่แม้ว่ายากเราก็ต้องพยายามทำ เพราะว่าเชื่อว่าในรุ่นต่อ ๆ ไปสิ่งเหล่านี้ก็จะลดลง ถ้าเราสามารถยกระดับของการป้องกันปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินี้ให้เป็นระดับสากลต่อไป เพราะผมเชื่อว่าการป้องกันนั้นที่จริงมีทางทำได้หลายประการนอกเหนือไปจากการสร้างจิตสำนึกแล้ว ในเรื่องของการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงทุกภาคส่วนให้มีส่วนร่วมในการป้องกันแล้วก็ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผมได้เห็นแนวร่วมภาคประชาชนที่มีส่วนร่วมในการปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ประเทศเชกโกสโลวาเกีย ซึ่งปรากฏว่าผู้บริหารระดับสูงของรัฐบาลไปซื้อวิลล่าอยู่ มีบ้านใหญ่โตราคาหลายร้อยล้านบาท ปรากฏว่าภาคประชาชนมีส่วนร่วมมากเพราะประชาชนจะเอาป้ายไปยื่นหน้าทำเนียบรัฐบาลทุกวัน แล้วถามว่าเอาเงินที่ไหนมาสร้าง เอาเงินที่ไหนมาทำจนในที่สุดต้องลาออกไป เพราะฉะนั้นผมคิดว่าภาคประชาชนมีส่วนร่วมสำคัญนอกเหนือไปจากคณะกรรมการของเราแล้ว ถ้าหากว่าเราทำได้อย่างนี้แนวทางในการที่เราจะช่วยกันลดเหล่านี้ก็จะพอเป็นไปได้ในอนาคต ซึ่งผมว่ามีอีกหลายแนวทางที่เชื่อว่าถ้าได้มีส่วนเข้าไปทำหน้าที่ในนี้ก็พร้อมที่จะได้ทำต่อไป

ในส่วนที่เรื่องการขอขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการในองค์กรอิสระนั้น ผมเรียนว่า เรื่องนี้โดยเฉพาะของการขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเมื่อครั้งที่แล้วนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาได้พิจารณาพิพากษาไปแล้วทั้งในแง่ของข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ว่าในข้อกฎหมายนั้นศาลก็ได้พิพากษาว่ามีความไม่ชอบในการที่จะออกระเบียบได้ แล้วในข้อเท็จจริงนั้นก็ถือว่าไม่เจตนาในเรื่อง

ของการออกคำตอบแทน อันนี้ ซึ่งผมว่าในเมื่อศาลพิพากษาแล้วก็เป็นบรรทัดฐานที่ทุกฝ่ายจะต้องนำไปยึดถือปฏิบัติ ถ้าข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงเป็นอย่างเดียวกัน แต่ผมคิดว่ากฎหมายก็ยังไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับคนที่จะมาทำหน้าที่ตรงนี้ คนที่จะมาทำหน้าที่ตรงนี้ผมว่าจิตสำนึกและจริยธรรมสำคัญกว่า เพราะกฎหมายนั้นสามารถมองได้หลายแง่หลายมุม ทุกคนอาจจะมองไม่เหมือนกัน ข้อเท็จจริงอาจจะต่างกัน แต่ผมว่าจิตสำนึกกับจริยธรรมสำคัญกว่า เพราะว่าสิ่งที่เราจะตั้งใจมาทำงานตรงนี้ผมคิดว่าในกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นกำหนดให้เราเน้นมีความเป็นอิสระในการทำหน้าที่แล้ว มีการคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติแล้ว และมีการกำหนดคำตอบแทนสูงเพียงพอที่จะทำหน้าที่ด้วยความอิสระไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลหรือผลประโยชน์อื่นใดได้แล้ว ซึ่งผมเชื่อว่าเพียงพอที่จะไม่ควรถูกไปขึ้นคำตอบแทนอื่นได้อีก เพราะว่าสิ่งที่สมัครใจมาทำหน้าที่นี้ มาเองไม่มีใครบังคับ เมื่อมาเองไม่มีใครบังคับเราก็ต้องยอมรู้อยู่แล้วว่ารัฐสภาแห่งนี้ได้กำหนดคำตอบแทนไว้เพียงพอแล้ว แล้วผมว่าเป็นมาตรฐานเดียวกันและสามารถที่จะอยู่ได้ในประเทศนี้ด้วยค่าครองชีพในปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าในเรื่องของการขึ้นคำตอบแทนที่ทางศาลได้พิพากษาไปแล้วนั้น กระผมเองโดยส่วนตัวก็เห็นด้วยเท่าที่ได้อ่านคำพิพากษาทั้งหมด

แต่ว่าอย่างไรก็ตามในการที่จะมาทำหน้าที่ตรงนี้อย่างที่ผมได้กราบเรียนว่า เราคงไม่ดูแต่เฉพาะเรื่องว่าเราจะมีอำนาจใหม่ที่จะออกระเบียบอะไรต่าง ๆ ผมว่าขึ้นอยู่กับจิตสำนึกแล้วก็สามัญสำนึกของเราว่าเราควรจะทำมากน้อยแค่ไหน เพราะว่าการทำงานที่ตรงนี้เรามีหน้าที่มาตรวจสอบคน เจ้าหน้าที่ การตรวจสอบการทำงานที่ของคน ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะตรวจสอบใครเราจะต้องละเว้นเรื่องของผลประโยชน์ในส่วนตัวของเรา และเราจะต้องมีมาตรฐานทางจริยธรรมสูงกว่าคนอื่น เพราะว่าเรามีหน้าที่ตรวจสอบคนอื่น ถ้าเรามีจริยธรรมต่ำกว่าเราก็ไม่สามารถจะตรวจสอบได้ เพราะเขาก็จะต้องบอกว่าคุณก็ยังคงเป็นหรือคุณก็ยังหาประโยชน์อย่างนี้อยู่แล้วคุณจะมาตรวจสอบได้อย่างไร เพราะฉะนั้นอันนี้ผมคิดว่าในการทำหน้าที่ตรงนี้ผมว่าในเรื่องของจริยธรรมยอมต้องมีสูงแล้วก็ต้องมีความพอเพียงและพอใจในสิ่งที่มีอยู่แล้ว และผมคิดว่าในการมาทำหน้าที่ในคณะกรรมการนี้ผมคิดว่าถ้าจะมองไปก็คล้าย ๆ จะเป็นพระ คือเราจะต้องมีศีลมากกว่าคนอื่นด้วย แล้วก็ไปทำอะไรอย่างคนอื่นทำบางทีก็ไม่ได้ แม้ว่าจะไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดระเบียบอะไรก็ตามแต่ก็ผิดจริยธรรม ผิดไปในความคาดหวังของพี่น้องประชาชน เพราะพี่น้องประชาชนคาดหวังคณะกรรมการ ป.ป.ช. นี้เรียกว่าแทบจะต้องบริสุทธิ์ โปร่งใสในทุก ๆ เรื่อง

เพราะฉะนั้นผมก็เลยกราบเรียนว่าในการที่จะมาทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้น นอกเหนือไปจากที่ผมได้กราบเรียนแล้ว ในเรื่องของการแก้ไขว่าทำอย่างไรให้การป้องกันและการปราบปรามได้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ผมคิดว่าเราจะต้องมีการบริหารจัดการแบบใหม่ที่สามารถที่จะทำให้การทำงานนี้เป็นที่พอใจของประชาชน แล้วก็เป็นที่พอใจในการที่จะลดระดับการทุจริตลงไป เพราะเท่าที่เป็นอยู่ทั้ง ๓ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการป้องกัน ปราบปราม และการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น ผมคิดว่ายังมีข้อที่เราควรจะต้องแก้ไขอีกหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการเชื่อมโยงเครือข่ายของทุกภาคส่วนให้มาช่วยกันในเรื่องของการป้องกัน ซึ่งผมว่าเราทำส่วนนี้ยังไม่มากเท่าที่ควร ขณะเดียวกันในเรื่องการปราบปรามเราก็ยังทำได้ไม่มากและหลายเรื่องเท่าที่ตรวจสอบดูปรากฏว่ามีเพียงแค่ ๖ เปอร์เซ็นต์ แค่นั้นที่ ป.ป.ช. รุ่นที่ผ่านมาได้ทำไป คือมีมูลเพียง ๖ เปอร์เซ็นต์ จาก ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ที่เสนอเข้ามา เพราะฉะนั้นผมคิดว่าน่าจะมีขบวนการที่สามารถที่จะทำได้มีประสิทธิภาพแล้วก็คุณภาพมากกว่านั้น

ในขณะที่เดียวกันในเรื่องของการตรวจสอบทรัพย์สิน ซึ่งผมคิดว่าการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น น่าที่จะได้มีการขยายวงให้กว้างกว่านี้ไปทุกระดับลงไปจนถึงในระดับท้องถิ่น แล้วก็ควรจะได้มีการจัดระบบ การตรวจสอบทรัพย์สินให้ดูง่าย แสดงง่าย แล้วก็ไม่ต้องไม่ซ้ำซ้อน เพราะทุกวันนี้การแสดงผลทรัพย์สินค่อนข้างซ้ำซ้อน มาก ไปเป็นกรรมการชุดไหนก็ต้องเสนอ เป็นกรรมการรัฐวิสาหกิจ ๓ คณะ ก็ต้องเสนอ ออกมาเสนอ ทั้ง ๆ ที่ ถ้าเราไปเป็นอีกชุดหนึ่งก็ควรจะเป็นชุดเดียวเพื่อไม่ต้องแสดงมาก ยกเว้นว่าเมื่อตอนออกมาต้องแสดงหรืออะไร ต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งผมว่าในเรื่องของการบริหารจัดการนั้น เรามีการแก้ไขได้โดยไม่ต้องแก้กฎหมายเลย

ในขณะที่เดียวกันเราน่าจะต้องมีหนทางที่จะต้องดูว่าทำอย่างไรให้การป้องกันและปราบปรามทุจริตเราควรจะไป เน้นหนักในเรื่องที่สำคัญ และเรื่องที่มีทุนทรัพย์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศ หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องผู้ดำรง ตำแหน่งในระดับสูง แต่ที่จริงไม่ใช่ระดับสูงอย่างเดียว การทุจริตบางที่ระดับล่างเขาอาจจะสูงกว่าระดับสูงด้วยซ้ำ ถ้าหากว่าเราอยู่ในกระบวนการของการบริหารราชการก็จะมองเห็น เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในเรื่องของการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้นยังมีหนทางที่เราจะต้องเข้าไปบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่านี้ ซึ่งถ้าหากว่าได้มีโอกาสนี้เราก็พร้อมที่จะเข้าไปทำหน้าที่ตรงนี้ให้ดีที่สุด

นอกจากนี้ผมยังคิดว่าในเรื่องของการจัดการตามพระราชบัญญัติแล้ว ซึ่งขณะนี้ผมคิดว่าเราอาจ ทำได้ไม่มากเท่าที่ควร ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเราน่าจะทำได้มากกว่านี้ เพราะว่ากระบวนการนี้มีไปทุกระดับนับตั้งแต่ ด้านท้องถิ่นมาจนถึงระดับชาติ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราได้มีการจัดการในเรื่องของกระบวนการนี้โดยการ ประสานสัมพันธ์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น ปปง. หรือหน่วยงานอื่นที่สามารถจะให้ข้อมูลข่าวสาร ต่าง ๆ ได้ ผมคิดว่าเราน่าจะทำหรือองค์กรภาคเอกชนที่เขายังมีความประสงค์ที่อยากจะช่วยรัฐก็ยังมีอีกเยอะ ไม่ว่าจะเป็นสมาคมต่าง ๆ หรือสมาคมวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งผมว่ามีหลายหน่วยงานที่พร้อมที่จะช่วยราชการในการ ปราบปรามการทุจริต เพียงแต่เรายังไม่ได้ยื่นมือขึ้นไปเกาะกุมกับคนเหล่านั้น ซึ่งผมเชื่อว่าถ้าหากว่าเราได้มีการ กำหนดแนวทางเครือข่ายเชื่อมโยงให้ได้ก็จะทำให้การป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้นสามารถที่จะ สัมฤทธิ์ผลและได้ตรงตามเจตนารมณ์ของวุฒิสภาที่คัดเลือกคณะกรรมการชุดนี้เข้าไป ผมเชื่อมั่นว่า ถ้าหากว่า ได้รับการพิจารณาจากวุฒิสภาให้เข้าไปทำหน้าที่แล้วก็พร้อมที่จะทำหน้าที่นี้อย่างเต็มที่ให้สมกับที่ท่านไว้วางใจ แล้วก็ทำให้องค์กรนี้เป็นที่ศรัทธาของพี่น้องทั้งประเทศต่อไป ขอกราบขอบพระคุณ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายไสว จันทะศรี

ผม นายไสว จันทะศรี สมัครในฐานะเป็นข้าราชการที่มีตำแหน่งเทียบเท่าอธิบดี คือผมเป็นผู้พิพากษาอาวุโสก่อนที่จะมารับราชการในตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส เป็นรองประธานศาลฎีกา ซึ่งคิดว่าอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะสมัครได้

สำหรับคำถามที่ว่า ถ้าการเข้าไปเป็นกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จะมีแนวทางในการทำงานอย่างไร อันนี้ผมขอเรียนแนวทางในการทำงานของตัวเอง คิดว่าถ้าเข้าไปเป็นกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว จะทำหน้าที่จะมีหลักการอย่างไร คือผมกำหนดแนวทางไว้ ๓ แนวทาง

ประการแรก ในด้านการป้องกันการทุจริต

แนวทางที่ ๒ คือ ในด้านการปราบปรามการทุจริต และ

ในด้านที่ ๓ คือแนวทางในการบริหารองค์กร ป.ป.ช. นี้

สำหรับแนวทางในการป้องกัน ประการแรก คือ พยายามสร้างค่านิยมให้สังคมยกย่องคนดี ยกย่องคนซื่อสัตย์สุจริต ยกย่องคนที่มีคุณธรรม มีจริยธรรมที่ดี ไม่ใช่ไปยกย่องคนที่มีอำนาจ หรือไปยกย่องคนมีเงินโดยไม่ได้คำนึงว่าเขามีคุณธรรมหรือมีจริยธรรมอย่างไร เพราะถ้าสังคมมีมาตรการอย่างนี้ก็จะทำให้สังคมรังเกียจคนทุจริต อยากให้ความร่วมมือแก่ทางราชการ

ประการที่ ๒ จะดำเนินการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปราบปรามการทุจริต คือชี้ให้ประชาชนเห็นว่า การทุจริต การประพฤติมิชอบนั้นเป็นการทำลายเศรษฐกิจของประเทศ ทำลายความมั่นคง ทำลายความยุติธรรมของสังคม แล้วเงินที่เขาคอร์รัปชันไป ทรัพย์สินที่เขาทุจริตเราไป ฉ้อโกงเราไป คือสมบัติของท่านทุกคน ประชาชนทุกคนเป็นเจ้าของทรัพย์สินอันนี้ เพราะฉะนั้นทำไมประชาชนจะไม่หวงแหน จะไม่ร่วมกันรับผิดชอบ

นอกจากนี้ผมคิดว่าจะต้องมีอาสาสมัครป้องกันการทุจริตเช่นเดียวกับอาสาสมัครคุมประพฤติ อาสาสมัครต่าง ๆ โดยอาสาสมัครเหล่านี้อาจจะกระจายอยู่ตามต่างจังหวัด ในอำเภอ ในจังหวัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้เป็นหูเป็นตาสอดส่องให้ข่าวสารแนะนำการชี้ช่องในการทุจริตแก่คณะกรรมการหรือแก่ ป.ป.ช.

นอกจากนี้ประการที่ ๔ ก็คือ จัดให้มีการคุ้มครองพยาน เพราะคนที่จะมาให้ข้อมูล ให้เบาะแส ชี้ช่องทางเพื่อจับผิดคนกระทำผิดนี้เราจะต้องคุ้มครองเขา และนอกจากคุ้มครองแล้วเราจะต้องมีประโยชน์ มีอะไรตอบแทนให้เขาบ้าง อย่างเช่น เขาให้ข่าว ให้ข้อมูลกับเรา เราจะต้องให้ประโยชน์กับเขา ไม่อย่างนั้นใครจะอาสาสมัครมาช่วยเหลือ ใครจะอาสาสมัครมาให้ประโยชน์แก่ ป.ป.ช.

ประการที่ ๕ คือจะจัดให้มีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องว่า ท่านจะช่วยเหลือประเทศชาติ โดยการจับการทุจริตโดยช่วยเหลืออย่างไร ท่านจะชี้เบาะแสจะต้องทำโดยวิธีไหน จะต้องบอกหน่วยงานไหน จะต้องทำอย่างไร แล้วเราจะให้ความคุ้มครองกับเขาอย่างไร เขาอาจจะไม่จำเป็นต้องแสดงตัวแต่บอกให้เราไปเอาหลักฐานตรงนั้น ให้ไปสืบตรงนี้ ให้ไปถามคนนี้ ให้ไปดูเอกสารตรงนั้น ก็จะได้ประโยชน์ แล้วก็พยายามปิดบังชื่อเขาเพื่อเขาจะได้มีความกล้า รวมทั้งในความคิดของผมที่ผมเคยทำมาแล้ว คือตอนเป็นอธิบดีศาลชั้นต้น ตอนเป็นหัวหน้าศาล ผมติดประกาศไว้ที่หน้าศาลหรือที่หน่วยงานเลยว่า พบเห็นการทุจริตให้ไปแจ้งหัวหน้าศาล

หรือแจ้งอธิบดีได้เลย เพราะฉะนั้นถ้าแนวคิดของผมติดป้ายไว้เลยในส่วนราชการทุกส่วนว่า พบเห็นการทุจริต ให้แจ้งที่ ป.ป.ช. ที่หมายเลขเท่านี้ ๆ ค่าใช้จ่ายในการโทรศัพท์ ไม่ยากหมายเลขตลอดทั่วประเทศ ๓ บาท อย่างที่ศาลปกครองเขาทำ หรือแจ้งที่ตู้ ปณ. ที่เท่านี้เท่านี้อะไรต่าง ๆ ก็จะทำให้ได้รับความร่วมมือจากประชาชน

ประการที่ ๖ ผมอยากจะขยายหน่วยงาน ป.ป.ช. ออกไปในส่วนภูมิภาคเพื่อไปเป็นตัวประสานงาน กับอาสาสมัคร หรือไปสอดส่องกับส่วนราชการต่าง ๆ ในการกระทำความผิด คือเราคงไม่เป็นฝ่ายตั้งรับอยู่อย่างนี้ เราควรจะต้องเป็นฝ่ายรุกที่จะต้องออกไปตรวจตรา ออกไปตระเวนในส่วนต่าง ๆ แบบเดียวกับที่มีตำรวจสายตรวจ ฝ่ายปราบปรามกับฝ่ายสอบสวน จะต้องมีหน่วยไปปราบปราม จะต้องออกตระเวน ออกตรวจ เพราะฉะนั้นถ้า เห็นว่า ป.ป.ช. วิ่งไปตรงไหน ผมว่าคนที่คิดจะทำความผิดก็จะได้กลัวบ้าง แล้วก็หน่วยนี้จะเป็นตัวประสาน ประชาชนในส่วนภูมิภาคเพื่อให้เขามาแจ้งกับเรา แจ้งตรงนี้ ๆ และเราก็จะประสานให้เขาได้ เพราะถ้าบางที่ ประชาชนเขาอยากจะแจ้งเบาะแส แต่บางที่แจ้งลำบาก หรืออยู่ไกลเกินไปเขาก็ไม่อยากจะแจ้ง ไม่อยากมา

ในด้านการปราบปราม ผมจะจัดตั้งหน่วยสืบสวนหรือตรวจสอบวิเคราะห์ คือเมื่อประชาชน แจ้งข่าว หรือเมื่อเราสงสัยเราไปตรวจสอบเราไปวิเคราะห์ดูก่อนอย่างนี้เข้าข่ายทุจริตหรือเปล่า อาจจะมีวิเคราะห์ ตั้งงบประมาณที่เสนอเข้ามาว่า งบประมาณไหนน่าจะมีการทุจริตหรือเปล่า เราค่อยไปติดตาม คือไม่จำเป็นต้อง รอให้คนร้องเรียน เราไปตรวจสอบเสียก่อน ถ้ามีพฤติกรรมสงสัยว่าจะทุจริตแล้วก็ได้ข่าวจากประชาชนเรายัง ไม่จำเป็นจะไปตั้งข้อหาใคร เราไปสอบดูก่อนว่าเขาแจ้งมามีมูลไหม พอจะเห็นว่าเป็นการทุจริตหรือเปล่า ถ้าเราไปแสดงให้รู้ตัวหรือไปตรวจสอบบางที่เขาที่คิดจะทำผิดก็เลย ป้องกันเสีย ไม่ใช่ปล่อยให้ทุจริตแล้วถึงไป แก้ไขค่อยไปลงโทษ ความเสียหายเกิดขึ้นแล้ว ถ้าป้องกันได้แต่แรกยังไม่เกิดก็จะดีกว่า แล้วอีกอย่างการตั้ง หน่วยตรวจสอบจะทำให้เรารวบรวมพยานหลักฐานได้ก่อนที่เขาไปทำผิดแล้วค่อยไปตั้งข้อหาเขาแล้วค่อยส่งคน ไปตรวจสอบ รวบรวมยาก พยานหลักฐานตรงนั้นรวบรวมยาก ถ้าเราได้เบาะแสแต่แรก เราไปสืบแต่แรกเข้าไป ก็เอาทีวี เอาผู้สื่อข่าวไปเลยแบบเดียวกับที่เขาจับรองผู้ว่าฯ หลวงกาย อย่างนั้นได้คาหนังคาเขาลงโทษได้ง่าย ถ้าเราไม่มีหน่วยตรวจสอบ หน่วยตระเวนหรือหน่วยสืบข่าวก็จะทำให้ของเราไม่ทำงานในลักษณะเชิงรุก แต่เป็น ตั้งรับอย่างเดียว มีคนร้องเรียนมาถึงไปสอบ ถึงไปดำเนินการ บางที่พยานหลักฐานต่าง ๆ หายไปหมด

ประการที่ ๒ จะต้องเร่งรัดปราบปรามการทุจริต กรรมการ ป.ป.ช. จะต้องเป็นธรรม กล้าหาญ แล้วก็พยายามทำเรื่องที่เกิดขึ้นที่ประชาชนสนใจให้สำเร็จไปรวดเร็วแล้วจะแถลงให้ประชาชนทราบ ประชาชน ก็จะได้เห็นว่าการทำงานได้ผล

ประการที่ ๓ ผมอยากให้ข้าราชการตั้งแต่ซี ๗ ขึ้นไป ต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สิน แต่ไม่ใช่แจ้งให้ ตรวจสอบ เพราะตรวจสอบคงจะหนักหนาสาหัส แจ้งไว้ที่หน่วยงาน เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมา พอบอกว่า คนนี้ร้ายรอยผิดปกติเราก็ไม่รู้ว่ามีทรัพย์สินอยู่เท่าไร ถ้าแจ้งไว้ตั้งแต่ตอนเข้ารับราชการตั้งแต่อยู่ในขั้นที่ จะทุจริตได้ว่าเขามีทรัพย์สินเท่านี้ ตอนซี ๗ เขามีเท่านี้ เป็นรองอธิบดีมีเท่านี้ ก็จะเทียบได้ว่าทรัพย์สินเหล่านี้ เขาเคยแจ้งไว้ไหม เขาทำการอย่างไร ก็จะได้ประโยชน์ในส่วนนี้

ประการที่ ๔ ในเรื่องการบริหารองค์กร คือประการแรกผมว่ากรรมการ ป.ป.ช. ต้องเป็นตัวอย่าง ที่ดีของสังคมทางด้านความซื่อสัตย์ ทางด้านความสุจริต ความเสียสละ จริยธรรม คือต้องเป็นผู้นำของจริยธรรม เพื่อเราจะไปตรวจสอบคนอื่นเราก็ต้องเป็นคนที่มีจริยธรรมที่ดีก่อน มีความซื่อสัตย์ก่อน แล้วประการที่ ๒ ในการ

บริหารงานจะต้องประสานกับส่วนราชการ กับนานานประเทศเพื่อศึกษาว่ามีข้อบกพร่องอยู่ตรงไหน อยู่ที่ตัวบุคคล อยู่ที่เครื่องมือเครื่องใช้และพัฒนากฎหมายและระเบียบต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ในการจับทุจริตให้ได้หรือให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินคดีกับผู้ทุจริต ประการที่ ๓ ในเรื่องเร่งรัดเรื่องที่ค้างอยู่ให้เสร็จไปโดยเร็ว เพราะตอนนี้ทราบว่ามีเรื่องที่ค้างอยู่ที่ ป.ป.ช. เป็นจำนวนมาก ก็ต้องไปดูว่าที่ค้างอยู่เกิดจากอะไร ปริมาณเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ เครื่องมือเครื่องมือไม่พอ ขั้นตอนการดำเนินล่าช้าหรือเปล่า ถ้าปริมาณข้าราชการไม่พอหรือเจ้าหน้าที่ไม่พอก็จะต้องเพิ่มขึ้นขั้นตอนต่าง ๆ ถ้ายึดเยื้อ ถ้าพอที่จะลดขั้นตอนได้ก็ข้ามไป แล้วก็นำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยเพื่อทำให้การตรวจสอบได้เร็วขึ้น งานบางอย่างที่ไม่จำเป็นก็ไม่ควรจะไปให้กรรมการ ทั้ง ๙ คน ทำ ก็ให้อำนาจให้เจ้าหน้าที่ระดับรองทำได้

ที่นี้ผมขออยากจะเรียนเกี่ยวกับเรื่ององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญว่าขึ้นคำตอบแทนว่ามีความเห็นอย่างไร ซึ่งตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๓ บัญญัติว่า เงินเดือนของตุลาการกิติ ตามรัฐธรรมนูญกิติหรือองค์กรอิสระให้มีกฎหมายบัญญัติไว้ต่างหาก แล้วตาม พ.ร.บ. เงินเดือนขององค์กรอิสระอันนี้ในมาตรา ๔ มาตรา ๕ ก็บัญญัติไว้ว่า ให้เป็นไปตามบัญชีท้าย พ.ร.บ. นี้ ซึ่งมีเงินเดือนจากคำตอบแทน คำตอบแทนนั้นก็มียอยู่ ๒ อย่าง คือ คำตอบแทนในเรื่องเบียดเบียน ในเรื่องการประกันสุขภาพและการใช้จ่ายในการเดินทาง เพราะฉะนั้นคำตอบแทนอย่างอื่นไม่มี จะว่าเบียดเบียนก็ไม่ใช่ เพราะเบียดเบียนต้องกำหนดว่าเป็นเบียดเบียนและมีการประชุมกัน เป็นการประชุมที่ไม่ใช่หน้าที่ประจำ อาจจะมีกรรมการชุดอื่นเข้ามาร่วมประชุมด้วยแล้วประชุมเป็นรายเดือน ถ้าไม่ประชุมก็ไม่ได้ แต่กรณีกำหนดไว้เป็นคำตอบแทนถาวรอย่างนี้ผมว่าต้องเข้าลักษณะว่าเป็นคำตอบแทน ซึ่งไม่มีอำนาจให้ทำได้ เมื่อไม่มีอำนาจให้ทำได้อีกถือว่าไม่ชอบ สำหรับกรณี ป.ป.ช. ที่ศาลฎีกาตัดสินไปแล้ว ผมได้ตรวจดูตามคำพิพากษาศาลฎีกาแล้วก็บอกว่า ทำไม่ได้อย่างที่ผมวินิจฉัยมาแล้ว แต่ว่าทุจริตหรือไม่ ได้มีการตั้งอนุกรรมการขึ้นมา ๒ คณะ ไปทำการศึกษา อนุกรรมการทั้ง ๒ คณะนี้เห็นบอกว่าขึ้นไม่ได้ พอขึ้นไม่ได้ในวันประชุมเพื่อจะขึ้นก็มีเรื่องนี้เข้าไปอยู่ในแฟ้มนี้ด้วยแต่ไม่ได้ให้นำเสนอ คือไม่ได้นำเสนอในที่ประชุม มีแฟ้มแต่ไม่ได้นำเสนอ ศาลฎีกาเลยเห็นว่าอย่างนี้แสดงว่ารู้อยู่แล้วว่าขึ้นไม่ได้ก็ยังขึ้น อย่างนี้ก็ถือว่าทุจริต ส่วนองค์กรอื่น ๆ ว่าจะทุจริตหรือไม่ทุจริตผมว่าข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏ เพราะฉะนั้นก็ไม่อาจจะให้ความเห็นได้ว่าองค์กรอื่น ๆ นั้น จะลงเอยแบบเดียวกับ ป.ป.ช. หรือไม่

ประการหนึ่งผมเห็นว่า ในกรณีการขึ้นเงินคำตอบแทน ถ้าให้ต่างองค์กรต่างก็ขึ้นกันไปได้จะมีการลักลั่นกัน ที่เขาเขียนกฎหมายว่า พ.ร.บ. เงินเดือน อยู่ในอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถ้าต่างหน่วยต่างก็ขึ้น หน่วยนี้บอกขึ้น ๒๐,๐๐๐ อันนี้ ๔๐,๐๐๐ ๕๐,๐๐๐ ไม่มีมาตรฐานเลย เพราะต่างคนต่างก็อ้างว่างานตัวเองเยอะ งานตัวเองมาก แล้วก็ไปกระทบเกี่ยวโยงกับงบประมาณจะทำให้วินัยการเงินการคลังของประเทศเสียหาย เพราะต่างคนต่างก็ขึ้นเงินเดือนของตัวเองได้ ขึ้นคำตอบแทนได้ตามใจ เพราะฉะนั้นนอกจากจะพิจารณาว่าโดยกฎหมายเราขึ้นไม่ได้แล้วในภาพรวม ๆ ก็น่าจะให้ส่วนกลาง คือสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นผู้ออกกฎหมายไปกำหนดเพื่อให้ได้มีการศึกษาโดยต้องทั่วว่าองค์กรไหนควรจะมีเงินตอบแทนเท่าไร หรือมีเงินเดือนเท่าไร เพื่อจะได้เป็นไปในแนวเดียวกัน ไม่มีการลักลั่น ขอขอบคุณ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายภักดี โพธิศิริ

กราบเรียนท่านประธานกรรมการ ท่านกรรมการที่เคารพ กระผม ศาสตราจารย์ ดร. ภักดี โพธิศิริ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา ขออนุญาตกราบเรียนแสดงวิสัยทัศน์แล้วก็ให้ความเห็นในประเด็นที่ท่านกรรมการได้ตั้งขึ้น ในส่วนแรกกระผมขอกราบเรียนว่าเนื่องจากปัญหาการทุจริตคดโกงประเทศชาติ เป็นภัยอันใหญ่หลวง แล้วก็เป็นเรื่องที่เป็นปัญหาอุปสรรคต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ และความผาสุกของประชาชน รัฐธรรมนูญจึงได้กำหนดให้มีองค์กร คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรือ ป.ป.ช. ขึ้น ดังนั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงเป็นองค์กรหลักที่จะทำหน้าที่ในด้านของการสร้างเสริมค่านิยม และการกำหนดจริยธรรมการทำงานที่สุจริต แล้วก็จะต้องมีความสามารถในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ โดยต้องเป็นกลางแล้วก็ต้องมีความรวดเร็วแล้วก็เป็นครม ตลอดจนกระทั่งเป็นที่ยอมรับทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งการดำเนินการในลักษณะนี้ไม่อาจจะกระทำไปได้โดยลำพัง ก็คงจะต้องผนึกกำลังความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นทั้งในภาครัฐ ทั้งในภาคเอกชนแล้วก็ประชาชน โดยเฉพาะ ก็คงจะต้อง มีการกำหนดแนวนโยบายแล้วก็แผนยุทธศาสตร์ที่มีความชัดเจนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ซึ่งแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวนั้นจะต้องมีประเด็นหลัก ๆ อย่างน้อย ๒ ประเด็น

ประเด็นแรก คือ การให้น้ำหนักและมีการขยายบทบาทความสำคัญของการป้องกันแล้วก็ทำงานเชิงรุกมากกว่ารับ

ในประการที่ ๒ ก็ต้องสร้างเสริมประสิทธิภาพการทำงานในเรื่องของการปราบปราม แล้วก็การตรวจสอบทรัพย์สิน

ในประการที่ ๓ นั้นก็คงเป็นเรื่องของการที่จะต้องมีการปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบต่าง ๆ ทั้งทางด้านการป้องกันและการปราบปรามเพื่อที่จะให้มีความเหมาะสมทันสมัยแล้วก็เพิ่มเชื้อเพลิง

ในประการที่ ๔ คงเป็นเรื่องของการที่จะต้องมีการดำเนินการจัดให้มีระบบความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

ในประการที่ ๕ จะต้องเป็นการพัฒนาเครือข่าย แล้วก็ขยายการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน และองค์กรภายนอก

ประการสุดท้าย คงเป็นเรื่องของการที่จะต้องมีการพัฒนาองค์กรแล้วก็ระบบบริหารจัดการ เพื่อที่จะทำให้สำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งเป็นหน่วยงานสนับสนุนนั้นทำงานได้อย่างเข้มแข็งมีประสิทธิภาพ ซึ่งการดำเนินการเหล่านี้จะต้องครอบคลุมภารกิจที่สำคัญของ ป.ป.ช. ดังต่อไปนี้

ในประการแรก คือ เรื่องของการป้องกัน ภารกิจทางด้าน การป้องกันนั้นก็คงจะต้องเน้นในเรื่องของการที่จะต้องมีการพัฒนากรอบนโยบายเกี่ยวกับมาตรการทางด้าน การป้องกัน การทุจริต ซึ่งจะต้องเสนอแนะต่อรัฐบาลเพื่อนำเอาไปใช้ให้เกิดผลอย่างแท้จริง ที่สำคัญคือ จะต้องมีการรณรงค์ สร้างค่านิยม แล้วก็ทัศนคติให้กับประชาชนทุกหมู่เหล่าแล้วทุกระดับ เริ่มตั้งแต่เด็กนักเรียน โดยอาจจะเป็นเรื่องของการบรรจุเอาไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอน แล้วก็รวมไปถึงเรื่องของการที่จะต้องสร้างความร่วมมือจากภาคประชาชนในการที่จะช่วยกันป้องกันแก้ไขการทุจริต สร้างกระแสกดดันของสังคม สร้างกระแสสังคมที่นิยมความสุจริต มีการดำเนินการอย่างหลากหลายเพื่อที่จะเป็นการเชิดชูยกย่องผู้ที่ปฏิบัติงานด้วยความสุจริต นอกจากนั้นก็คงจะต้องมีการ

ดำเนินการโดยทุกวิถีทาง เพื่อที่จะทำให้มีการเร่งเร้าให้ผู้นำทุกระดับของสังคมและประเทศชาตินั้นได้ทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องของการที่เป็นผู้สุจริต

ส่วนในเรื่องของการปราบปรามนั้น เพื่อที่จะให้ ป.ป.ช. นั้นสามารถดำเนินการกับเรื่องสำคัญ ๆ ที่เป็นปัญหาของประเทศชาติได้อย่างรวดเร็ว เห็นผล ก็คงจะต้องมีการทบทวนในเรื่องของกระบวนการวิธีการทำงาน เพื่อที่จะเน้นเฉพาะลักษณะและประเภทของเรื่องที่ ป.ป.ช. ควรจะดำเนินการเองในเรื่องที่มีความสำคัญ มีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือว่าเป็นเรื่อง ที่ได้รับความสนใจจากประชาชน จากสื่อมวลชนแล้วก็รวมไปถึงเรื่องของการที่จะต้องมีการปรับกระบวนการ วิธีการทำงาน เพื่อที่จะให้มีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น เช่นในเรื่องของการไต่สวนนั้น ก็อาจจะต้องมีการที่จะปรับ วิธีการใหม่ เพื่อที่จะให้มีการแบ่งภาระบางส่วนไปให้กับพนักงานเจ้าหน้าที่ไปดำเนินการในเบื้องต้น แล้วก็หาก เรื่องมีมูลพอจึงจะนำเข้าสู่การพิจารณาของคณะอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงเป็นการพิจารณาวิวินิจฉัย ซึ่งอันนี้ ก็จะสามารถแบ่งเบาภาระในบางส่วนของ ป.ป.ช. ไปได้

และนอกจากนั้น ป.ป.ช. ก็คงจะต้องพยายามที่จะดำเนินการในเรื่องของการที่จะทำให้มี ประสิทธิภาพในการทำงานมากยิ่งขึ้นในเรื่องของการนำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาเพื่อใช้ช่วยในการดำเนินการ ในส่วนนี้จะมีปัญหาเกี่ยวกับภาระงานคั่งค้างที่มีอยู่หลายพันคดี ตรงนี้ก็คงจะต้องมีการจัดลำดับความสำคัญ แล้วก็ความเร่งด่วน เพื่อที่จะเร่งระดมสรรพกำลังเข้ามาแก้ปัญหาในเรื่องนี้ให้หมดสิ้นไปโดยเร็ว ส่วนในเรื่องของ ภาระงานทางด้านของการตรวจสอบทรัพย์สินนั้นก็ถือว่าเป็นภาระงานที่มีความสำคัญ แล้วก็คงจะต้องมีการ จัดระบบแล้วก็วางหลักเกณฑ์ในเรื่องของการวินิจฉัย ตรวจสอบวินิจฉัย โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องของการที่จะวินิจฉัยความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สิน หนี้สินต่าง ๆ เพื่อที่จะให้การทำงานของหน่วยงาน สนับสนุนนั้นเป็นไปในบรรทัดฐานเดียวกัน นอกจากนั้นก็คงจะต้องมีการขยายช่องทางของการที่จะสืบค้นหา ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะเข้ามาใช้เป็นประโยชน์ แล้วก็รวมไปถึงเรื่องของการส่งแล้วก็การแลกเปลี่ยนข้อมูลกับหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะทำให้มีการทำงานในส่วนนี้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในประการที่ ๔ นั้นก็คือในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องของการพัฒนาองค์กรระบบบริหารจัดการและ การสร้างเครือข่ายสนับสนุน ในส่วนนี้ก็มีความสำคัญที่จะต้องมีการพัฒนาให้ระบบบริหารจัดการนั้นเป็นไปอย่างที่มี ความทันสมัยแล้วก็มีประสิทธิภาพ มีการนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศเข้าไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด แล้วก็ ตลอดจนกระทั่งมีการขยายเครือข่ายสนับสนุนการสร้างเครือข่ายสนับสนุนตรงส่วนนั้นนั้น กระผมหมายถึงเรื่องของการที่จะได้ใช้ส่วนของหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีศักยภาพในด้านของทรัพยากรต่าง ๆ เข้ามาช่วยปฏิบัติงานในด้านของ การป้องกันและปราบปรามการทุจริต แล้วก็ตลอดจนกระทั่งในส่วนของการที่อาจจะขยายเครือข่ายในส่วน ภูมิภาค เพื่อให้มีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในส่วนภูมิภาคที่จะช่วยดูแลงานซึ่งเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็เฉพาะ เรื่องใหญ่ ๆ เท่านั้นที่จะส่งเรื่องมาให้ส่วนกลางเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งในส่วนนี้นั้น ก็คงจะรวมไปถึงเรื่องของการ ที่ทาง ป.ป.ช. เองนั้นจะต้องเน้นความสำคัญของการที่จะต้องพัฒนาทรัพยากรบุคคลในสำนักงาน ป.ป.ช. เอง ซึ่งแม้จะมีอยู่จำกัด แต่ก็เป็นผู้ที่มีศักยภาพก็ควรจะต้องพยายามพัฒนาให้สามารถทำประโยชน์ได้อย่างเต็ม ศักยภาพ เพราะฉะนั้นในการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์ดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น เราคงจะต้องมีการดำเนินการ และมีการทบทวนปรับปรุงเป็นระยะ ๆ ซึ่งตรงนี้ก็คิดว่าระยะเวลา ๓ ปี น่าจะมีความเหมาะสมเพื่อที่จะให้มีการ ปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งหากมีการดำเนินการ

ในลักษณะดังกล่าวนี้ กระผมมีความเชื่อมั่นว่าจะทำให้ ป.ป.ช. นั้นสามารถดำเนินการสำเร็จลุล่วงได้ตามเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้

ในส่วนที่ ๒ ที่เกี่ยวกับเรื่องของปัญหาในด้านของการที่มีการขอขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ เช่นกรณีการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้น กระผมขอกราบเรียนว่าโดยหลักการรัฐธรรมนูญได้มีการกำหนดในเรื่องของเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นสำหรับผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระตามที่ได้มีการจัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ ในลักษณะที่สูงพอเพื่อที่จะให้ผู้ปฏิบัติงานเหล่านั้นมีความสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเป็นอิสระ แล้วก็ไม่ต้องมีห่วงกังวลในเรื่องของค่าตอบแทน ในเรื่องของตรงส่วนนี้นั้น ถ้าหากว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับเรื่องของเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง ก็ได้มีการกำหนดไว้เป็นกฎหมายโดยชัดเจน แล้วก็ถ้าหากจะมีการเปลี่ยนแปลงก็จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่เดียวกันรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕๓ ก็จงใจเปิดช่องให้ศาลต่าง ๆ แล้วก็องค์กรอิสระที่ตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ สามารถที่จะใช้ประโยชน์ตอบแทนอื่นของข้าราชการพลเรือนได้ ซึ่งในทางปฏิบัติก็นำประโยชน์ตอบแทนอื่นที่กฎหมายกำหนดไว้โดยตรงสำหรับข้าราชการพลเรือนมาใช้กับกรณีของศาลแล้วก็องค์กรอิสระได้มีการใช้กันอยู่โดยทั่วไป เช่นในกรณีของรถยนต์ประจำตำแหน่งหรือกรณีของเบี้ยประชุม อย่างไรก็ตามการกำหนดในเรื่องเบี้ยประชุมหรือค่าตอบแทนอื่น จะต้องไม่มีลักษณะเป็นในลักษณะของเงินเดือนหรือเงินประจำตำแหน่ง ซึ่งจะต้องมีการเบิกจ่ายให้เป็นประจำทุกเดือน และขณะเดียวกันอัตราที่กำหนดสำหรับเบี้ยประชุมนั้น ก็ควรที่จะมีความเหมาะสมกับภารกิจทางด้านการบริหารองค์กรแต่ละองค์กร ตลอดจนมีความสอดคล้องกันกับองค์กรอื่น ๆ ที่เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญด้วย แม้ว่าจะไม่ได้มีบรรทัดฐานในเรื่องนี้กำหนดไว้ก็ตาม ในกรณีของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยเฉพาะที่ได้มีการกำหนดระเบียบในที่ออกไปเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เกี่ยวกับเรื่องค่าตอบแทนสำหรับประธานคณะกรรมการและกรรมการ ป.ป.ช. พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น กำหนดไว้ในลักษณะที่ค่อนข้างคลุมเครือ ซึ่งทำให้อาจจะเข้าใจไปได้ว่าค่าตอบแทนดังกล่าวจะต้องมีการเบิกจ่ายให้เป็นประจำทุกเดือน ดังนั้นในกรณีเช่นนี้กระผมมีความเห็นว่าไม่เหมาะสม แล้วก็นอกจากนั้นถ้าหากพิจารณาตามสภาพของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เอง ซึ่งเป็นองค์กรที่ได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่ดูแลตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐก็ไม่พึงกระทำอย่างยิ่งที่จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในภาพของตัวเอง โดยเฉพาะในการที่จะทำให้สังคมไม่ยอมรับในแง่ของการที่เป็นผู้ที่ไปใช้อำนาจในทางที่มีขอบเสียเอง กระผมคิดว่าตรงนี้จึงเห็นว่ามี ความไม่เหมาะสม

สุดท้ายนี้ กระผมขอกราบเรียนท่านประธานกรรมาธิการและท่านกรรมาธิการว่า หากกระผมได้รับการสนับสนุน ใ้วางใจจากวุฒิสมาชิกให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. กระผมให้คำมั่นว่าจะอุทิศตนเสียสละ ตั้งใจใช้กำลังกาย กำลังใจและกำลังสติปัญญาทุ่มเททำงานในภารกิจที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก และจะดำเนินการที่จะปฏิบัติตัวให้เป็นตัวอย่างในเรื่องของความซื่อสัตย์สุจริตให้เป็นที่ประจักษ์แก่สังคมโดยทั่วไป ขอขอบพระคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายกุลพัทธ์ อธิธิธรรมวินิจ

เรียนท่านคณะกรรมการทุกท่าน ผมชื่อ นายกุลพัทธ์ อธิธิธรรมวินิจ ตำแหน่งปัจจุบันคือผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกาหมยดินะครับ ที่ได้มีโอกาสมาแสดงวิสัยทัศน์ตามกระบวนการของรัฐสภา ต่อคำถามที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ โดยผมจะพูดแบ่งเป็น ๒ หัวข้อ

ในปัญหาเกี่ยวกับการทำหน้าที่ของซึ่งเรียกย่อ ๆ ว่า ป.ป.ช. เนื่องจากว่าปัญหาคอร์รัปชันนี้เป็นปัญหาสำคัญ เป็นปัญหาที่บ่อนทำลายความมั่นคง บ่อนทำลายเศรษฐกิจสังคมต่อการพัฒนาของประเทศ รัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงได้บัญญัติให้มีองค์กรอิสระหลายองค์กร กล่าวโดยเฉพาะคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นองค์กรอิสระซึ่งพิจารณาแล้วเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐมากที่สุด สำหรับองค์กรอิสระที่ว่านี้โดยนัยของชื่อก็บ่งบอกแล้วว่าการป้องกันอย่างหนึ่งและการปราบปรามอย่างหนึ่ง ในการเรื่องการป้องกันนั้นจึงเปรียบเสมือนว่าเป็นการเยียวยาในเบื้องต้นที่ไม่ให้เกิดการทุจริต ส่วนการปราบปรามนั้นก็เป็นเรื่องปัญหาคอร์รัปชันปัญหาหามะเร็งร้ายได้เกิดขึ้นแล้ว จะทำการเยียวยาอย่างไร พูดถึงการป้องกันขอพูดสั้น ๆ แล้วกันเป็นเรื่องของทางตัวขององค์กรกิติ รัฐบาลกิติ ในภาคเอกชนกิติ จะต้องร่วมกันส่งเสริมสร้างจิตสำนึกในเรื่องของจริยธรรม โดยผ่านสื่อผ่านกระบวนการทั้งหลาย ส่วนในเรื่องการปราบปรามนั้น บทบัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้บัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของ ป.ป.ช. ไว้หลายประการ เช่น ใ้สอบสวนข้อเท็จจริง สรุปสำนวนเพื่อส่งไปยังประธานสภาเพื่อทำการถอดถอนของบุคคลต่าง ๆ ใ้สอบสวนข้อเท็จจริง และสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีต่อบุคคลต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมืองเพื่อฟ้องต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของนักการเมือง อีกประการหนึ่ง คือทำหน้าที่ตรวจสอบให้ทางผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและทางข้าราชการระดับสูงในการยื่นบัญชีตรวจสอบทรัพย์สินตรงว่านี้ และอีกประการหนึ่งเป็นเรื่องการร้องขอต่อศาลเพื่อให้ทำการตรวจสอบว่าทรัพย์สินที่ได้มาโดยการรั่วรอยผิดปกติเพื่อให้ตกเป็นของแผ่นดินอำนาจของ ป.ป.ช. ที่ว่านี้เป็นอำนาจที่มีมาก ฉะนั้นตรงนี้แหละจึงเป็นข้อสำคัญ ตรงที่ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. นี้จะมีความจิตสำนึกในการปฏิบัติหน้าที่อย่างไร และที่สำคัญขององค์กรก็คือว่า ปัจจุบันเท่าที่ทราบว่าคุณติที่เข้ามาสู่ ป.ป.ช. นั้นมีจำนวนมาก ฉะนั้นการบริหารจัดการเรื่องคดีนี้เป็นเรื่องสำคัญ ในฐานะที่ผมเคยรับราชการเป็นอัยการมาก่อน และเป็นผู้พิพากษามาร่วม ๓๐ ปี และได้ผ่านกระบวนการยุติธรรมมามาก จากการตรวจสำนวน จากการวินิจฉัยจึงเห็นกระบวนการยุติธรรมตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ ตอนนี่คดีที่ค้างอยู่ตรงนี้จำนวนมาก การบริหารจัดการของ ป.ป.ช. นี้เราจะดำเนินการอย่างไร

ในความคิดเห็นของผม ผมคิดว่าเราจะต้องจำแนกประเภทคดีว่าคดีต่าง ๆ เป็นประเภทใด ตัวอย่างเช่นว่าคดีปกติ คดีเร่ง คดีสำคัญพิเศษ คดีที่เกี่ยวกับบุคคลที่ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีที่เกี่ยวกับความมั่นคง คดีที่เกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันในระดับสูง อย่างนี้เราควรจะดำเนินการให้เสร็จโดยรวดเร็ว ส่วนคดีที่เกิดจากการร้องเรียนต่าง ๆ ที่เป็นบัตรสนเท่ห์ซึ่งไม่มีหลักฐาน ไม่มีสิ่งแวดล้อมเพียงพอที่จะดำเนินการใ้สอบสวนนั้น เราก็จัดเป็นประเภทคดี คือเก็บไว้ แต่หากปรากฏหลักฐานในภายหลังเพิ่มเติมเราก็เอาเรื่องที่เรากลับไ้มาดำเนินการใ้สอบสวนต่อไป ฉะนั้นเมื่อเราได้จำแนกประเภทคดีต่าง ๆ ออกเป็นเช่นนี้แล้วเรา

ก็สามารถบริหารคดีให้เสร็จไปรวดเร็วโดยกำหนดกรอบเวลาในการทำงานของเจ้าหน้าที่ตลอดทั้งของ ป.ป.ช. เอง ตรงนี้จึงเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ผมก็สรุปเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ ป.ป.ช. โดยย่อ นะครับ

สำหรับคำถามที่ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกรณีขึ้นค่าตอบแทนขององค์กรอิสระของ ป.ป.ช. ที่ผ่านมานั้น คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ถูกดำเนินคดีที่ผ่านมานั้นเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญในการที่ไปขึ้นค่าตอบแทนโดยทางกรรมการชุดเดิมนี่การขึ้น ค่าตอบแทนอ้างว่าอาศัยอำนาจในมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐๗ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งปัญหาที่ว่าเป็นการดำเนินคดีโดยพนักงานอัยการเป็นการดำเนินคดี ตามมาตรา ๑๗ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่ว่านี้ คดีที่เข้าสู่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองดังกล่าวนี้ กรรมการทั้ง ๕ นี้ก็ให้การปฏิเสธต่อผู้คดี คดีตรงที่ว่านี้ก็เกิดเป็นปัญหา ข้อกฎหมายกับปัญหาข้อเท็จจริง ปัญหาข้อกฎหมายตรงที่ว่านี้คือ อำนาจตามมาตรา ๕ อำนาจ มาตรา ๑๐๗ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาตินั้น และ เมื่อพิจารณาโดยถ่องแท้แล้วเป็นเรื่องของระเบียบที่ออกในการจัดการบริหารของสำนักงานการปฎิบัติงาน บุคคล ซึ่งทางกรรมการทั้ง ๕ ยกขึ้นมาเป็นข้อต่อสู้ซึ่งศาลก็ได้วินิจฉัยโดยพิจารณาจากรัฐธรรมนูญและจาก พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้แล้วเห็นว่า ประธานกรรมการมีอำนาจบทบัญญัติของ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญมาตรา ๕ ให้ประธานกรรมการมีอำนาจในการออกระเบียบและประกาศ เกี่ยวกับและการแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งตรงนี้เป็นอำนาจโดยทั่วไป ส่วนมาตรา ๑๐๗ เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการออกระเบียบประกาศเกี่ยวกับเรื่อง การบริหารงานบุคคล งานธุรการ เรื่องงานงบประมาณและอื่น ๆ ซึ่งดูแล้วตรงนี้ก็สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยที่ได้บัญญัติถึงองค์กรอิสระของ ป.ป.ช. ที่ว่านี้ให้อำนาจของ ป.ป.ช. ใช้อำนาจในการ ตรวจสอบ มีอำนาจในการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ แล้วกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญก็สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เกี่ยวกับในเรื่องของให้มีสำนักงาน ป.ป.ช. ขึ้นมานี้ ซึ่งสำนักงานกิติ ป.ป.ช. กิติ กฎหมายกำหนดให้เป็นอิสระ โดยเฉพาะสำนักงาน ป.ป.ช. นั้น เป็นหน่วยงานอิสระในการบริหารงานบุคคล บริหารงานทั่วไป บริหารงบประมาณตรงนี้ ซึ่งตัวนี้ก็สอดคล้องกัน ฉะนั้นการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวใช้อำนาจตรงนี้ไปออกระเบียบเกี่ยวกับเรื่องการบริหารงาน ในสำนักงานตรงนี้ผมถือว่าเป็นการขัดและแย้งกับรัฐธรรมนูญ ข้อวินิจฉัยตรงนี้จึงเป็นการออกระเบียบโดย ผ่าฝืนต่อกฎหมาย นี่ถือเป็นปัญหาข้อกฎหมายนะครับ ฉะนั้นจึงเป็นการตีความบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว

ปัญหาต่อไปในทางคดีก็คือว่า ปัญหาว่ามีเจตนากระทำความผิดหรือเปล่าเจตนาในการกระทำ ความผิดในการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบเป็นการทุจริตหรือเปล่าตรงนี้ซึ่งข้อเท็จจริงได้ความสั้น ๆ ว่าเดิมนี่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดเดิมไม่เคยที่จะมาออกระเบียบตรงนี้ ต่อมาคณะกรรมการชุดนี้เมื่อเข้ามารับตำแหน่ง ก็ได้มีการตั้งคณะกรรมการออกระเบียบตรงที่ว่านี้ ตัวคณะอนุกรรมการก็ได้มีข้อทักท้วงเกี่ยวกับว่าไม่ชอบ ไม่น่าจะออกได้ ตลอดทั้งกรรมการท่านหนึ่งก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่าเป็นการออกโดยขัดต่อพระราชบัญญัติ เงินเดือน พระราชบัญญัติเงินเดือนเกี่ยวกับตำแหน่งเกี่ยวกับเงินค่าตอบแทน ซึ่งค่าตอบแทนที่ออกมาว่าด้วย ระเบียบตรงนี้เป็นระเบียบที่ออกมาบอกเป็นการตอบแทนรายเดือนลักษณะเหมาะสมจ่าย ค่าตอบแทนที่ออกมาตรงนี้เป็นจำนวนสูงเท่ากับเงินประจำตำแหน่งจะดูอย่างไรเสียก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ จะบอกว่าเป็นเบี้ยประชุมหรือ

เบี่ยประชุมตรงที่ว่านี้เราก็ต้องพิจารณาว่าเดือน ๆ หนึ่งเขาประชุมจริงกันกี่ครั้ง จากนั้นหากจะคิดว่าเป็นค่าตอบแทนลักษณะพิเศษตรงนี้ ซึ่งเราเทียบไปแล้วก็ไม่มี Limit ไม่มีขั้นสูง จะออกอย่างไรก็ออกได้ ในเมื่อคณะอนุกรรมการได้มีการทักท้วงก็ดี กรรมการท่านหนึ่งก็ได้ทักท้วงก็ดี ในฐานะ ป.ป.ช. ซึ่งยอมถือว่าเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการพิจารณากฎหมายอย่างชั้นยอดเยี่ยม การเข้าใจผิดว่าไม่รู้กฎหมายนี้ประมวลกฎหมายอาญาอ้างไม่ได้ครับ ความเข้าใจผิดในข้อกฎหมายนี้เป็นข้อยกเว้นไม่ได้ครับ ฉะนั้นระเบียบที่ออกมาจึงเป็นการฝ่าฝืน แล้วก็จากพฤติกรรมที่มีการประชุมภายในเวลาอันสั้นแล้วออกระเบียบมาตรงนี้กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนาครับ ฉะนั้นตรงนี้จึงมองว่าเป็นความผิดที่สำเร็จครับ ขอขอบคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสุพล เอกโยคยะ

สวัสดิ์ทุกท่านครับ กระผมนายสุพล เอกโยคยะ ผู้พิพากษาศาลฎีกา เนื่องจากเป็นที่เชื่อได้ว่า ในขณะนี้ม็อดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ค้างอยู่ในการพิจารณาได้สวน เพื่อทำคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. อยู่ประมาณ ๗,๐๐๐ เรื่อง และบางเรื่องคดีก็จนจะขาดอายุความ แล้วตามที่ เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. คณะใหม่ที่จะต้องดำเนินการเร่งรัดได้สวนเพื่อทำคำวินิจฉัยของคดีเหล่านี้ให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว และ ในขณะเดียวกันก็ต้องหาวิธีทำให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความแม่นยำ เพราะเหตุว่าถ้าเร็ว อย่างเดียว แต่ขาดความแม่นยำ ความเสียหายก็จะเกิดขึ้นได้วิธีที่จะเร่งรัดให้คดีเสร็จไปโดยรวดเร็ว นั้น ผมมีวิธีการดังนี้ จากการแบ่งส่วนราชการขององค์กร ป.ป.ช. นั้น องค์กร ป.ป.ช. แบ่งส่วนราชการออกเป็น ๑๑ สำนัก ๔ กอง สำนักที่ ๑ ถึงสำนักที่ ๑๐ มีอำนาจหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ตรวจสอบ ทรัพย์สินและดำเนินคดี ส่วนสำนักที่ ๑๑ และอีก ๔ กองนั้น เป็นงานที่สนับสนุนงานของสำนักที่ ๑ ถึงที่ ๑๐ ผมจะเกลี้ยกำลังเจ้าหน้าที่ในสำนักที่ ๑ ถึงสำนักที่ ๑๐ ที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ ๓๙๗ คน ลงในแต่ละคณะให้มี จำนวนที่ใกล้เคียงกัน ขณะเดียวกันก็จะเกลี้ยความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่เหล่านี้ให้เสมอหน้ากัน เพื่อว่าแต่ละสำนักจะสามารถทำคดีที่ขึ้นสู่กระบวนการพิจารณาขององค์กร ป.ป.ช. ได้ทุกเรื่อง จากนั้นก็จะ กำหนดว่าขั้นต่ำในปริมาณคดีที่แต่ละสำนักจะทำได้ในแต่ละเดือนนั้นมีเท่าไร ผมคำนวณแล้วให้กำหนดเดือนละ ๕๐ คดี ๑๐ สำนัก ก็จะทำให้เสร็จเดือนละ ๕๐๐ คดี ๑ ปี ก็จะทำให้เสร็จได้ ๖,๐๐๐ คดี หลังจากนั้นก็จะจัดทำบัญชี แสดงผลงานของแต่ละสำนัก ของเจ้าหน้าที่แต่ละคนว่าในแต่ละเดือนนั้น สำนักนั้น สำนักนี้ เจ้าหน้าที่เท่านั้น เท่านั้นทำคดีไปได้เท่าไร สำหรับบัญชีแสดงผลงานอันนี้จะใส่ลงในเว็บไซต์ขององค์กร ป.ป.ช. เพื่อให้ผู้มีส่วน ได้เสียสามารถติดตามคดีของเขาว่าไปถึงไหนอย่างไร และเปิดโอกาสให้ประชาชนที่สนใจงานของ ป.ป.ช. ได้ติดตามว่างาน ป.ป.ช. เป็นไปอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นจะจัดให้กรรมการ ป.ป.ช. ๑ ท่าน ดูและรับผิดชอบงาน ของแต่ละสำนัก แต่ละ ๑ สำนัก ต่อ ๑ ท่าน ส่วนผู้ที่เป็นประธานจะต้องดูแล ๒ สำนัก และทำหน้าที่จ่าย ส่วนความเหล่านี้ให้ในแต่ละสำนัก วิธีการดังกล่าวนี้เป็นการเร่งรัดการทำงานให้เร็วขึ้นด้วยอาศัยระบบ ไม่อาศัยความขยันหมั่นเพียรของเจ้าหน้าที่เป็นการเฉพาะตัว เพราะเหตุว่าความขยันหมั่นเพียรที่ว่านั้น เปลี่ยนแปลงได้

สำหรับความแม่นยำในการทำคำวินิจฉัยนั้นผมจะนำระบบการทำคดีเป็นหมู่คณะของ ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกามาประยุกต์ใช้ โดยกำหนดว่า ๑ คดี หรือ ๑ ส่วนของ ป.ป.ช. จะทำโดย คณะเจ้าหน้าที่ ๓ คน เป็นอย่างน้อย ส่วนจะเกินกว่า ๓ คน หรือไม่อย่างไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับความยากง่าย ของคดี ซึ่งผมมั่นใจว่าวิธีการนี้จะทำให้คำวินิจฉัยของ ป.ป.ช. มีความแม่นยำ เพราะเหตุว่าเป็นการสร้าง ความแม่นยำโดยระบบ ไม่เอาความรู้ความสามารถเฉพาะตัวมาเป็นเครื่องชี้วัดว่าคำวินิจฉัยนั้นจะต้อง อย่อย่างไร แล้วก็วิธีการบริหารจัดการของผมอย่างนี้ไม่จำเป็นต้องเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ ไม่จำเป็นต้องแก้ไข กฎหมายที่เกี่ยวข้องและไม่จำเป็นต้องเพิ่มงบประมาณ เพราะเหตุว่าผมจะให้เฉลี่ยดังนี้ เจ้าหน้าที่มีทั้งหมด ๓๙๗ ทำคดี ๖,๐๐๐ เรื่อง เฉลี่ยแล้วปีละ ๑๕ เรื่องต่อคน ซึ่งโดยสามัญสำนึกแล้วต้องทำได้

หลังจากนั้นงานในการป้องกันซึ่งเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะมีเวลาว่างก็จะต้องไปแสวงหาข้อเท็จจริง คือลงสนามไปยังหน่วยราชการต่าง ๆ เพื่อไปขอทราบรายละเอียดแห่งการประมูลที่มีลักษณะหรือมีข่าวว่า จะมีการสมคบกันเพื่อทำการทุจริต โดยไปนัดในลักษณะตัดไม้ข่มนามเสียก่อน เพราะถ้าเราสามารถป้องกันการกระทำผิดได้แล้ว ความเสียหายจะไม่เกิดขึ้น

เมื่อพูดถึงองค์การ ป.ป.ช. แล้วก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องพูดถึงเรื่องค่าตอบแทน ซึ่งเป็นข่าวอยู่ในขณะนี้ เงินค่าตอบแทนที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะพึงได้รับนั้นมีปรากฏอยู่ในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๘ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า เงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอื่นของประธานกรรมการและกรรมการ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น กฎหมายดังกล่าวก็คือพระราชบัญญัติเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอื่นของประธานศาลรัฐธรรมนูญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ประธานกรรมการและกรรมการ การเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ประธานกรรมการและกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และประธานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่า ประโยชน์ตอบแทนอื่นมีอยู่ ๒ ประการ คือ ๑ การประกันสุขภาพ และ ๒ ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ประโยชน์อย่างอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่ถือว่าเป็นประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นถ้าหากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้กำหนดเงินค่าตอบแทนอย่างอื่นโดยไม่ตราเป็นกฎหมายถือว่าเป็นการกระทำที่มีชอบ ในเรื่อง การกำหนดค่าตอบแทนที่มีชอบนั้นจะเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ผมเห็นว่า ถ้าเมื่อมีการกำหนดเงินค่าตอบแทนแล้วและรับเงินไปถือว่าเป็นการทำละเมิดต่อองค์กร ป.ป.ช. เพราะองค์กร ป.ป.ช. มีฐานะเป็นนิติบุคคล เมื่อเป็นการทำละเมิดก็ต้องชดใช้ค่าเสียหาย ค่าเสียหายที่ว่านี้ก็คือดอกเบี้ย ดังนั้นกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องคืนเงินพร้อมที่จะชดใช้ พร้อมดอกเบี้ย จนกว่าจะชำระเสร็จตามที่บัญญัติไว้ในประมวลแพ่งมาตรา ๔๓๘ (๗) อันนี้ก็ต้องกราบขอโทษคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุติเตมิ เพราะว่าไม่ใช่เป็นการซ้ำเติมท่าน เป็นปัญหาข้อกฎหมาย

สำหรับเรื่องกำหนดค่าตอบแทนดังที่ว่านี้ คำพิพากษาศาลฎีกาที่เป็นที่เลื่องลือกันแล้ว เป็นคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็ได้ชี้เป็นมาตรฐานแล้วว่า เป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ แต่ว่าผลของคำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ ผมเห็นว่าจะนำไปผูกพันองค์กรอิสระอื่นตามรัฐธรรมนูญยังไม่ถนัด เพราะเหตุว่าการกำหนดค่าตอบแทนขององค์กรอิสระอื่น ๆ ตามที่เป็นข่าว ถ้าหากมีจะเป็นไปประการใดต้องแล้วแต่บทกฎหมายที่กำหนด ที่จัดตั้งองค์กรอิสระนั้น ๆ พร้อมด้วยเจตนา และรายละเอียดแห่งเหตุผลอื่น ๆ ว่าเป็นประการใด อันนั้นจึงจะวินิจฉัยได้ ถ้าจะพูดไปตอนนี้ผมไม่กล้าพูด เพราะมีจะนั้นจะกลายเป็นว่าผมซึ่งเป็นผู้แสดงความเห็นจะตั้งธงว่าเอาผิดว่าเป็นความผิดหรือไม่เป็นความผิด อาจเกิดความเสียหายขึ้นได้ สำหรับอันนี้เป็นสิ่งซึ่งผมขอเรียนตรง ๆ ว่า ยังไม่เป็น ป.ป.ช. ยังมีสถานะเป็นผู้พิพากษาจึงต้องมีความระมัดระวังเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย

เรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าการปราบปรามทุจริต แต่การตรวจสอบทรัพย์สินเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก ที่ว่ายุ่งยากนั้นก็เนื่องจากว่ายังไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐของเรา เมื่อไม่เกิดความคุ้นเคยการให้ความร่วมมือหรือความใส่ใจในการที่จะแจ้งทรัพย์สินก็มีน้อย ก็เป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยาก ขณะเดียวกันผมเองต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สินเหมือนกัน แต่แบบที่ให้แจ้งนั้น ผมมีความรู้สึกว่าค่อนข้างจะยุ่งยาก ไม่ง่าย ที่นี้เรื่องการตรวจสอบทรัพย์สินผมมีความเห็นว่า องค์กร ป.ป.ช.

จะต้องพัฒนาไปอีก ๑ ชั้น คือจะต้องเอาระบบคอมพิวเตอร์และไอทีเข้ามาใช้ ขณะเดียวกันจะต้องประสานงานกับหน่วยงานอื่น เช่น ป.ป.ช. ต้องการ มงต. ๙๑ ก็น่าจะติดต่อไปยังกรมสรรพากรขอให้ส่งมาได้ ไม่ใช่ให้ผู้ที่เสียหายคือผู้ที่จะต้องแจ้งจะต้องไปขอ อย่างผมนี้ต้องไปขอด้วยตัวเองทั้ง ๆ ที่คีย์คอมพิวเตอร์ก็เห็นแล้วก็ส่งได้ หรือในกรณีโฉนดที่ดิน ถ้าหากว่าสามารถประสานกับกรมที่ดินว่าในกรณีที่มีผู้แจ้งเรื่องทรัพย์สินมีโฉนดที่ดินก็ขอให้ทางโน้นยืนยันมาด้วย อย่างนี้ก็จะทำให้ความกระตือรือร้นในการที่จะแจ้งบัญชีทรัพย์สินให้ถูกต้องก็จะมีมากขึ้น อันนี้เป็นสิ่งซึ่งผมอยากจะฝากไว้แล้วก็คิดว่า ถ้าได้รับเลือกเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ก็จะทำงานอย่างที่ว่านี้ได้โดยไม่ขัดขวาง โดยไม่ขัดข้อง ผมเห็นว่าองค์กร ป.ป.ช. เหมือนศาลใหญ่ศาลหนึ่ง เทียบเท่ากับศาลอาญา เพราะฉะนั้นผมจึงกล้าพูดได้ว่า ผมสามารถทำงานได้โดยทันที เพราะเหตุว่าลักษณะงานของ ป.ป.ช. นั้น เหมือนกับงานของศาล ต่างกันเพียง ๒ ระดับ คืองานของ ป.ป.ช. นั้นเป็นการชี้มูลความผิด เพราะการชี้มูลความผิดนี้ไม่ได้หมายความว่าเขาผิดเลย เช่น ชี้มูลว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐท่านนี้กระทำผิดวินัยก็ต้องส่งต้นสังกัดเพื่อทำการลงโทษ ก็ยังมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ฎีกาอะไรกันก็ได้ มีสิทธิที่จะโต้แย้งได้ หรือในกรณีที่ชี้ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำผิดกฎหมายก็ต้องส่งให้พนักงานอัยการสูงสุดเพื่อทำการฟ้องคดีต่อศาล ซึ่งเขาอาจจะสูงสุดก็ได้ อันนี้เป็นสิ่งซึ่งอยากจะชี้ให้เห็นว่า งานของ ป.ป.ช. กับงานของศาลนี้คล้ายคลึงกัน

อีกประการหนึ่งที่ผมเรียนว่า งานของ ป.ป.ช. คำวินิจฉัยของ ป.ป.ช. จะต้องมีความแม่นยำเป็นอย่างยิ่งก็โดยที่มาตรา ๔๔ (๑) ของ พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติอย่างที่ว่านี้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใดสวนในเรื่องที่ได้ไต่สวนไปแล้ว เว้นแต่จะมีพยานหลักฐานที่สำคัญอันใหม่ นั้นก็หมายความว่า ถ้า ป.ป.ช. ชี้มูลไปแล้วต้องส่งเรื่องไปทันที หรือดำเนินไปตามขั้นตอน ผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่าผิดนั้นไม่มีโอกาสที่จะโต้แย้งว่าขอให้ยกเลิกคำสั่งหรือแก้ไขคำสั่ง แต่ขณะเดียวกัน บทบัญญัติอันนี้ก็ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้กล่าวหา หรือผู้เสียหาย เพราะว่าถ้า ป.ป.ช. มีคำสั่งยก ก็สามรถที่จะหาพยานหลักฐานอันใหม่มาแสดงให้เห็นว่าที่สั่งยกไปนั้นยังคลาดเคลื่อนอยู่ ยังมีพยานหลักฐานอันใหม่อันนี้ซึ่งสำคัญ สามารถชี้ได้ว่าผิดหรือถูก อันนี้ก็เป็นสิ่งซึ่งอยากจะแสดงให้ทุกท่านได้รับทราบว่างานของ ป.ป.ช. นั้นเป็นงานซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ผู้ที่จะทำงานในตำแหน่งหน้าที่นี้ ผมอยากจะกราบเรียนว่าต้องอุทิศตนขอขอบคุณ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ

เรียนท่านกรรมการที่เคารพทุกท่าน กระผม พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ ขออนุญาตที่จะเรียนชี้แจงเกี่ยวกับในเรื่องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผมขออนุญาตที่จะกล่าวสักนิดหนึ่งเกี่ยวกับในเรื่องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. คณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นก็เป็นองค์กรอิสระซึ่งก็สืบเนื่องมาจากว่า ได้มาจากรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ ก็เลยตั้งองค์กรอิสระนี้ขึ้นมา องค์กรนี้ผมว่าเป็นองค์กรที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงของรัฐอย่างมาก เพราะว่าเป็นองค์กรที่จะต้องตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วก็เจ้าหน้าที่ทางการเมือง คือ ผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบกับว่า เมื่อไปตรวจสอบก็ต้องมีการวินิจฉัยว่าบุคคลเหล่านี้จะเป็นคนอย่างไร แล้วก็จะต้องตรวจสอบไปถึงทรัพย์สินแล้วก็รายละเอียดอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งผมต้องถือว่าเป็นองค์กรที่มีความสำคัญอย่างมาก ภารกิจอันหนึ่งของที่ทางองค์กรอิสระนี้ก็ถือว่า เขาสามารถที่จะกำหนดและออกประกาศ ออกระเบียบ ในการที่จะดูแลสำนักงาน ป.ป.ช. ได้ ซึ่งในสำนักงาน ป.ป.ช. นี้ก็จะมีข้าราชการและลูกจ้างที่เขาจะออกควบคุมในการบริหารงานเกี่ยวกับในด้านของงบประมาณ การเงิน และทรัพย์สินต่าง ๆ ก็เพื่อที่จะให้อำนาจอันนี้ ไม่ต้องการที่จะให้มีการแทรกแซงจากหน่วยงานอื่น ก็จะเกิดความชัดเจนว่า ทางสำนักงาน ป.ป.ช. มีอำนาจในการดำเนินการ

สำหรับประธานและคณะกรรมการนั้นก็คงจะต้องไม่สามารถที่จะกำหนดตัวเองได้เนื่องจากว่า จะมีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับในเรื่องของการกำหนดอัตราเงินเดือนขององค์กรอิสระปีพุทธศักราช ๒๕๕๑ เป็นผู้ดำเนินการ แต่ว่าองค์กรอิสระนี้ถ้าเห็นว่าเราไม่เหมาะสม เมื่อเราทำงานไปแล้วเห็นว่าเราทำงานมาแล้วเกิดว่า รายได้เราอาจจะไม่เพียงพอต่อการที่เราจะดำรงสถานภาพอยู่ได้เราก็สามารถที่จะรายงานแล้วก็ขอเพิ่ม โดยเสนอแก้ไขกฎหมายเพื่อมาเพิ่มอัตราเงินเดือนเป็นขั้นตอนต่อไป เมื่อเราได้เป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นผมเห็นว่ามีสำคัญ เมื่อเราได้เป็นแล้วจะต้องถือว่าเป็นคนที่ต้องเสียสละแล้วจะต้องทำงานให้กับส่วนรวม อันนี้เป็นสิ่งที่น่าจะต้องเอามาฟังกระทำ เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะเรียนให้กับทางคณะกรรมการได้ทราบว่า องค์กรอิสระนี้ต้องถือว่าเป็นองค์กรที่มีความสำคัญและเป็นองค์กรที่จะสร้างความมั่นคงของรัฐ ถ้าสามารถจะทำงานได้ตามกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้

สำหรับในเรื่องของการแสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับในเรื่องของการขึ้นค่าตอบแทนนั้น กระผมอยากจะเรียนให้ทราบว่า ผมว่าอันนี้เป็นประสบการณ์ ไม่มีใครอยากจะให้ความผิดอันนี้เกิดขึ้น ไม่มีใครอยากเห็นเพราะว่าเป็นประสบการณ์ที่จะต้องคำนึงถึง ผมอยากจะเรียนว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เนื่องจากว่าหน่วยงานของตัวเองเป็นองค์กรอิสระที่จะไปตรวจสอบรัฐกิติ องค์กรของทางการเมืองกิติ ก็มีความจำเป็นที่จะต้องไปตรวจสอบ แต่ถ้าตัวเองนั้นจำเป็นที่จะต้องไปขอขึ้นเงินเดือน ขอขึ้นค่าตอบแทนจากที่ตัวเราจะต้องไปตรวจสอบคงจะแปลก ๆ ดีเหมือนกัน แต่ในขณะเดียวกัน การที่ตัวเองจะมาขึ้นเงินเดือนตัวเองนั้น ผมก็ว่าเรามาเสียสละอยู่แล้วจะต้องไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ต้องเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ว่าต้องทำงานให้กับประเทศชาติและกับประชาชน ซึ่งตั้งความหวังในองค์กรนี้ค่อนข้างจะสูง ผมจึงคิดว่าในลักษณะของการกำหนดในด้านกฎหมายซึ่งผมไม่ค่อยทราบเรื่องกฎหมาย อาจจะวนในลักษณะการตรวจสอบกันไปตรวจสอบกันมาในลักษณะอย่างนี้ แต่ถ้าขึ้นเงินเดือนโดยที่ที่เราพิจารณาตัวเราเองนั้นโดยความเป็นจริงแล้วก็คงจะไม่ค่อยจะเหมาะสม ตัวเองทำงานมาก

ขนาดไหนก็ไม่น่าจะเหมาะสม เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะกระทำ ควรจะต้องทำอะไรที่จะไม่ให้เกิดความซ้ำซากอย่างนี้เกิดขึ้นอีก อันนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่เราจะต้องดำเนินการ แต่ในแนวความคิดของผมแล้วผมมีความคิดว่าถ้าในเรื่องของรายได้แบบนี้แล้วน่าจะกำหนดชัดเจนว่าคณะกรรมการองค์กรอิสระต่าง ๆ ที่จะเข้ามาเนี่ยน่าจะมีรายได้ประจำเดือนเท่าไร มีเบี้ยประชุมเท่าไร มีเงินประจำตำแหน่งเท่าไร ชัดเจนว่าตลอดระยะเวลาที่อยู่ ๖ ปี กิติ ๙ ปี กิติ คุณจะได้รับเงินเท่านี้เพื่อจะได้ทำงานอย่างเดียวโดยไม่ต้องคำนึงถึงรายได้ต่าง ๆ ก็จะทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น ซึ่งอันนี้ก็เป็แนวคิด้ซึ่งผมคงไม่สามารถที่จะให้เป็นไปตามนี้ได้แต่เป็นแนวคิด แต่ทางเรื่องของกฎหมายก็จะมีอีกมากมายที่ควรจะต้องดำเนินการ เพราะฉะนั้นวิสัยทัศน์เกี่ยวกับในเรื่องของการขึ้นค่าตอบแทนขององค์กรอิสระนั้นผมจึงมีแนวความคิดว่า เราไม่ควรจะไปตีค่าตัวเราเอง ควรจะให้หน่วยงานอื่นหรืออะไรประเมินค่า หรือว่าถ้าเป็นไปได้อย่างที่ผมบอกก็คือ กำหนดชัดเจนลงไปจะไม่มีการยุ่งยาก คือเข้ามา ๖ ปี จะรับเงินเดือนเท่านี้ แล้วก็ค่าตอบแทนขณะนี้เป็นอันว่าสิ้นสุด นี่ก็คือในเรื่องของวิสัยทัศน์ในเรื่องของการขึ้นเงินเดือนของผม

สำหรับในเรื่องของการที่ผมทำไม่ถึงสมัครเข้ามาเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผมอยากจะเรียนให้ทราบว่า เดิมนั้นก็ไม่ได้มีแนวคิดในการที่จะเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่ก็มีท่านคณาจารย์ที่รู้จักกับผมก็ได้มาพูดกับผมในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ แล้วก็ได้รู้จักกันมานาน ก็มองว่าผมควรจะทำอะไรให้กับประเทศชาติได้บ้าง ก็อยากจะให้ผมนั้นได้ทำงานตรงนี้ ผมก็ไปนอนคิดว่า ผมนั้นรับราชการมาเป็นผู้บังคับบัญชาปกครองผู้ใต้บังคับบัญชามาโดยตลอด แล้วก็ทำให้ความเป็นธรรม สร้างความยุติธรรมในองค์กรที่ผมอยู่นั้นมาโดยตลอด ผมก็อยากที่จะมาคิดว่า ถ้าเรามีกฎหมายแล้วทำตามกฎหมายแบบในระเบียบวินัยของทางทหาร ที่จะสร้างความเป็นธรรม โดยที่ตัวเองนั้นมีความต้องการอยากจะทำบ้านนี้เมืองนี้สร้างความเป็นธรรมให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วทำไมผมจะเข้ามาอยู่ ถึงแม้บางคนจะมองเห็นว่า ตำแหน่งผมนั้นสูงแล้วจะมาอยู่ทำไม ผมไม่ได้ถือว่าตำแหน่งอันนั้นเป็นในเรื่องของทางรัฐ การรับราชการของผม แต่ที่ผมจะมารับใช้สังคม ผมต้องการให้สังคมได้เกิดความยุติธรรม ผมจึงขออนุญาตที่เข้ามา ผมจึงตัดสินใจที่ท่านได้เสนอชื่อผม ผมก็จะสมัครตามที่ทางอธิการบดีท่านได้เสนอชื่อผม ผมก็ต้องขอขอบคุณท่าน เมื่อผมเข้ามาแล้วผมก็ได้เห็นการทำงานของคณะกรรมการสรรหาที่ได้มาให้ผมมาแสดงวิสัยทัศน์ในรอบแรก ก็ได้เห็นอะไรต่าง ๆ ที่จะให้เกิดความเชื่อมั่นว่า เรายังมีองค์กรอีกหลาย ๆ องค์กรที่ดี ที่จะสร้างความเป็นธรรมให้กับในสังคมได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ นั้น เราสร้างมาด้วยความยากลำบาก เพราะฉะนั้นเราก็ควรจะต้องรักษาอันนี้ไว้ ผมจึงตั้งใจแล้วก็จะมารับใช้ประเทศชาติ อยากเรียนว่าจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมคงไม่มีเวลา ผมคงไม่มีความรู้ในเรื่องของกฎหมายเพราะว่าผมไม่ได้เป็นนักกฎหมาย แต่ว่าผมได้ทำงานอยู่กับคนจำนวนมาก สร้างความยุติธรรมให้กับผู้ใต้บังคับบัญชามาโดยตลอด เพราะฉะนั้นผมมีความมั่นใจว่าผมจะทำงานนี้ได้เป็นอย่างดีแล้วก็โปร่งใสที่จะสามารถให้การตรวจสอบได้ แล้วก็ทำให้เกิดความยุติธรรมในสังคมได้ สำหรับในเรื่องของการทำงานนั้น ผมคงจะต้องเน้นในเรื่องของการป้องกันมากกว่าในเรื่องของการปราบปราม เพราะว่าถ้าปราบปรามก็ปราบปรามได้เฉพาะเป็นบุคคลเป็นส่วนน้อย แต่ถ้าเราป้องกันได้เราคงจะไม่มีการทุจริตต่อไปได้ ผมคงจะเรียนเพียงเท่านี้ ขอขอบคุณ

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ

กราบเรียนท่านประธานและท่านคณะกรรมการการสามัญ ท่านสมาชิกวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน กระผม นายสมศักดิ์ แก้วสุทธิ ขณะนี้ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในฐานะผู้ได้รับการเสนอชื่อให้ดำรงตำแหน่งกรรมการ ป.ป.ช. ขอถือโอกาสนี้ ขอบขอบคุณท่านประธานเป็นอย่างสูงที่ได้ให้โอกาสแก่กระผมนำเสนอวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการทำหน้าที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยเฉพาะความเห็นต่อการพิจารณาขอขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการในวันนี้ กระผมขอใช้โอกาสนี้กราบเรียนต่อท่านประธานและท่านคณะกรรมการว่า การเข้ามาสมัครรับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ของกระผมนั้นก็ด้วยเจตจำนงที่จะใช้ความรู้ความสามารถที่ร่ำเรียนมาทางกฎหมาย อีกทั้งประสบการณ์ที่ได้จากการปฏิบัติราชการตั้งแต่เริ่มต้นเป็นข้าราชการฝ่ายปกครองในตำแหน่งปลัดอำเภอจนกระทั่งถึงผู้ว่าราชการจังหวัดมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในตำแหน่ง ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญยิ่งของชาติ โดยมีจุดมุ่งหมายหลักคือ ต้องการเห็นประเทศชาติเป็นที่ยอมรับของนานาอารยประเทศ ปราศจากปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบ มีความโปร่งใส ซึ่งนั่นหมายถึงเกียรติภูมิของประเทศไทยในเวทีโลก

ในเรื่องวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น กระผมขอกราบเรียนต่อท่านว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ถ้าศึกษาจากตัวบทกฎหมายแล้ว จะเห็นได้ว่ามีหน้าที่หลักอยู่ ๓ ประการ คือ หน้าที่ในการป้องกันการทุจริต หน้าที่ในการปราบปรามการทุจริต และที่สำคัญก็คือการตรวจสอบทรัพย์สินเพื่อเป็นเครื่องมือในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต กระผมใคร่จะเสนอต่อท่านคณะกรรมการว่าในการเสนอวิสัยทัศน์ทั้ง ๓ ประการนั้นกระผมได้เสนอโดยเอกสารซึ่งคิดว่าคงจะอยู่ในเอกสารที่ได้ให้กับทุกท่านแล้ว สำหรับการดำเนินการทั้ง ๓ ด้านนั้นที่ผ่านมากะผมเห็นว่ามียุทธศาสตร์ปัญหาหลายประการซึ่งน่าจะได้รับการแก้ไข เพราะว่าทำให้เรื่องการนำเสนอของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นค่อนข้างจะมาก เป็นปัญหาอุปสรรคในการดำเนินการเพื่อนำความกระจ่างในเรื่องของการทุจริตประพฤติมิชอบมาเสนอต่อ มาดำเนินการได้ เพราะฉะนั้นใน ๓ ประการนั้นผมขอเสนอว่าน่าจะมีการกำหนดบทบาททั้ง ๓ ประการใหม่

ในประการแรกนั้นในด้านการป้องกันการทุจริต กระผมเห็นว่าบทบาทตรงนี้น่าที่จะมีการแบ่งกันระหว่างคณะกรรมการ ป.ป.ช. กับรัฐบาลให้เด่นชัด คณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นน่าจะทำหน้าที่ในเรื่องของการกำหนดนโยบายในเรื่องของการปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบของวงราชการ ซึ่งตรงนี้ที่ผ่านมากะผมเห็นว่าตรงนี้ทั้งหมดทั้งเรื่องของการป้องกันปราบปราม ซึ่งตรงนี้บางอย่างจะต้องนำมาเสนอกับทางรัฐบาลต้องช่วย ป.ป.ช. ด้วย คือรัฐบาลน่าจะมีหน้าที่ในการปฏิบัติเอื้อประโยชน์ต่อการป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบ ถ้าจะปล่อยหน้าที่นี้ให้กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำแล้วผมคิดว่าเรื่องทั้งหมดจะหลังไหลเข้ามาสู่การพิจารณาอย่างมากมาย แล้วนั่นคือความล้มเหลวในเรื่องของการป้องกัน ในส่วนที่ ๒ ของการป้องกันนั้นควรมีการส่งเสริมยกย่องคนที่ทำความดี ตรงนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ ที่ผ่านมานั้นเราจะมุ่งเน้นเฉพาะในการปราบปรามผู้ที่กระทำความผิด แต่ในขณะที่เดียวกันคนทั้งประเทศไทยนั้นมีทั้งผู้ที่กระทำความดีเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยถ้ามีเฉพาะผู้ที่กระทำความผิดแล้วประเทศเราอยู่ไม่ได้ แต่ที่เราล้มยกย่องคนที่กระทำความดี ตรงนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ ถ้าตรงนี้จะเน้นมาตรงการจูงใจในการที่จะทำให้คนที่ทำความดีน่าจะได้รับผลตอบแทนจากสังคม

โดยได้รับการยกย่องจากสังคมโดยทั่วไป ตรงนี้ผมคิดว่าน่าจะเสริมมาตรการตรงนี้เข้ามาในเรื่องการป้องกันในส่วนของการปราบปรามการทุจริตนั้นกระผมเห็นว่าน่าจะมีการปรับกระบวนการพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใหม่ ซึ่งการพิจารณาตรงนี้น่าจะมีการปรับ กระผมเห็นว่าน่าจะคล้าย ๆ กับตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งจะรับพิจารณาวินิจฉัยเรื่องที่ผ่านมากรณีการร้องจากองค์กรศาลชั้นต้นแล้ว ทั้งนี้อาจนำเสนอให้มีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ประจำเขต ซึ่งเป็นองค์กรพิจารณาชั้นต้นเช่นเดียวกับตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ตรงนี้จะเป็นแนวทางในการที่จะทำให้กลั่นกรองเรื่องที่ผ่านมาสู่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้เหลือลดน้อยลงไป ในประการที่ ๒ นั้นเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ที่รับผิดชอบในการปราบปรามการทุจริตนั้นควรจะให้ไปเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อที่จะให้เขาสามารถที่จะพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์และสามารถจะกล่าวโทษต่อผู้กระทำความผิดได้ ตรงนี้จะเป็นการแก้ไขในเรื่องของข้อกฎหมาย

ในส่วนที่ ๒ นั้นผมเห็นว่าในการแก้ไขการบริหารจัดการในองค์กรนั้นก็น่าจะเป็นส่วนที่มีความจำเป็นในการทำงานของ ป.ป.ช. ในยุคต่อไป คือการบริหารจัดการนั้นเท่าที่ผ่านมากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำตัวเสมือนหนึ่งว่าเป็นทั้งผู้บริหารในองค์กรเอง เป็นทั้งองค์กรพิจารณาเอง เพราะตรงนี้เราน่าที่จะแบ่งอำนาจเรื่องของการบริหารทั้งหมดให้กับข้าราชการประจำ พนักงาน ป.ป.ช. นั้นจะต้องมีหน้าที่ในเรื่องของการบริหารงาน ส่วนคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นน่าจะอยู่ในเรื่องของการพิจารณาวินิจฉัยการทำงานเท่านั้นเอง เพราะจะทำให้การทำงานนี้จะง่ายขึ้นเพราะจะมีเวลาในการทำงาน แต่ที่ผ่านมามีลักษณะการทำงานเราจะไปมุ่งเน้นลักษณะตรงนั้นเป็นจำนวนมาก จากการทำงานทั้งหมดจะเห็นได้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมีภารกิจค่อนข้างที่จะกว้างขวาง ซึ่งภารกิจนั้นนอกจากจะมีเรื่องของการถอดถอนจากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญากับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง การร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน การตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งตรงนี้ทั้งหมดนั้นจะเป็นเครื่องมือในการทำงาน ๓ ประการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. สามารถที่ทำงานไปได้โดยราบรื่นแล้วก็สามารถจะทำงานโดยมีประสิทธิภาพ ซึ่งตรงนี้กระผมเห็นว่าการทำงานของ ป.ป.ช. ที่ผ่านมานี้น่าจะได้รับการแก้ไขในเรื่องที่ผมได้กล่าวนำกับท่านคณะกรรมการไว้แล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นปัญหาของ ป.ป.ช. นั้นกระผมเห็นว่าน่าจะอยู่ที่การบริหารงาน การบริหารงานที่ ป.ป.ช. ทำมาทั้งหมดจะเข้าไปอยู่ของการทำงานในลักษณะทั้งปวง ทั้งบุนอยู่ในตัวเอง ทั้งเจ้าหน้าที่เองทั้งการพิจารณาเอง ซึ่งตรงนี้ทำให้การทำงานระหว่าง ป.ป.ช. กับเจ้าพนักงานนั้น ค่อนข้างที่จะมีปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำงานในคณะกรรมการต่าง ๆ ที่กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องเป็นองค์คณะในคณะกรรมการทุกคณะ ผมว่าตรงนี้จะเป็นอุปสรรคในการทำงานเป็นอย่างมาก ตรงนี้การแสวงหาข้อเท็จจริงน่าจะให้ทางฝ่ายอนุกรรมการ อนุกรรมการในที่นี้อาจจะเป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ใน ป.ป.ช. เองก็ต้องทำงานในการแสวงหาข้อเท็จจริง และขณะเดียวกันอนุกรรมการที่เชิญมาจากภายนอกตรงนี้ก็ค่อนข้างที่จะทำปัญหาให้กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. เหมือนกัน เพราะว่าคนที่เป็อนุกรรมการซึ่งเป็นคนภายนอกแล้วก็ส่วนใหญ่จะมีอายุค่อนข้างจะมากไม่ค่อยมีเวลามากมายนัก ตรงนี้ก็จะได้รับการพิจารณาแก้ไขในลำดับต่อไปที่จะทำให้คนที่เข้ามาสู่คณะกรรมการนั้นเป็นคนที่มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง โดยที่มีเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน ป.ป.ช. นั้นจะเป็นตัวที่ช่วยผลักดันให้การทำงานของคณะกรรมการเป็นไปด้วยความรวดเร็ว แล้วคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะได้มีผลในการทำงานออกมาเป็นรูปธรรมมากกว่าเดิม ทั้งหมดนี้เป็นแนวคิดแล้วก็วิสัยทัศน์ ปัญหาอุปสรรคที่กระผมจะขอกราบเรียนต่อท่านคณะกรรมการด้วยความเคารพ

ในส่วนประเด็นที่ ๒ นั้นในเรื่องของการขึ้นค่าตอบแทนให้กับคณะกรรมการในองค์กรอิสระที่ได้ดำเนินการขึ้นไปแล้ว โดยคณะกรรมการอิสระได้ขึ้นโดยการออกระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนให้กับองค์กรในแต่ละระดับไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะเป็นผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ประธานและคณะตุลาการในศาลรัฐธรรมนูญและคณะกรรมการการเลือกตั้ง ทั้งหมดนั้นหลักการของเรื่องนี้กระผมเห็นว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของ ป.ป.ช. นั้นได้มีการบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๘ และบัญญัติว่าเรื่องเงินเดือนเงินประจำตำแหน่งหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น มาตรา ๑๘ เขาบอกให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ซึ่งในเรื่องนี้ถ้าเรามาดูกฎหมายซึ่งว่าด้วยการนั้นก็มียุทธบัญญัติก็กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องของพระราชบัญญัติเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ประโยชน์ตอบแทนอื่นของประธานศาลรัฐธรรมนูญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ประธานคณะกรรมการการเลือกตั้ง และกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ประธานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ประธานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งได้กำหนดเงินเดือน เงินค่าตอบแทนแล้วก็เงินอื่น ๆ ไว้เรียบร้อยแล้ว โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้มี ขพณฯ ท่านนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการในพระราชบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นถ้าดูจากหลักนี้แล้วการขึ้นเงินค่าตอบแทนขององค์กรอิสระทั้งหมดนั้นไม่น่าจะกระทำได้ด้วยตัวเอง น่าที่จะมาดูบทบัญญัติตรงนี้ว่าเขาจะต้องทำโดยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนตรงนี้ ซึ่งอาจจะต้องนำเสนอรัฐบาลเพื่อนำเสนอต่อ ครม. และ ครม. ก็นำเสนอต่อทางสภา ตรงนี้จะเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องที่สุดก็คือการแก้ไขพระราชบัญญัติตรงนี้ต้องผ่านสภา แต่ที่ดำเนินการไปทั้งหมดนี้กระผมเห็นว่าน่าจะดำเนินการลักษณะของการรวบรัดโดยอาศัยอำนาจ ซึ่งอาจจะสำคัญผิดอะไรไปหรืออย่างไรก็ตามแต่ตรงนี้ผมไม่อาจจะวินิจฉัยตรงนี้ได้

อย่างไรก็ตามสำหรับ ป.ป.ช. นั้นก็ปรากฏว่าทางศาลฎีกาแผนกคดีอาญานี้ก็ดำเนินการไปเรียบร้อยแล้ว ก็คือพิจารณาไปแล้วว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมีความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการโดยศาลพิพากษาว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ขึ้นเงินค่าตอบแทนนั้นศาลฎีกาบอกว่าไม่มีอำนาจออกระเบียบดังกล่าวได้ ตรงนี้ก็ส่งผลให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องพ้นจากสภาพของการเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไปเรียบร้อยแล้ว ปัญหาอยู่ที่ผมคิดว่าตรงคำถามที่ท่านประธานคณะกรรมการได้ให้ผมตอบนั้นน่าจะอยู่ที่ว่า องค์กรอื่นที่ได้ขึ้นเงินเดือนแล้วที่ยังไม่ได้รับการพิจารณาเราจะทำอย่างไร ตรงนี้น่าจะเป็นปัญหา ซึ่งปัญหานี้ถ้าดูตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแล้วมาตรา ๓๐๔ ถึงมาตรา ๓๐๖ จะเป็นได้ว่า ตรงนี้กลายเป็นเรื่องระหว่างวุฒิสภากับ ป.ป.ช. จะต้องทำหน้าที่ร่วมกันตรงนี้ โดยที่วุฒิสภาน่าจะเป็นผู้เสนอทางคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อพิจารณา ซึ่งถ้าได้มีการเลือกตั้งคณะกรรมการ ป.ป.ช. เรียบร้อยแล้ว ตรงนี้จะเป็นภารกิจหลักที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องนำพิจารณาตรงนี้

ผมเห็นว่าถ้าผมเข้าไปอยู่ในคณะกรรมการ ป.ป.ช. คนหนึ่งผมคงจะต้องใช้หลักว่า ระเบียบที่ทางองค์กรอิสระออกไปนั้นโดยอาศัยประกาศให้ออกระเบียบนั้นมียุทธบัญญัติหรือไม่มี ตรงนี้ต้องดูข้อกฎหมายในแต่ละองค์กรว่าในแต่ละองค์กรนั้นมีกฎหมายรองรับให้ออกระเบียบหรือไม่ แต่เท่าที่ผมได้ศึกษาในฐานะเป็นผู้อยู่นอกยังไม่เข้าอยู่ในนี้ ผมยังเห็นว่าไม่มีระเบียบใดที่จะออกได้ตรงนี้ เพราะฉะนั้นปัญหานี้ถ้ากระผมได้รับการเลือกตั้งเข้าเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วก็คงจะได้พิจารณาโดยอาศัยข้อกฎหมายว่าคณะกรรมการได้ออกระเบียบนั้นมีกฎหมายรองรับหรือไม่ ถ้าไม่มีกฎหมายรองรับก็จะต้องเป็นบรรทัดฐานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาได้วินิจฉัยไปแล้ว ทั้งหมดนั้นเป็นข้อเสนอแนะของกระผมได้นำเสนอต่อท่านประธานและท่านคณะกรรมการด้วยความเคารพ ในการดำเนินการนั้นกระผมขอยืนยันว่าถ้าผมได้รับแต่งตั้งให้เป็น

คณะกรรมการ ป.ป.ช. กระผมจะดำเนินการตามมาตรการหรือว่าจะทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ด้วยความโปร่งใสเพื่อให้ประเทศไทยสามารถจะไปยืนอยู่เวทีโลกได้อย่างสง่าเปิดเผย แล้วก็ทำให้พี่น้องประชาชนคนไทยทั้งหมดสามารถที่จะไปประเทศใดก็ตามไปอย่างผู้มีเกียรติภูมิสูงสุดของคนไทย ขอขอบคุณท่านประธานและท่านคณะกรรมการธิการ ตลอดจนสื่อมวลชนและท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่านที่มาให้กำลังใจผมในวันนี้ ผมขอจบคำเสนอวิสัยทัศน์เพียงเท่านี้ ขอขอบพระคุณมากครับ

การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก เกษมชาติ นเรศเสนีย์

สวัสดีครับ เรียนท่านประธานคณะกรรมการ ท่านคณะกรรมการตรวจสอบประวัติที่เคารพทุกท่าน และท่านสื่อมวลชนนะครับ ผม พลเอก เกษมชาติ นเรศเสนีย์ เป็นประธานคณะที่ปรึกษากระทรวงกลาโหม ซึ่งจะเกษียณอายุราชการในสิ้นเดือนกันยายนนี้ ประวัติในอดีตก็เคยไปศึกษาจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบก ประเทศเยอรมนี ๒ ปี กลับมาก็มาเป็นอาจารย์โรงเรียนเสนาธิการทหารบก สอนนิชายุทธวิธีและยุทธศาสตร์ของนักเรียนเสนาธิการทหารบก และได้กลับไปเป็นผู้ช่วยทูตฝ่ายทหารบกที่กรุงบอนน์ ประเทศเยอรมนีและกรุงโรม ประเทศอิตาลี อีก ๓ ปี กลับมาก็มาดำรงตำแหน่งเจ้ากรมยุทธศาสตร์ทหาร เป็นจเรทหารทั่วไป เมื่อปีที่แล้วก็ปรับเป็นประธานคณะที่ปรึกษากระทรวงกลาโหม สำหรับประวัติการศึกษาก็จบปริญญาตรีจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ปริญญาโทจากศิลปศาสตรมหาบัณฑิตจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบก สาขารัฐศาสตร์ ปริญญาเอกปรัชญาดุษฎีบัณฑิตจาก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสได้รับการคัดเลือกผ่านรอบแรกเข้ามาเป็นผู้สมัครในรอบที่ ๒

สำหรับปัญหาเรื่องการทุจริตคอร์รัปชันอย่างที่ทุกท่านได้ทราบอยู่แล้วว่า ได้สร้างความสูญเสียให้กับประเทศในด้านงบประมาณแผ่นดินเป็นจำนวนมาก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาซึ่งเป็นธรรมชาติของประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทยเราซึ่งมีการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น สู่ชนบท ก็เปรียบเสมือนเป็นการกระจายการทุจริตคอร์รัปชันลงไปในส่วนซึ่งคนได้รับอำนาจมาใหม่ ได้รับงบประมาณใหม่ก็จะมีการทุจริตคอร์รัปชันเกิดขึ้นมาก ในขณะที่เดียวกันกับองค์กรเก่าซึ่ง ป.ป.ช. นี้ก็ถือว่า เป็นองค์กรเก่าตั้งมาหลายปีแล้วก็ได้มีการจำลองรูปแบบมาจาก ป.ป.ป. เก่า ผมก็ยังมองเห็นว่าองค์กรของเราบางที่ก็ปรับตัวไม่ทันกับสภาพการเปลี่ยนแปลงที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ผู้ทำการทุจริตมีความรู้มากขึ้น โลกมีความก้าวหน้ามากขึ้น เทคโนโลยีต่าง ๆ มีความซับซ้อนมากขึ้น รูปแบบของการทุจริต จึงเปลี่ยนแปลงไป ผมก็ยังมองเห็นว่าองค์กรนี้ควรจะได้มีการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านโครงสร้าง ในด้านบุคลากร แล้วก็ในด้านระเบียบการปฏิบัติงาน สำหรับมาตรการที่ผมตั้งใจเอาไว้เราทราบดีว่า ป.ป.ช. มีหน้าที่หลักอยู่ ๓ อย่าง ก็คือ ๑. การป้องกัน ๒. การปราบปรามการทุจริต ๓. การตรวจสอบบัญชีทรัพย์สิน งานทั้ง ๓ ส่วนเป็นงานซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะที่สำคัญก็คือการป้องกัน ซึ่งถือว่าเป็นมาตรการหลักที่จะต้องทำให้ทุกคนในชาติมีอุดมการณ์มีคุณธรรมทุกระดับตั้งแต่ประชาชน ผู้บริหารจนกระทั่งถึงหัวหน้าองค์กร ในส่วนของการสร้างภูมิคุ้มกันต่อการป้องกันทุจริต ผมคิดว่าคงจะต้องเป็นการปลูกฝังอุดมการณ์ตั้งแต่วัยเด็ก ผมจึงมองไปที่เยาวชนว่าหลักสูตรการศึกษาควรจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่แรกที่จะต้องให้มีการศึกษาในรูปแบบที่มีภูมิคุ้มกันทางสังคมต่อการทุจริตคอร์รัปชัน

ประเด็นที่ ๑ หลักสูตรการศึกษาควรจะต้องปรับเป็นวิชาภาคบังคับ ไม่ใช่เป็นวิชาศีลธรรมอย่างแต่ก่อน เรียนก็ได้ไม่เรียนก็ได้ ประเด็นที่ ๒ ผมคิดว่าเยาวชนนี้ถ้าเราปลูกฝังอุดมการณ์ไว้ดีวันข้างหน้าเขาก็จะเติบโตขึ้นมาดี ผมจึงคิดว่าเวลาว่างในภาคฤดูร้อนนี้ควรจะต้องจัดค่ายฝึกที่นำสนใจให้กับเด็ก ๆ เด็กเหล่านี้เป็นวัยซึ่งกำลังจะได้รับการปลูกฝังทางความคิดทางอุดมการณ์และจะยังยืนเติบโตต่อไปจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ได้ เพราะฉะนั้นในภาคฤดูร้อนควรมีค่ายฝึกที่มีคุณภาพ ประเด็นที่ ๓ ผมคิดว่าระบบที่จะสร้างคุณธรรมจริยธรรมได้อย่างดีก็คือระบบเกียรติศักดิ์ หรือ Honour System ซึ่งเราได้นำมาจากโรงเรียนนายร้อยสหรัฐฯ เอามาใช้ใน

โรงเรียนทหารทั้งหมด เป็นการปลูกฝังให้ทุกคนรู้จักความซื่อสัตย์สุจริต เชิดชูเกียรติศักดิ์ของตัวเอง โดยมี คำขวัญที่เป็นขั้นพื้นฐานคือ Don't lie Don't cheat Don't steal อันนี้เป็นพื้นฐาน สมัยก่อนนี้ถ้าเราขโมยเงิน เพื่อนสัก ๕ บาทนั้นก็เป็นเรื่องใหญ่ แต่ปัจจุบันนี้เราไม่ได้คำนึงถึงจุดนี้เลย เพราะฉะนั้นควรจะนำระบบนี้มาใช้กับ เยาวชนเราในสถานศึกษาไม่จำเป็นต้องโรงเรียนทหาร สถานศึกษาของกระทรวงนี้ก็น่าจะทำได้

ประเด็นต่อไปผมมองว่าสังคมไทยควรจะเชิดชูคนดีให้เป็นตัวอย่าง ปัจจุบันนี้เราก่อนข้างจะ แย่งอำนาจกันจนกระทั่งเราไม่ได้เชิดชูคนดี ใครจะทำดีเราก็ไม่เคยพูด พูดถึงแต่เรื่องดี ไม่เคยพูดถึงส่วนดีของเขา เพราะฉะนั้นเยาวชนจึงแปลกใจที่มองไปรอบตัวจะไม่เห็นคนดีคนไหนที่จะเป็นรูปแบบ ถ้าถามว่าใครบ้าง ที่เป็นคนดีของสังคมนี้เด็ก ๆ ตอบไม่ถูก โดยเฉพาะสมัยใหม่นี้ในโทรทัศน์ในสื่อก็มักจะมีแต่การบันเทิงเป็นหลัก เขาจะรู้จักแต่ดารารายอย่างเดียว เพราะฉะนั้นผมคิดว่าน่าจะมีรางวัลคนดีเด่นแห่งปีหรือประจำปี อย่างสมัยก่อนเรา เคยให้กับนักธุรกิจ Prime Minister Award ส่งออกดีเด่นอะไรพวกนี้ผมคิดว่าน่าจะให้เชิดชูเกียรติพ่อแห่งชาติ แม่แห่งชาติหรือว่าจะคัดอย่างไรก็สุดแล้วแต่น่าจะเป็นรางวัลที่เชิดชูเกียรติคนดีขึ้นในแต่ละปี มีปีละคนก็ยังดีต่อไปเรื่องการสร้างคุณธรรมให้กับคนไทยโดยทั่ว ๆ ไปนี้ ผมมองเห็นของประเทศเยอรมันเขาทำดีมาก คนเขา จะแบ่งเป็น ๓ ระดับ ระดับประชาชนทั่วไปนี้เขาจะรู้ยุทธศาสตร์ชาติเขาระดับหนึ่ง ในระดับผู้บริหารก็จะรู้ระดับหนึ่ง ในระดับผู้บริหารระดับสูงก็จะทราบอีกระดับหนึ่ง เพราะฉะนั้นผมคิดว่าสิ่งนี้จะต้องทำให้คนไทยมีคู่มือ คนไทยที่ได้รับการกลั่นกรองจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องว่าอุดมการณ์ของชาติเป็นอย่างไร หน้าที่ของคนไทย เป็นอย่างไร แล้วประเทศเราจะก้าวเดินไปทางไหน เพราะว่าถ้าเขาไม่ทราบนี้เขาก็จะทะเลาะกันเป็นหลัก แล้วก็ทำทุกอย่างประกอบอาชีพไปด้วยความรู้สึกไปวัน ๆ หนึ่ง แต่ละวันก็จะได้รับข่าวสารจากสื่อเป็นหลัก อังกฤษนี้จะปลูกฝังเด็กตั้งแต่เล็ก เขาจะให้ข้อมูล ๗ อย่างคือ ๑. Truth รักษาความสัตย์ เด็กในโรงเรียนนั้น ก็จะต้องอยู่ ๗ อย่าง ๒. Honesty ๓. Sense of unity ๔. เอเชียน ก็คือ อดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เลสด้วย ๕. Gate way คือ ความเป็นธรรม ๖. Confederation for other คือ เอาใจเขามาใส่ใจเรา หรือความเอื้ออาทรนั้นเอง ๗. Kindness ก็คือ ความเมตตาธรรม เพราะฉะนั้นเด็กที่ถูกสร้างมาตั้งแต่เด็กต้องมาทุกวัน ปฏิบัติมาทุกวันนี้ จะติดตัวไปจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่ ผมจึงคิดว่าคู่มือคนไทยนี้ถ้าเราทำเราน่าจะกำหนดขึ้นมาว่าอุดมการณ์พื้นฐาน ของชาติ ท่องมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลยคือ ๑. รักชาติไทย ๒. รักคนไทย ๓. รักวิทยาศาสตร์ ๔. รักเทคโนโลยี ๕. รักความซื่อสัตย์สุจริต แล้วในระดับต่าง ๆ นี้ถ้าทำยุทธศาสตร์ พวกนี้จะเป็นยุทธศาสตร์เหมือนกับ ยุทธศาสตร์ชาติ แต่เราเพียงแบ่งระดับว่าประชาชนธรรมดาควรจะได้รับทราบแต่เพียงง่าย ๆ พื้นฐาน ถ้าสูงขึ้น ระดับไหน ระดับสูงสุดระดับไหน ประเทศเราทำยุทธศาสตร์เสร็จเราก็จะเก็บลิ้นชัก แม้แต่ผู้ปฏิบัติเองบางที ยังไม่ทราบว่ายุทธศาสตร์เป็นอย่างไร เราเก่งวางแผน เราเก่งคิด เก่งเขียน ในภาค Implement เราไม่เคยสนใจ ว่าเราเอาแผนนั้นมา ยุทธศาสตร์นั้นมา Implement มากน้อยแค่ไหน แล้วก็ได้ผลดีเพียงใด เราไม่เคยประเมินกัน แล้วเราก็ไม่รู้ว่าจุดอ่อนหรือจุดบกพร่องหรือว่าแผนที่วางไว้นั้นห่างไกลจากความเป็นจริงมากน้อยแค่ไหน

ในเรื่องต่อไป ในเรื่องการปราบปราม การปราบปรามเป็นมาตรการหนึ่งซึ่งผมคิดว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องทำให้มีประสิทธิภาพ ควรจะต้องจัดให้มีคณะที่ทำงานให้มีประสิทธิภาพเพื่อเผชิญกับคดีต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นองค์กร ป.ป.ช. นี้ควรจะต้องผลักดันให้มีคุณภาพมากกว่านี้ ผมคิดว่าลำพังคดีที่ค้างอยู่ จำนวนถึงประมาณ ๑๐,๐๐๐ เรื่อง ค้างอยู่ ๘,๐๐๐ เสนอขึ้นไปแล้ว ๒,๐๐๐ กำลังจะเข้ามาอีก ๕๐๐ รวมแล้ว ประมาณ ๑๐,๕๐๐ เรื่อง ผมคิดว่าถ้า ป.ป.ช. ยังทำงานอยู่อย่างในปัจจุบัน คดีใหม่ก็เข้ามา คดีเก่าก็ยังค้างอยู่ ผมคิดว่าคงใช้เวลา ๕ - ๑๐ ปี กว่าจะหมดแต่ละคดี ในแต่ละคดีคงไม่ได้ซึ่งง่าย ๆ โดยเฉพาะการปรับองค์กร

ปัจจุบันกระทรวง ๒๐ กระทรวง หน่วยงานทั้งหมด ๒๖๓ หน่วยงาน ปัญหาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปผมคิดว่า เป็นภาระหนักที่เผชิญหน้าอยู่ เพราะฉะนั้นการปรับโครงสร้างผมคิดว่าหน่วยงานที่เกี่ยวกับการปราบปรามทุจริต น่าจะต้องเพิ่มขึ้นภายในองค์กรย่อยในอดีตนั้นสมัยเป็น ป.ป.ป. ก็มีอยู่เพียง ๒ สำนักงาน อีก ๓ สำนักงาน ก็เป็นหน่วยตรวจสอบทรัพย์สินเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นน่าจะต้องปรับองค์กรนี้ให้พร้อมที่จะตรวจสอบ ทำคดี ทำสำนวนได้มากขึ้น ในด้านบุคลากรผมคิดว่าเป็นส่วนหลักที่จะต้องพัฒนาขึ้น อันนี้ก็คงจะต้องเพิ่มอาจจะ จัดให้มีหลักสูตรที่จะเรียนหลักกฎหมายเพิ่มเติม สืบสวนสอบสวน เรียนแล้วอาจจะไปแรงจูงใจมีใบประกาศนียบัตร วุฒิบัตรหรือเป็นบัณฑิต สามารถไปต่อเป็นปริญญาโททางด้านกฎหมายได้อะไรทำนองนี้ ในส่วนที่จะปรับปรุง ในเรื่องระเบียบเพราะองค์กรก็จะมีอยู่ ๓ ส่วนก็คือ ๑. Structure โครงสร้าง ๒. บุคลากร ๓. Procedure หรือ ระเบียบปฏิบัติงาน ผมคิดว่า ป.ป.ช. ตอนนี้อยู่ภายใต้มาตรา ๘๙ ของพระราชบัญญัติ ป.ป.ช. ปี ๒๕๔๒ กำหนดให้ทุกคดีที่เป็นการทุจริตโดยข้าราชการทางการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องส่งคดีมาให้ที่ ป.ป.ช. ทั้งหมด ผมคิดว่าส่วนนี้น่าจะต้องปรับ เพราะจะทำให้ ป.ป.ช. รับผิดชอบทั้งคดีใหญ่ คดีเล็กแล้วก็คดีที่มีความสำคัญและไม่มีความสำคัญ เพราะฉะนั้นน่าจะมีกฎหมายที่จะแยกข้าราชการระดับสูง ซี ๙ ขึ้นไปน่าจะเป็นของ ป.ป.ช. ระดับต่ำกว่านั้นน่าจะมีองค์กรอื่น ซึ่งทราบว่าขณะนี้ก็มีร่างพระราชบัญญัติอยู่ที่กฤษฎีกา แต่ยังไม่ออกมา

ในส่วนสุดท้ายซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านคณะกรรมการได้เขียนว่า ให้พูดเรื่องการขึ้นค่าตอบแทนของ ป.ป.ช. ชุดที่แล้ว การขึ้นค่าตอบแทนเป็นส่วนหนึ่งซึ่งมีความสำคัญยิ่งกับความคุณภาพของคนที่จะเข้าในการคัดสรร คนซึ่งมีคุณภาพเข้าสู่องค์กร ค่าตอบแทนยังมีส่วนสัมพันธ์โดยตรง ดังนั้นค่าตอบแทนจึงมีส่วนสัมพันธ์โดยตรงกับ คุณภาพของงานหน่วยงานซึ่งมีความสำคัญสูงก็จะมีค่าตอบแทนสูงก็ต้องการคุณภาพสูง อันนี้เป็นธรรมดา เพราะฉะนั้นแต่ละองค์กรจึงมีค่าตอบแทนแตกต่างกันออกไป เฉพาะในส่วนขององค์กรบางส่วน ถ้าองค์กรทำให้ ประชาชนหรือพนักงานในองค์กรคาดหวังอยู่แต่เพียงค่าตอบแทนอย่างเดียวก็จะเป็นความสับสน คิดว่าปัญหา ทุกปัญหาจะบำบัดหรือแก้ได้ด้วยเงิน แต่ความจริงแล้วองค์กรที่มีคุณภาพ ที่มีประสิทธิภาพ องค์กรที่มีความสำคัญยังมีอีกส่วนหนึ่งที่น่าจะคำนึงถึงก็คืออุดมการณ์ของคนในองค์กรหรือคนที่จะเข้าสู่องค์กร เพราะฉะนั้นอุดมการณ์จึงเป็นส่วนที่มีความสำคัญยิ่ง ซึ่งผู้บริหารในแต่ละองค์กรจึงพยายามสร้างขึ้นมา ให้คนในองค์กรนั้นยึดมั่นในอุดมการณ์มากเท่าเทียมกับค่าตอบแทน ถ้าคนจะหวังแต่ค่าตอบแทนก็จะเรียกร้อง เงินเดือนขึ้นไม่มีที่สิ้นสุด โดยเฉพาะ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรที่มีความสำคัญ ผมคิดว่าผู้ที่สมัครเข้ามาทั้ง ๑๘ ท่าน ส่วนที่สำคัญยิ่งที่เข้ามาก็คือ อุดมการณ์ที่จะได้ช่วยแก้ปัญหาของสังคม ของประเทศ เพราะฉะนั้นในการขึ้น เงินเดือนคราวที่แล้ว ซึ่งตามมาตรา ๓๐๒ ของรัฐธรรมนูญก็กำหนดให้ ป.ป.ช. มีอิสระที่จะขึ้นได้ในมาตรา ๑๘ ของพระราชบัญญัติ ป.ป.ช. ปี ๒๕๔๒ ก็ได้ระบุเอาไว้ว่า ต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องก็คือ กฎหมายว่าด้วยเงินเดือนของข้าราชการทางการเมืองผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองปี ๒๕๔๑ เป็นหลักอยู่ เพราะฉะนั้นการดำเนินการต่าง ๆ ขั้นตอนต่าง ๆ ก็น่าจะต้องเป็นไปตามระเบียบที่กำหนดในกฎหมาย ก็คือ จะต้องผ่านคณะรัฐมนตรี ผ่านสภาที่จะแก้พระราชบัญญัติหรือบัญชีต่อท้าย ผมก็มีเรื่องกราบเรียนเพียงเท่านี้ ครับ ขอขอบคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนางสัจจา ศตะนาวิน

ท่านประธานฯ ท่านคณะกรรมการ ดิฉันนางสัจจา ศตะนาวิน รองผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ขออนุญาตเสนอวิสัยทัศน์ ในประเด็นแรกเกี่ยวกับหน้าที่ของกรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และประเด็นที่ ๒ เกี่ยวกับการขอขึ้นค่าตอบแทนของกรมการในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ประเด็นสุดท้าย ในกรณีการขึ้นค่าตอบแทนของกรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ดิฉันขอเริ่มด้วยหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในความเห็นของดิฉันคิดว่าหน้าที่ของ ป.ป.ช. นี้มีมากมาย ครอบคลุมการทำงานตั้งแต่ระดับล่างจนกระทั่งถึงระดับสูง แล้วก็การที่มีหน้าที่มากนี้จึงทำให้มีปริมาณงานมากกว่าอัตรากำลังที่มีอยู่ รวมทั้งยังจะต้องได้รับงานจาก ป.ป.ป. เดิมที่ค้างค้างไว้เข้ามาอีกจึงทำให้ภาระหน้าที่นี้มีมากขึ้น เป็นปัญหาให้เกิดงานค้าง เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องแก้ปัญหาทางานค้างนี้ด้วยการที่จะต้องเพิ่มคนเป็นการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด แต่ในขณะที่ไม่สามารถที่จะเพิ่มคนได้ ดิฉันเห็นว่าจะต้องมีการพิจารณาวิธีการทำงานของ ป.ป.ช. ใหม่โดยการที่เอางานที่ค้างทั้งหมดมาจัดกลุ่มและจัดลำดับความสำคัญของงานที่มีอยู่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่นั่งเป็นประธานของคณะอนุกรรมการแต่ละคณะควรที่จะต้องพิจารณาเลือกงานที่สำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนในวงกว้างขึ้นมาพิจารณา โดยขอความร่วมมือจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถหรือความชำนาญการในเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะพิจารณามาช่วยให้มากขึ้น ก็จะทำให้การช่วยสะสางงานค้างนี้ได้หมดไปโดยเร็ว สำหรับงานที่เหลือนั้นก็เป็นงานที่ไม่ค่อยสำคัญ ดิฉันเห็นว่าน่าจะมีการกระจายอำนาจ โดยการหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถหรือเป็นมืออาชีพในการที่จะทำสำนวนฟ้องคดีมาเป็นประธานคณะอนุกรรมการหลาย ๆ ชุด และให้อำนาจในการที่จะตัดทิ้งคดีที่ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะฟ้องได้ แต่การที่จะดำเนินการเช่นนี้จะต้องมาพิจารณาแก่กฎหมายและระเบียบ ข้อบังคับ วิธีการดำเนินการให้ชัดเจน ในการที่จะทำงานของ ป.ป.ช. นี้ จำเป็นที่จะต้องพัฒนาบุคลากรของ ป.ป.ช. ที่มีอยู่ โดยการติดต่อประสานงานกับต่างประเทศ เพื่อที่จะนำความรู้และเทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการปฏิบัติงานและจะต้องเป็นการสร้างทีมงานให้เป็นมืออาชีพ นอกจากนั้นการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดิฉันเห็นว่าจำเป็น เช่น สตง. เพราะเราทำงานที่จะต้องส่งต่อกัน ป.ป.ง. หรือศาล รวมทั้ง จะต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการที่จะแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อมูล เพื่อที่ ป.ป.ช. จะได้สามารถลำดับข้อมูลได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตามดิฉันเห็นว่าการที่จะวิ่งไล่จับคนผิด จะวิ่งไล่อย่างไรก็ไม่ทัน เห็นว่า ป.ป.ช. นี้ควรที่จะต้องมีการหามาตรการที่จะป้องกันและปราบปรามเพื่อมิให้เกิดการทุจริต คือ เป็นการป้องกันและป้องปรามในการทำงานแบบนี้จะดีกว่า การที่จะหาวิธีการที่จะป้องปรามนี้ก็ทำไม่ยาก เพราะ ป.ป.ช. ทราบอยู่แล้วว่างานชนิดไหนที่เข้ามาที่มีความผิดมาก ๆ และซ้ำ ๆ อยู่บ่อย ๆ หรือการใช้อำนาจหน้าที่อย่างไรที่เข้าไปแล้วรู้สึกว่าการอำนาจหน้าที่นั้นมีช่องโหว่ที่นำที่จะหามาตรการที่จะป้องปราม และควรจะต้องมีการประชาสัมพันธ์เข้ามาช่วยในการที่จะประชาสัมพันธ์เรื่องจริง ๆ ที่ตรวจพบทุจริตให้เห็นว่าผู้ที่กระทำผิดนั้นจะต้องได้รับโทษอย่างรุนแรง แล้วก็ไม่มีใครที่จะคบค้าสมาคมด้วย สังคมรังเกียจ ก็จะเป็นการที่จะช่วยไม่ให้เกิดการทุจริตได้ นอกจากนั้นดิฉันเห็นว่าควรที่จะส่งเสริม เชิดชู ยกย่องคนดีมากกว่าชื่นชมคนรวย เพราะว่าจะทำให้สังคมนั้นได้รู้จักคนดีและที่สำคัญที่สุดคือ กรมการ ป.ป.ช. จะต้องทำตัวอย่างและเป็นรูปแบบที่ดีต่อไปค่ะ

สำหรับการทุจริตของทางราชการนี้ ดิฉันคิดว่าเกิดจากการใช้อำนาจหน้าที่ที่ไม่ถูกต้องและการใช้จ่ายเงินที่ไม่ถูกต้อง ถ้าหากว่ามีการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมแล้ว ดิฉันเห็นว่าจะเป็นการที่จะป้องกันมิให้เกิดการทุจริตได้

สำหรับกรณีการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการในองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญนั้น ดิฉันไม่เห็นด้วยสาเหตุที่ไม่เห็นด้วยก็เพราะว่าก่อนที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการในองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญนั้น ย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าจะได้เงินเดือน ผลประโยชน์ตอบแทนหรือสิทธิประโยชน์อย่างไร ถ้าเห็นว่าสิ่งที่ได้มานั้นไม่เหมาะสมก็ไม่ควรที่จะเสนอตัวเข้ามา

สำหรับการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในประเด็นสุดท้ายนี้ ดิฉันเห็นว่าไม่สมควรที่จะดำเนินการและไม่เห็นด้วย โดยดิฉันเห็นว่าถ้าเราพิจารณาถึงการกระทำของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ดำเนินการไปแล้ว ถ้าเราพิจารณาถึงความถูกต้อง ความชอบธรรมและความสมควรหรือไม่ที่จะกระทำเช่นนั้น เราพิจารณาว่าถ้าถูกต้องนั้นไม่น่าจะถูกต้อง เพราะว่า การที่จะจ่ายเงินเดือน ค่าตอบแทน หรือสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ นั้น จะต้องจ่ายตามที่กฎหมายรองรับ สำหรับสมควรหรือไม่นั้น สำหรับชอบธรรมหรือไม่นั้น ดิฉันก็เห็นว่า การจ่ายเงินเดือน ค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์นี้จะต้องดำเนินการตาม พ.ร.บ. เงินเดือนเงินประจำตำแหน่งและผลตอบแทนอื่น ๆ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ ถ้าหากว่าต้องการจะเพิ่มเติมจากสิทธิที่ควรได้รับก็ต้องแก้กฎหมายเสียก่อน มิใช่เข้ามาสร้างระเบียบขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่คณะอนุกรรมการร่างกฎหมายนี้ได้หักท้วงแล้วว่า ไม่มีกฎหมายรองรับที่จะทำได้แต่ก็ยังดำเนินการ จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบธรรม สมควรหรือไม่นั้น ดิฉันก็เห็นว่าไม่สมควร ทำไม่ถึงไม่สมควร ก็ด้วยเหตุผลที่อ้างเช่นเดียวกับกับการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการในองค์การอิสระ เพราะว่ารู้อยู่แล้วว่า เราจะได้เงินค่าตอบแทนนั้นเป็นจำนวนเท่าใด ถ้าเห็นว่าไม่เหมาะสมก็ไม่ควรเสนอตัวขึ้นมาประการหนึ่งแล้ว

แล้วอีกประการหนึ่งก็คือ ดิฉันเห็นว่าผู้ที่ เป็นคณะกรรมการที่ผ่านไปแล้ว ส่วนใหญ่ได้เงินบำนาญหรือเงินบำเหน็จจากทางราชการเป็นรายได้ประจำอยู่แล้ว และเมื่อได้คัดเลือกขึ้นมาเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ยังได้เงินเดือน ผลประโยชน์ตอบแทนและสิทธิประโยชน์อื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก เพราะฉะนั้นเงินทั้ง ๒ ทางนี้น่าจะเพียงพอต่อการดำรงชีพตามฐานานุรูป และดิฉันก็เห็นว่าไม่สมควรที่จะขอเพิ่มเติมมากไปกว่าสิทธิที่ตนควรจะได้รับค่ะ เพราะฉะนั้นสรุปแล้วว่าดิฉันก็ไม่เห็นด้วยกับการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ รวมทั้งเห็นด้วยกับการพิพากษาของศาลฎีกาแผนกผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองค่ะ ดิฉันขอยุติการเสนอวิสัยทัศน์เพียงแค่นี้ค่ะ

การแสดงวิสัยทัศน์ของพลตำรวจเอก ดร.ชน โสภณพิทักษ์

กราบเรียนท่านประธานคณะกรรมการสามัญ ท่านกรรมการสามัญ ท่านสมาชิกวุฒิสภา และท่านผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน กระผม พลตำรวจเอก ดร.ชน โสภณพิทักษ์ กระผมสำเร็จการศึกษานิติศาสตร์บัณฑิตจากธรรมศาสตร์เป็นเนติบัณฑิต จปศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสังคม จากมหาวิทยาลัยเกษตรฯ จบรัฐศาสตร์มหาบัณฑิตจากธรรมศาสตร์ ได้ปริญญาเอกทางรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยที่อลาบามา สหรัฐอเมริกา จบ วปอ. รุ่น ๓๕ ได้ประกาศนียบัตรชั้นสูงทางการเมืองการปกครองจากสถาบันพระปกเกล้ารุ่นที่ ๔ จบ นปส. รุ่น ๑๘ จบการบริหารการตำรวจชั้นสูงรุ่น ๔ กระผมรับราชการมาประมาณ ๓๗ ปี เคยเป็นทั้งพนักงานสืบสวน พนักงานสอบสวน สอบคัดเลือกเป็นพนักงานอัยการได้เมื่อมียศเป็นพันตำรวจตรี ไปรับราชการอัยการอยู่ ๗ ปี แล้วก็หวนกลับมารับราชการตำรวจ ตำแหน่งสุดท้ายเป็นผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ฝ่ายกฎหมายและสอบสวน กระผมเกษียณราชการในตำแหน่งที่ปรึกษาประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นตำแหน่งข้าราชการประจำระดับ ๑๐ เหตุผลที่ตัดสินใจสมัครเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ก็ด้วยความสำนึกว่า การทุจริตคอร์รัปชันในวงราชการเป็นปัญหาใหญ่และสำคัญของชาติประดุจตั้งเป็นมะเร็งร้ายของสังคม การคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่ทำให้การพัฒนาประเทศล่าช้าเกิดความเสียหายรุนแรงทำให้รัฐบาลต้องประกาศเป็นนโยบายสำคัญและเป็นวาระแห่งชาติ กระผมมั่นใจตนเองว่ามีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เพียงพอทั้งในด้านสืบสวนสอบสวน การดำเนินคดีชั้นอัยการและศาล จึงขออาสาสมัครรับเลือกเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ประสบการณ์ในอดีต ตำแหน่งสุดท้ายเป็นที่ปรึกษาประจำสำนักนายกรัฐมนตรีฝ่ายป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นผู้ช่วยอธิบดีตำรวจหรือผู้ช่วย ผบ.ตร. ฝ่ายกฎหมายและสอบสวน กระผมเป็นผู้บังคับบัญชาตำรวจประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คนเศษ เคยพิจารณาสิ่งคดีเฉพาะที่ข้าราชการตำรวจต้องหากกระทำทุจริตปีละประมาณ ๕๐ คดี เคยเป็นอนุกรรมการ ก.ตร. สอบสวนคดีวินัยร้ายแรง แล้วก็ขณะที่ทำงานในหน้าที่กระผมก็ได้รับแต่งตั้งให้ทำงานพิเศษหลายหน้าที่ เช่น เคยเป็นกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินและยึดทรัพย์สินนักการเมืองที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตต่อหน้าที่ในยุค รสช. ซึ่งมี ฯพณฯ พลเอก สิทธิ จิรโรจน์ เป็นประธาน เป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนคดียึดทรัพย์สินอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ๖๒๖ ล้านบาท อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ๖๒ ล้านบาท อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ๓๒๖ ล้านบาท เป็นคณะทำงานยกร่างข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อความร่วมมือในการสอบสวน การไต่สวนข้อเท็จจริงคดีตามอำนาจหน้าที่ของ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๘๕ และเป็นผู้ยกร่างระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ.๒๕๔๗ ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ขณะนี้กระผมเป็นกรรมการกฤษฎีกาคณะที่หนึ่ง กำลังตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ และร่าง พ.ร.บ.มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทุจริตภาครัฐ ซึ่งคาดว่าจะเสร็จภายในเดือนกันยายนนี้แล้วก็เมื่อเร็ว ๆ นี้ก็เคยได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลเป็นกรรมการอิสระสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีตากใบ จ.นราธิวาส ผลของการสอบสวนทำให้ต้องโยกย้ายแม่ทัพภาคที่ ๔ รองแม่ทัพภาคที่ ๔ และผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๕ ในขณะนั้นและผลจากการสอบสวนนั้นเป็นฐานในการชี้แจงทำความเข้าใจกับประเทศในเครือของกลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลามและกลุ่มประเทศต่าง ๆ ที่เรามีพันธกรณีกัน

สำหรับเรื่องของ ป.ป.ช. กระทบอยากทราบเรียนว่า กระทบเคยเป็นอนุกรรมการของ ป.ป.ป. และ ป.ป.ช. มาประมาณ ๘ ปี เคยทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ที่อยู่ในสำนักงาน ป.ป.ช. แล้วก็เคยเป็นวิทยากรเข้าไปบรรยายวิชาการสืบสวนวิชาการสอบสวนช่วงที่เริ่มตั้ง ป.ป.ช. ก็อยากเรียนว่าจากการวิเคราะห์ปัญหาของ ป.ป.ช. และแนวทางแก้ไขนั้น กระทบอยากทราบเรียนว่าจากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า ปัญหาเร่งด่วนขณะนี้คือปัญหา คดีค้าง คดีค้างสูงมาก คือ คดีทุจริตมีประมาณ ๗,๒๐๐ คดี คดีการตรวจสอบทรัพย์สินประมาณ ๒๐,๐๐๐ กว่าเรื่อง ซึ่งจากการตรวจสอบทรัพย์สินอาจจะกลายมาเป็นคดีทุจริตอีก ซึ่งอันนี้ก็อยากจะเรียนว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมาก กระทบพิจารณาว่าข้อนี้ น่าจะต้องเข้าไปสืบสำรวจข้อมูลว่า คดีที่ค้างอยู่นั้นมีประเภทอย่างไรมีลักษณะคดีอย่างไร มีลักษณะงานอย่างไร ต้องเน้นความยากง่าย แล้วก็แยกเป็นกลุ่มงานระดมทรัพยากรของ ป.ป.ช. ที่มีอยู่ ใช้ทั้งกำลังคน กำลังงบประมาณ เครื่องมือเครื่องใช้ระดมกำลังเข้าแก้ปัญหาโดยเร่งด่วน ในการแก้ปัญหาจุดนี้ กระทบเห็นว่าจะต้องเร่งรัดรับทำเพื่อที่จะสร้างให้เกิดความสมดุลระหว่างงานที่กำลังจะเข้ามา ซึ่งเข้ามาเป็น ระยะ ๆ ซึ่งมีอยู่ประมาณปีละ ๒,๐๐๐ เรื่อง ตรงนี้อยากจะทราบเรียนว่า ป.ป.ช. เองก็มีเครื่องมืออยู่ก็คือ กฎหมาย ที่ให้อำนาจก็คือว่า ในมาตรา ๑๙ (๑๒) ในมาตรา ๒๕ นี้ ป.ป.ช. มีอำนาจที่จะทำหนังสือหรือแจ้งขอความร่วมมือ จากหน่วยงานต่าง ๆ ขอบุคลากรเข้ามา ช่วยเร่งรัดในการทำงานได้ ในเรื่องของการทำงานผมอยากจะทราบเรียน ว่า ต้องปรับระบบการทำงานของ ป.ป.ช. ที่ผมทราบเรียนตรงนี้ได้จากการซักถามช่วงที่เจ้าหน้าที่ของทาง ป.ป.ช. ท่านผู้ใหญ่เข้ามาชี้แจงตอนพิจารณาแก้ไขกฎหมายว่า ระบบงานของ ป.ป.ช. นั้นซ้ำซ้อนหลายขั้นตอน งานซ้ำ ขั้นตอนยาว ซึ่งอันนี้ผมคิดว่าควรจะต้องใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ใช้ระบบสารสนเทศเก็บข้อมูลต่าง ๆ ผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือมีพฤติการณ์ในการที่จะทุจริตคอร์รัปชัน งานลักษณะไหน แหล่งไหน คนกลุ่มไหน ผมว่าเรื่องนี้ต้องศึกษาและ เก็บข้อมูลไว้ทั้งหมด เพื่อความสะดวกในการที่ ป.ป.ช. จะปฏิบัติหน้าที่ของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความร่วมมือ จากหน่วยงานของรัฐที่มีบทบาทหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในหน่วยงานที่มีหน้าที่ใน การป้องกันและปราบปรามคดีอาชญากรรมพิเศษ แล้วต้องปฏิบัติงานเชิงรุกเพื่อช่วงชิงความได้เปรียบ โดยตั้ง หน่วยสืบสวนพิเศษและหน่วยสอบสวนพิเศษขึ้นใน ป.ป.ช. เมื่อไรที่ได้ทราบว่ามีการทุจริตที่ใด เจ้าหน้าที่ ป.ป.ช. ต้องไปถึงที่นั่น ต้องได้ข้อมูลก่อน

อีกประการหนึ่งก็คือ การปรับปรุงองค์กรและพัฒนาบุคลากร ต้องยอมรับว่า ป.ป.ช. เดิมนั้น ก็คือมาจาก ป.ป.ป. ป.ป.ป. ก็มาจาก กตป. แล้วก็ในช่วงเริ่มแรกและระยะนี้ก็เหมือนกัน คนที่มาทำงานที่ ป.ป.ช. นั้นมาจากหลายหน่วยงาน ความรู้ความสามารถต้องปรับ ผมว่าตรงนี้จะต้องมีหลักเกณฑ์มาตรฐานการคัดเลือก ตรวจสอบบุคคลเข้ามาเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ การฝึกอบรมต้องทำอย่างเป็นรูปธรรม ต้องมีการพัฒนาคุณภาพ ศักยภาพของพนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงาน ป.ป.ช. ทั้งก่อนและระหว่างปฏิบัติหน้าที่ เพื่อปรับบุคลากร ให้เหมาะสมตามหลัก Put the right man on the right job

อีกประการหนึ่งผมไปศึกษาดูสัญญาระหว่างประเทศก็ไปพบว่า ในวงการของการต่อต้าน การทุจริตมีอนุสัญญาขององค์การสหประชาชาติเพื่อต่อต้านการทุจริต ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามไว้ในอนุสัญญาดังกล่าว เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๖ แต่อนุสัญญาดังกล่าวนี้รัฐบาลได้ก็ยังไม่ให้สัตยาบันชัดเจน ผมคิดว่า น่าจะต้องจัดตั้งหน่วยวิเทศสัมพันธ์ขึ้นมา เพื่อติดต่อบริการงาน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แลกเปลี่ยน ประสบการณ์ ความร่วมมือต่าง ๆ กับนานาอารยประเทศ แม้ใจเอเซียเราการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน เท่าที่ผมศึกษา เกาหลีก็ได้ผลดีมาก สิงคโปร์ก็ดีมาก ซึ่งคิดว่า ป.ป.ช. เราน่าจะต้องไปศึกษา แล้วหลายเรื่อง

ผมว่าแม้กระทั่งคดีเรื่องซีทีเอ็กซ์ ลักษณะอย่างนี้ สมมติผมว่าถ้าเรามีความสัมพันธ์ที่ดีแล้วเราก็เข้าไปเกี่ยวข้องกับทำงานร่วมกันกับเขา เราอาจจะได้ข้อมูลที่ดีกว่านี้

ปัญหาที่เป็นปัญหาที่ท่านถามก็คือ เรื่องความเห็นเกี่ยวกับการขอขึ้นค่าตอบแทนขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ กระผมขออนุญาตขอศึกษาเฉพาะกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดที่แล้วนะครับ อยากขอทราบเรียนโดยสรุปว่า กระผมได้ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องและคำวินิจฉัยของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองแล้ว กระผมเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว และเห็นว่าการออกระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนของประธานกรรมการ พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบเพราะกฎหมาย ป.ป.ช. บัญญัติให้ประธาน ป.ป.ช. กรรมการ อนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมาย ในมาตรา ๒๕ (๔) บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจเฉพาะการวางระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเบี้ยเลี้ยงค่าเดินทาง ค่าตอบแทนของพยานบุคคล และเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเรื่องอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา ๑๐๗ นั้น เป็นฐานอำนาจของประธานกรรมการในการออกระเบียบเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่และลูกจ้างในสำนักงาน ป.ป.ช. เท่านั้น ไม่อาจนำไปใช้กับกรรมการ ป.ป.ช. ได้ ที่มีการอ้างว่าระเบียบที่เป็นปัญหาเป็นค่าตอบแทนเบี้ยประชุมเหมาจ่ายเป็นรายเดือน กระผมได้วิเคราะห์เรื่องนี้เห็นว่า ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. อ้างไม่ได้ทำหน้าที่อย่าง ก.ตร. หรืออย่าง กพ. หรือ กอ. เพราะว่า กพ. หรือ กอ. หรือ ก.ตร. ยังมีบุคคลภายนอกเข้ามาเป็นกรรมการร่วมด้วย ส่วนคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมีแต่กรรมการ ป.ป.ช. เท่านั้น แล้วก็ที่อ้างว่าเป็นค่าตอบแทนประเภทเบี้ยประชุมก็ไม่มี ไม่มีตรงไหนที่พูดว่าเป็นค่าตอบแทน เป็นเบี้ยประชุม เป็นค่าตอบแทนลักษณะเดียวกับเงินเดือน ไม่ใช่เบี้ยประชุมตามที่อ้างหากกรรมการ ป.ป.ช. ต้องการจะเพิ่มค่าตอบแทนให้กับตนเองไม่ว่าด้วยเหตุผลใด จะต้องดำเนินการออกเป็นกฎหมาย คือ ออกเป็นพระราชบัญญัติ แล้วก็โดยผ่านความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เพราะคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นฝ่ายบริหารนั้นเป็นผู้ถือเงิน รู้ว่าสถานะของประเทศเป็นอย่างไรและต้องเป็นธรรมกับทุกฝ่ายด้วย เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าทางคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่อาจกระทำเรื่องนี้ได้โดยลำพัง ต้องผ่านความเห็นชอบจาก ครม. และต้องผ่านสภาครับผมขอจบแค่นี้ครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสมโภชน์ กาญจนภรณ์

เรียนท่านประธาน ท่านกรรมการ และสมาชิกวุฒิสภาที่เคารพทุกท่าน กระผม นายสมโภชน์ กาญจนภรณ์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ นักบริหารระดับ ๑๐ ซึ่งเป็น ๑ ใน ๑๘ ของผู้ที่ได้รับการสรรหาจากคณะกรรมการสรรหาเพื่อเสนอชื่อต่อวุฒิสภาอันทรงเกียรติ ณ ที่นี้ เพื่อคัดเลือกเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก่อนที่ผมจะแสดงวิสัยทัศน์ อันนี้ผมใคร่ขอแนะนำประวัติตัวเองโดยย่อ สักนิดหนึ่งเพื่อให้เป็นที่รู้จักของท่านประธานและท่านกรรมการทุกท่าน

ในเรื่องวุฒิการศึกษากระผมมีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมต้น จบมัธยมต้นจากโรงเรียน เซนต์คาเบรียล จบมัธยมปลายจากโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา ต่อจากนั้นก็ไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ คือ ประเทศสหรัฐอเมริกา จบปริญญาตรีที่ CALIFORNIA STATE UNIVERSITY AT LOSANGELES ซึ่งเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐในด้านวิชาตำรวจและการบริหาร จากนั้นก็ได้ศึกษาเพิ่มเติมจบระดับ M.B.A. ปริญญาโท ที่นิวยอร์ก อันนี้ก็ประวัติการศึกษา แล้วระหว่างรับราชการก็ได้ศึกษาเพิ่มเติม ได้มีโอกาสไปอบรมศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะด้านงานข่าวกรอง ต่อด้านข่าวกรอง งานสืบสวน งานตรวจสอบประวัติ รวมทั้งการฝึกอบรมเป็นนักบริหารระดับสูงของสำนักงาน ก.พ. เรียนโรงเรียนวิทยาลัยเสนาธิการทหารและ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ ๔๑ นี้ก็เป็นประวัติย่อ ๆ ในทางด้านวุฒิการศึกษาคับ

สำหรับประวัติรับราชการของกระผม กระผมเริ่มรับราชการที่สำนักข่าวกรองแห่งชาติ คือเดิมเป็น กรมประมวลข่าวกลาง เมื่อปี ๒๕๑๔ เป็นเวลา ๓๔ ปี ที่รับราชการ ในระหว่างรับราชการนี้กระผมได้ปฏิบัติหน้าที่ ราชการทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และประจำต่างประเทศ ในระหว่างรับราชการนี้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ไม่เคยถูกตั้งกรรมการหรือถูกคำร้องเรียนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ในทางตรงกันข้ามมีสิ่งหนึ่งที่ยากจะเรียนว่า ได้ปฏิบัติหน้าที่ ไม่ใช่เป็นการยกย่องแต่เป็นข้อเท็จจริงว่า ได้มีการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้สภาวะความกดดันและความเสี่ยงที่เกิดขึ้น ๑ ครั้ง แล้วก็ยังจำได้อยู่ทุกวันนี้คือ ได้ร่วมกับ ฯพณฯ พลอากาศเอก ทวี จุลทรัพย์ และ พลเอก ชชาติชาย ชุณหะวัณ ตอนนั้นเมื่อปี ๒๕๑๕ มีขบวนการก่อการร้ายได้ยึดสถานทูตอิสราเอลแล้วก็ยึด เจ้าหน้าที่สถานทูตอิสราเอลเป็นตัวประกัน ได้มีการเจรจาต่อรองและท้ายที่สุดเราได้นำตัวผู้ก่อการร้ายนี้กลับไปส่งที่ใครในประเทศอียิปต์ ซึ่งถือเป็นเรื่องประวัติศาสตร์ในการเจรจาต่อรองและการปฏิบัติการโดยไม่เสียเลือดเนื้อ ซึ่งได้รับเป็นการยกย่องของนานาชาติ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ผมเองได้อยู่ในเหตุการณ์นั้นและได้ร่วมเดินทางกลับไปส่งคณะนี้ด้วย ซึ่งก็ถือว่าเป็นการปฏิบัติการที่ประสบผลสำเร็จ มีผลประโยชน์และชื่อเสียงกับประเทศชาติ จากผลอันนี้ท่านพลอากาศเอก ทวี จุลทรัพย์ และพลเอก ชชาติชายฯ ขออนุญาตที่จะเอ่ยชื่อท่าน แต่ว่าเป็นเรื่องการยกย่องเกียรติคุณนะครับ ท่านได้เหรียญกล้าหาญ ส่วนพวกผมได้ปฐมนำเนียงพิเศษคนละ ๑ ชั้น และได้รับเครื่องราชฯ เพิ่มอีก ๑ ชั้น อันนี้ก็คงเป็นประวัติย่อ ๆ ในการทำงานของผมก่อนที่จะเข้ามาสู่ประเด็นของการแสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการทำหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ต่อประเด็นที่การขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการในองค์กรอิสระ ยกตัวอย่างเช่น กรณีขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กระผมเห็นว่าประเด็นการขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. นี้ คำพิพากษากลางขององค์กรผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งมีมติ ๖ ต่อ ๓ วินิจฉัยว่าการออกระเบียบขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการกระทำที่ไม่ชอบร่วมกัน

ทำการทุจริตทำผิดต่อหน้าที่และกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งต้องมีโทษจำคุก ๒ ปี แต่ให้การลงโทษไว้ ๒ ปี ซึ่งผมคิดว่าอันนี้เป็นบรรทัดฐานหนึ่งที่จะตอบสนองถึงวิสัยทัศน์ว่าในวิสัยทัศน์นี้ เรายังโชคดีที่เรามีองค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาได้ชี้แนวทางไว้ให้แล้ว อันนี้ถือว่าเป็นวิสัยทัศน์ที่เป็นบรรทัดฐาน สามารถนำคำวินิจฉัยของท่านใช้กับองค์กรอิสระอื่น ๆ ตามรัฐธรรมนูญกำหนด ผมเห็นว่าประเด็น ๓ ประเด็นที่ผมอยากจะนำเรียนว่าทำไมผมถึงเห็นด้วย ทั้งนี้ก็คือผมถือว่าการออกระเบียบนี้เป็นการออกที่มีผลต่อตนเองและทำให้ตนเองได้ประโยชน์ เป็นการออกระเบียบที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เป็นการออกระเบียบที่ขัดต่อกรอบแนวความคิดในทางบริหารจัดการที่ดีในเชิงรัฐประศาสนศาสตร์ ผมถือว่า ๓ ประเด็นนี้เป็นประเด็นหลักที่ศาลรัฐธรรมนูญได้ชี้ทางและผมค่อนข้างจะเห็นด้วยและอันนี้ก็มักจะใช้ Apply ได้กับทุกองค์กรอิสระ

เกี่ยวกับการออกระเบียบที่ให้มีผลต่อตนเองและตนเองได้รับผลประโยชน์นี้ กระผมเชื่อว่าบุคคลใดก็ตามถึงแม้ว่าการกระทำนั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะได้นำเงินค่าตอบแทนมาคืน แต่คำพิพากษาก็ถือว่าได้มีการกระทำจนถึงขั้นความผิดสำเร็จแล้ว เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าบุคคลใดก็ตามที่อาสาเข้ามาทำงานในหน้าที่นี้ย่อมต้องตระหนักถึงลักษณะงานและค่าตอบแทนอยู่แล้ว จะมาเรียกร้องค่าตอบแทนอย่างอื่นนี้ย่อมไม่เป็นการอันควร และลักษณะที่เข้ามาจะต้องเป็นบุคคลที่เข้ามาไม่มุ่งลักษณะผลประโยชน์ตอบแทนเป็นหลัก ต้องมีลักษณะที่มุ่งเข้ามาทำงานเพื่อประเทศชาติและผลประโยชน์ของประเทศชาติเพื่อชื่อเสียงเกียรติยศเพื่อสร้างสังคมให้เกิดสังคมธรรมาภิบาล และท้ายที่สุดต้องเป็นตัวอย่งที่ดีต่อสังคม อันนี้คือสิ่งที่น่าจะเป็น

ส่วนในประเด็นที่ ๒ ที่ผมบอกว่าขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญอย่างไร ผมคิดว่าการออกระเบียบขึ้นค่าตอบแทนเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญนี้บัญญัติไว้ว่าต้องการให้ผู้มีคุณสมบัติที่มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นที่ประจักษ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ และเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญยังต้องการให้องค์กรอิสระเป็นกลไกเพื่อใช้ในการตรวจสอบคานอำนาจของรัฐ สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชน เพราะฉะนั้นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ได้ออกระเบียบนี้จึงค่อนข้างจะเป็นการลุแก่อำนาจในการใช้ ซึ่งสามารถทำได้โดยการผ่านฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติก่อน อันนี้ก็หนึ่งสิ่งหนึ่งที่ผมมองอยู่ครับ โดยเฉพาะองค์กรอิสระในปัจจุบันรัฐธรรมนูญต้องการใช้อำนาจในเชิงกึ่งบริหารกึ่งนิติบัญญัติและกึ่งตุลาการ อันนี้ก็คงเป็นลักษณะให้เห็นว่าอะไรก็ตามที่ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญนั้นเป็นสิ่งไม่ควร

ประเด็นที่ ๓ ก็คือ เป็นการออกระเบียบที่ขัดต่อกรอบแนวความคิดการบริหารจัดการที่ดีในเชิงหลักรัฐประศาสนศาสตร์ ในการบริหารจัดการที่ดีหรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Good Governance เราจะต้องมองอยู่ในกรอบของ ๖ มิติ ซึ่งประกอบด้วยหลักของหลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักของความโปร่งใส หลักความมีส่วนร่วม หลักความรับผิดชอบ และหลักแห่งความคุ้มค่า การออกระเบียบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ครั้งนี้ ผมถือว่าเป็นการขัดต่อหลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใส และหลักความรับผิดชอบ เหตุที่ขัดความรับผิดชอบเพราะว่าระเบียบนี้ตามระเบียบแล้ว ตามมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐๗ ของบทบัญญัติในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ไม่น่าจะใช้กับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ บทบัญญัตินี้ใช้สำหรับพนักงานเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน ป.ป.ช. เท่านั้น อันนี้ก็คือสิ่งที่อยากจะชี้ให้เห็นซึ่งผมยึดกรอบใน ๓ แนวทางนี้ก็คือ อะไรก็ตามที่ออกมาที่ทำได้ผลประโยชน์ตนเองขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญและขัดต่อหลักการบริหารจัดการที่ดีถือว่าไม่เหมาะสม และแนวทางนี้คงใช้เป็นวิสัยทัศน์ของผมกับองค์กรอิสระอื่น ๆ อันนี้ก็ก็เป็นประเด็นหลัก ๆ

ท้ายที่สุดก็คงจะไม่ตำหนิอย่างเดียวกับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดที่แล้ว ต้องให้เกียรติที่ท่านยังมีจริยธรรมและจิตสำนึกที่ท่านลาออกทั้งคณะ โดยที่ไม่ต้องมาสร้างปัญหายืดเยื้อให้ตีความกฎหมายต่อไป อันนี้ผมขอให้เกียรติ ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะท่านทราบดีว่ายังมีคดีค้างอยู่อีกถึง ๗,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ คดี ที่คอยอยู่ข้างหน้า ถ้ายังตั้งขาเท่าไรประโยชน์กับประเทศชาติก็เสียเท่านั้น สิ่งนี้ผมถือว่าเป็นสิ่งที่ท่านคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แสดงสปิริตออกมาหรือขอเรียกว่า จิตสำนึกจริยธรรมที่ดีงาม

ท้ายที่สุดกระผมเชื่อมั่นว่าถ้าหากผมได้รับเลือกเข้าเป็นคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดนี้จะสามารถปฏิบัติงานสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนุญและเจตนารมณ์ของรัฐสภาให้ลุล่วง การใช้อำนาจรัฐประศาสนศาสตร์ในการบริหารจัดการ เป็นนักบริหารจัดการที่ดีใช้อำนาจอย่างมีจริยธรรม อยู่ในขอบเขตของกฎหมายหรือขนบธรรมเนียมประเพณี โดยไม่มีผลประโยชน์ใดแอบแฝงภายใต้จิตสำนึกของการรับผิดชอบต่อหน้าที่และจะอดทนต่อสภาวะความกดดัน กล้าแสดงความคิดเห็นและคิดว่าสามารถปฏิบัติร่วมกับผู้อื่นได้อย่างลักษณะที่เรียกว่า ทีมเวิร์คหรือเป็นทีม และมุ่งมั่นจริง ๆ ว่าปัจจุบันนี้เราต้องการขจัดคนทุจริตและเครือข่ายการทุจริตที่ปัจจุบันฝังรากลึกอยู่ในสังคม ซึ่งเราต้องเร่งส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมจริยธรรม ทำให้เกิดการเมืองที่โปร่งใส สังคมมีจิตสำนึก ซื่อสัตย์สุจริตรับผิดชอบต่อส่วนรวมและมีความเป็นธรรม

อนึ่งกระผมใคร่ขอเรียนว่าสิ่งหนึ่งที่ผมเห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชุดที่ผ่านมายังขาดคณะกรรมการ ป.ป.ช. ควรจะประกอบด้วยบุคคลหลายอาชีพ จะเป็นตำรวจ ทหารอะไรต่าง ๆ แต่ผมเห็นว่าในสายของการข่าว ซึ่งเป็นสายที่มีความสำคัญในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้ การข่าวกรองมีความสำคัญเป็นตัวชี้หรือเสริมสร้างที่จะทำให้ร่วมกันตัดสินใจได้ข้อมูลที่ถูกต้องก็จะถือว่าเป็นสิ่งดี ถ้ามีเจ้าหน้าที่ฝ่ายข่าวเข้าไปร่วมด้วยผมเชื่อว่าจะได้สมบูรณ์และสามารถสนองเจตนารมณ์ที่ดีของรัฐธรรมนุญได้ เป็นการสร้างเกียรติภูมิของชาติ ผมเชื่อว่าจะเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันถ้าเราจัดการทุจริตมิชอบในวงราชการนี้ให้หมดไปสิ้น คือต้องไม่มีการทุจริตประพฤติมิชอบในวงราชการ ขอขอบคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของพลเอก พิชายุมเมธ ม่วงมณี

กราบเรียนประธานคณะกรรมการ ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ กระผม พลเอก พิชายุมเมธ ม่วงมณี แม่ทัพภาคที่ ๓ ผู้สมัครเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ครับ

สำหรับการแสดงวิสัยทัศน์ในเรื่องการขอขึ้นค่าตอบแทนของคณะกรรมการในองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ ผมอยากจะเรียนว่า กรรมวิธีในการให้ได้มาซึ่งผลผลิตก็จะมี In put unit ก็คือวัตถุดิบแล้วก็ข้อมูลทั้งปวง ปัจจัยทั้งปวงเข้าไปสู่กรรมวิธีในการผลิต หรือที่เราเรียกว่า Processing unit แล้วก็ออกมาเป็นผลลัพธ์ หรือ Out put unit ผลลัพธ์หรือ Out put unit นั้น ถ้าหากว่ามีคุณค่ามีราคาสูงค่าใช้จ่ายหรือประสิทธิภาพในการผลิต ก็คงจะต้องสูงขึ้นตามตัว ในกรณีที่มีการดำเนินการต่อปัญหาทุจริตของชาตินั้นก็ต้องเข้าสู่กระบวนการ และกระบวนการนั้นก็จะเป็นการดำเนินการต่อคดีหรือเรื่องต่าง ๆ ในการทุจริตนั้น ถ้าหากว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. แสดงให้เห็นได้ว่าการดำเนินการอย่างที่ว่านั้นได้ผลลัพธ์ออกมาดีจริง มีคุณค่าจริงแล้วก็มีราคาสูงจริง เพราะจะต้องใช้เครื่องมือใช้คนก็อาจจะมีความเพียงพอในการพิจารณารายรับหรือรายจ่ายของตัวเอง แต่ว่าเมื่อมีปัญหาผมก็จะมีหลักการของผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งจะท่องเอาไว้กับตัวเสมอว่า ถ้าหากว่าปัญหาไม่เป็นตามระบบก็ต้องถามตัวเอง ถามคณะว่า มีความชอบธรรมมีความยุติธรรมแล้วก็ถูกต้องกับศีลธรรมหรือไม่ ในกรณีของความชอบธรรมก็คือว่า มีระเบียบ มีกฎหมาย มีจารีตมีประเพณีให้ทำได้หรือไม่ หรือว่ามีระบบอยู่แล้วหรือไม่ ถ้าหากว่าไม่มีกฎหมายใด ๆ รองรับ ไม่มีระเบียบรองรับ ก็อาจจะหันไปถามข้อที่ ๒ ต่อว่า มีความยุติธรรมหรือไม่ ความยุติธรรมในที่นี้อาจจะหมายความว่า เทียบเคียงกับคณะกรรมการชุดอื่น ๆ ก็อาจจะมีการ กกต. หรือกรรมการชุดอื่น ๆ ซึ่งทำหน้าที่เป็นองค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกันก็ควรจะมีระดับใกล้เคียงกัน เมื่อกรรมการคณะอื่น ๆ ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อบ้านต่อเมืองต่อชาติเป็นอย่างไร ได้รับค่าตอบแทนอย่างไร คณะกรรมการของ ป.ป.ช. ควรจะได้รับการตอบแทนอย่างนั้นใกล้เคียงกัน ถ้าหากว่ายังตอบคำถามนี้ไม่ได้ก็อาจจะไปถึงศีลธรรมว่าสมควรหรือไม่ภาวะท่ามกลางเศรษฐกิจของบ้านของเมืองอำนวยให้หรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบกับเรื่องของการงบประมาณของแผ่นดินอย่างไรหรือไม่ เมื่อตอบคำถามได้ ๓ ข้อนี้แล้วก็พอจะพิจารณาตัดสินหรือเข้าสู่คณะกรรมการร่วมกันว่าจะขอขึ้นค่าตอบแทนหรือไม่ขึ้นค่าตอบแทนอย่างไร

ในกรณีที่จะขึ้นค่าตอบแทน ถ้าหากว่าองค์กรนั้นในที่นี้อาจจะหมายถึงองค์กร ป.ป.ช. มีรายรับเป็นของตัวเองหรือไม่ ถ้าหากว่ามีรายรับเป็นของตนเอง อย่างเช่น มีกิจกรรม มีประกอบการ แล้วก็ สามารถมีเงินเข้าก็น่าจะสามารถทำความเข้าใจกับสำนักงานประมาณว่าค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการเป็น อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็เมื่อได้รับความตกลงแล้วก็จะสามารถประสานกับหน่วยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการขึ้นค่าตอบแทนของตัวเองได้หรือไม่ ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีกิจการที่มีรายรับเป็นของตัวเองก็ต้อง ประสานงานกับหน่วยที่เกี่ยวข้องว่าจะสามารถทำได้หรือไม่ ถ้าผมยกตัวอย่างสมมุติว่าโรงงานยาสูบหรืออื่น ๆ ผมขอโทษที่ต้องยกตัวอย่าง มีรายรับเป็นของตัวเองเมื่อพบว่ามีค่าใช้จ่ายสูงก็จะสามารถทำความเข้าใจกับ สำนักงานประมาณได้ว่าขอปรับค่าตอบแทนคณะกรรมการต่าง ๆ ให้สูงขึ้น แต่อย่างไรเมื่อสำนักงานประมาณ ทำความตกลงแล้วก็จะสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ในกรณีอย่างนี้ถือว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีรายรับเป็นของตัวเอง เพราะฉะนั้นก็ต้องถือว่ารายรับของเดิมก็คืองบประมาณแผ่นดิน

งบประมาณนี้ก็จะเป็นของทั้งแผ่นดิน เพราะฉะนั้นก็จะต้องได้รับการจัดสรรจากผู้ที่มีหน้าที่จัดหาหรือจัดสรร งบประมาณมาแล้ว ก็ใช้เป็นส่วนรวมของบ้านเมือง ของคณะกรรมการทุกชุด ของประเทศชาติ ของข้าราชการ ทั้งหลายทั้งปวงแล้วก็ให้ปิดหีบลงให้เพียงพอตามงบประมาณประจำปีของประเทศ เพราะฉะนั้นในการขอขึ้น ค่าตอบแทนซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีรายรับเป็นของตัวเอง ไม่ได้ทำความตกลงกับสำนักงบประมาณ ไม่ได้ทำความตกลงกับรัฐสภาซึ่งดูแลงบประมาณประจำปีของชาติ ก็น่าจะไม่ต้องอย่างที่ผ่านมาแล้ว แต่ถ้าหากว่าย้อนไปถึงเรื่องเมื่อสักครู่อีกครั้งหนึ่ง ถ้าหากว่ากรรมการ ป.ป.ช. ได้แสดงให้เห็นว่าผลการทำงาน ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เอง ได้ทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยอย่างทุ่มเทอย่างเต็มที่ ได้ผลตอบแทนออกมาชนิด ที่คุ้มค่ามีราคาสูงและจะต้องใช้เงินจำนวนมากในการดำเนินการตั้งที่ว่านั้นก็น่าจะดำเนินการโดยการประสานงาน กับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่น ๆ ประกอบได้ ในที่นี้ผมหมายความว่าเมื่อมีเงื่อนไขหรือมีปัจจัยอื่น ๆ อำนวยไปพร้อมกัน

สำหรับเรื่องการดำเนินการในคณะกรรมการ ป.ป.ช. กระผมเองต้องเรียนว่าผมยังไม่ได้เป็น คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วความรู้เรื่องนี้ก็น้อย แต่ก็เห็นว่ามีเรื่องต่าง ๆ ที่ค้างค้างอยู่จำนวนมาก ผมขอเรียนว่า ทุกหน่วยงานรวมถึงเรื่องของ ป.ป.ช. เรื่องของแผ่นดินก็จะต้องมีปัญหาจะต้องมีเรื่องที่จะต้องดำเนินการ ถ้าหากว่าเราสามารถจัดระบบได้ เราก็สามารถดำเนินการตามระบบตามระเบียบตามแบบตามแผนได้ อันไหน ที่ไม่ได้เข้าเรื่องไม่ได้เข้าระบบ ไม่มีข้อบังคับที่เป็นกรอบกติกาอยู่ก็ต้องจัดการให้มีระบบ ให้มีแบบมีแผน ก็จะเป็นเรื่องเป็นราวและสามารถดำเนินการได้โดยง่าย เพราะฉะนั้นเรื่องที่ค้างคาอยู่ในข้อพิจารณาของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ทราบว่างบประมาณ ๘,๐๐๐ - ๙,๐๐๐ เรื่องนั้น เมื่อจัดให้เข้าระบบแล้วก็จะสามารถ ดำเนินการได้โดยง่ายแล้วก็รีบไหลหรือแล้วเสร็จได้โดยเร็ว กรรมการก็น่าจะพิจารณาได้ด้วยวาระระดับใด ที่จะมาถึงคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ อย่างเช่นว่า จะต้องเป็นงานจำคุก ๑๐ ปีขึ้นไปหรือ ๑ ล้านบาทขึ้นไปจึงจะ เข้ามาสู่ในระดับตามข้อพิจารณาของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ ไม่ใช่ว่าเรื่องสัพเพเหระทั้งหมดก็ต้องมาอยู่ ที่ข้อพิจารณาของ ป.ป.ช. ทั้งหมด เรื่องทั้งหลายที่จะขออนุญาตเรียนกับคณะกรรมการก็คงจะมีเท่านี้ครับ

จะขอสรุปนิดหนึ่งนะครับว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านพระราชทานพระบรมราโชวาท หลายครั้งว่าให้ข้าราชการที่ดี องค์กรทั้งหลายที่ดีที่ทำงานเพื่อส่วนรวมนั้นจะต้องให้ประชาชนทำงานได้ อย่างเต็มศักยภาพด้วยความสุจริตแล้วก็กันไปด้วยความต่อเนื่อง บ้านเมืองก็จะเจริญขึ้นเอง สามารถดูได้จาก ประเทศใกล้เคียงว่ามีผู้อพยพผู้หลบหนีภัยจากการสู้รบเข้าไปอยู่ในประเทศเราจำนวนมาก เป็นภาระไม่ใช่ เป็นพลัง คนประมาณแสนกว่าคนที่อยู่ชายแดนด้านตะวันตกก็ใช้ข้าวไทย ใช้น้ำไทย ใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ของไทย เหล่านี้ก็ถือเป็นภาระ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราทำให้คนไทยเราทั้งปวงเป็นพลังไม่ได้ เป็นภาระก็จะทำให้ บ้านเมืองของเราเจริญต่อไปอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็มีหน้าที่ดังกล่าวนั้น ก็คือจะต้องอำนวยความสะดวกให้ประชาชนไทยได้ประกอบอาชีพของตัวเองด้วยศักยภาพ ด้วยความสุจริตและด้วยความต่อเนื่อง บ้านเมือง ส่วนรวมก็จะดีขึ้นโดยอัตโนมัติครับ ขอขอบคุณครับ

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายสันติ บางอ้อ

กราบเรียนท่านประธานและท่านกรรมการสามัญครับ ต้องขอบคุณที่กรุณาให้โอกาสมาแสดง
แนวทางการทำหน้าที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ผมอยากขออนุญาตกราบเรียนแนวทางใน ๔ เรื่อง
เรื่องแรก คือ เรื่องของวิสัยทัศน์และพันธกิจในฐานะที่เป็นกรรมการ
เรื่องที่ ๒ คือ กลยุทธ์หรือวิธีการทำงาน ถ้าได้รับการสรรหาให้เป็นกรรมการ
เรื่องที่ ๓ เป็นเรื่องของแผนงานที่จะทำ
เรื่องสุดท้ายเป็นเรื่องความเห็นที่ท่านกรรมการถามในเรื่องข้อคิดเห็นในเรื่องคำตอบแทน
สำหรับเรื่องแรกภาพที่อยากจะเห็นก็คืออยากจะเห็นว่ากรรมการ ป.ป.ช. เป็นที่พึงพิงของสังคม
ได้ใน ๒ เรื่อง แล้วก็ได้รับการยอมรับว่าเป็นกลไกที่มีประสิทธิผลมีประสิทธิภาพในการที่จะทำหน้าที่ป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตของชาติ รวมทั้งการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ ทั้งนี้ ก็เป็นการวางภาพที่อยากจะเห็นนั้น
สอดคล้องกับเจตนารมณ์และบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

สิ่งที่เป็นข้อคำนึงสัญญาที่จะทำนั้นคงมีอยู่ ๓ เรื่อง

เรื่องแรกซึ่งเป็นเรื่องที่จะได้ทำอยู่แล้วก็คือว่า ต้องสร้างความตระหนักหรือเรียกใน
ภาษาอังกฤษว่า Awareness ให้ทุกภาคส่วนของสังคมได้เข้าใจถึงเรื่องของผลกระทบและความเสียหายที่เกิดขึ้น
จากการทุจริตประทุติมิชอบ ทั้งหมดนี้เพื่อให้เกิดจิตสำนึกร่วมกันว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่สำหรับประเทศ
แล้วเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเพื่อให้ทุกคนได้เห็นความสำคัญในเรื่องของการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตของคนในชาติ

เรื่องที่ ๒ คือ เรื่องของการต้องสร้างให้เกิดการมีส่วนร่วมให้ทุกภาคส่วนของสังคมนั้นได้เข้ามา
มีบทบาทในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ ที่พูดอย่างนี้เพราะว่า
เรื่องของการป้องกันและปราบปรามนั้นไม่สามารถจะทำได้โดยองค์กรใดองค์กรหนึ่ง ต้องสร้างการมีส่วนร่วม
ของทุกภาคส่วนครับทั้ง ๒ เรื่องนี้เป็นเรื่องของการพยายามที่จะให้ความสำคัญในเรื่องของการป้องกัน สำหรับ
เรื่องของการปราบปรามนั้น ในฐานะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องกำกับ ต้องดูแล ต้องผลักดัน แล้วก็ดำเนินการให้
การทุจริตประทุติมิชอบลดน้อยลง แล้วก็หมดไปในที่สุด เพราะการดูแลแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ต้องใช้ระยะเวลา
พอสมควร เพราะฉะนั้นก็มี ๒ พันธกิจที่อยากจะทำก็คือ เรื่องของการป้องกันซึ่งจะต้องเน้น เพราะการป้องกันนั้น
สามารถทำให้การแก้ไขปัญหาที่ทำได้ง่ายในระยะยาว แต่ในส่วนที่ยังเป็นวัฒนธรรมในการทุจริตอยู่ก็ต้องเข้าไป
ดูแลดำเนินการให้เรื่องนี้หมดไป คราวนี้วิธีการทำงานนั้นก็อยากจะขออนุญาตกราบเรียนว่าเพื่อให้บรรลุ
วิสัยทัศน์ข้างต้นต้องทำ ๓ อย่างในวิธีการทำงาน

ลำดับแรกเป็นเรื่องที่ทำอยู่แล้ว ทั้งรณรงค์ให้เห็นความสำคัญของเรื่องนี้สร้างความเข้าใจว่า
เรื่องทุจริตประทุติมิชอบนั้นเกิดผลกระทบอย่างไร ประชาสัมพันธ์ให้ทุกคนเข้าใจ จะได้หันมาสนใจและมีส่วน
ร่วมในเรื่องของรูปแบบ กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการ ตลอดจนพฤติกรรมในการใช้อำนาจของรัฐในการกระทำ
ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เพราะขณะนี้ถ้าเราสามารถประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจว่ากระบวนการเหล่านี้
เป็นกระบวนการที่จะนำไปสู่การทุจริต การป้องกันจะเกิดผลในทางปฏิบัติมากกว่าที่จะทำให้เกิดการทุจริตแล้วไป
นั่งไล่จับ ไปนั่งไล่กวาด เพราะตรงนี้จะเป็นเรื่องของการแก้ปัญหาปลายเหตุ

ลำดับที่ ๒ เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมาก จำเป็นจะต้องเกิดการสร้างเครือข่ายในการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันระหว่างองค์กรอิสระในเรื่องของการกำหนดมาตรการร่วมกันที่จะไม่ให้เกิดการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เช่น การทำงานร่วมกับคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินในการแลกเปลี่ยนข้อมูล เพราะว่าเป็นระบบการจัดซื้อจัดจ้างต้องทำสัญญา ต้องส่งเอกสารสัญญาล่วงหน้า ถ้าองค์กรอิสระเหล่านี้สามารถแลกเปลี่ยนก็จะสามารถทราบตั้งแต่ต้นว่า โครงการเหล่านี้เป็นโครงการขนาดใหญ่ จะมีการจัดซื้อจัดจ้าง จะมีใครเกี่ยวข้องบ้างก็จะเป็นการเตรียมพร้อมที่จะได้ทำความเข้าใจ ถ้ามีเรื่องร้องเรียนขึ้นมาก็จะสามารถดำเนินการได้ทันทีอย่างไม่ล่าช้า

ลำดับที่ ๓ ที่สำคัญก็คือ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญเพราะอย่างที่ผมกราบเรียนว่าการป้องกันและปราบปรามนั้นทำโดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งไม่ได้ เพราะฉะนั้นความสำเร็จในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตต้องกระจายความรับผิดชอบไปให้กับทุกองค์กรที่มีส่วนร่วมในการดูแลคนของตัวเอง เราอาจจำเป็นต้องมีคณะกรรมการป้องกันการทุจริตแห่งชาติในระดับกระทรวง โดยมีบทบาทของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เข้าไปช่วยดูแล กำกับ แนะนำ เพื่อให้มีการดูแลกันเอง เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐมี ๒ - ๓ ล้านคน จะให้หน่วยงานเดียวมาดูแลทุกระดับทุกเรื่องตั้งแต่เรื่องเล็กถึงเรื่องใหญ่นั้นคงเป็นเรื่องที่จะทำให้เกิดประสิทธิผลได้ยาก ป.ป.ช. ควรจะต้องดูแลเฉพาะส่วนที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เจ้าหน้าที่ระดับสูง แล้วก็ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเท่านั้น ในการทำงานตรงนี้ ผมอยากจะเรียนว่ามีแผนงาน ๓ ส่วน

เรื่องแรก เป็นเรื่องที่เร่งด่วนต้องทำทันทีก็คือ เรื่องที่ว่าขณะนี้เรามีหลายเรื่องที่ได้มีการไต่สวนและได้ดำเนินการแล้วเสร็จจากในระดับสำนักงาน ซึ่งคณะกรรมการจะต้องเข้าไปวินิจฉัยผลการไต่สวนโดยเร่งด่วน เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่อาจจะเกิดผลกระทบต่อสังคม และอาจจะเกิดความเสียหายอย่างรุนแรงกับหน่วยงานของรัฐ เพราะฉะนั้นจะต้องเข้าไปดูว่าเรื่องที่ไต่สวนเสร็จแล้วกรรมการต้องรีบวินิจฉัย แล้วเร่งรัดให้มีการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายอย่างรวดเร็ว แล้วก็รายงานให้สาธารณชนทราบ ซึ่งตรงนี้จะทำให้การป้องกันการทุจริตในอนาคตนั้นมีลดน้อยลง

เรื่องที่ ๒ มีหลายหน่วยงานหรือหลายองค์กรใช้ดุลยพินิจ เพราะฉะนั้นเราจะต้องไปช่วยดูว่าแนวทางและมาตรการเพื่อให้เกิดระบบที่เรียกว่า ป้องกันความเสี่ยงมิให้เกิดขึ้นถ้าเราไปป้องกันก่อนว่าเรื่องเหล่านี้ควรจะทำอย่างไร เรื่องเหล่านี้จะเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ควรจะไปทำเพื่อให้เห็นความสำคัญของการป้องกันระยะปานกลางเป็นแผนที่ ๒ ก็คือว่าต้องไปดูว่าเรามีปัญหาว่าต้องไปปรับปรุงกฎหมายและวิธีการทำงานของสำนักงาน ป.ป.ช. ใหม่ให้มีบทบาทอย่างที่ผมได้กราบเรียนไปแล้วว่า เฉพาะอำนาจหน้าที่ในการไต่สวน เฉพาะกรณีข้าราชการการเมืองและข้าราชการระดับสูง ส่วนเรื่องที่เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การโกงไปรษณียบัตร พันธบัตรอะไรต่าง ๆ น่าจะมอบอำนาจให้กรรมการระดับองค์กรนั้นเป็นคนดูแล

เรื่องที่ ๓ การพัฒนาบุคลากร คือต้องพัฒนาขีดความสามารถของเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. ให้เป็นมืออาชีพในเรื่องของการไต่สวนร้องเรียนเรื่องต่าง ๆ เพราะเรื่องเหล่านี้เราสามารถเรียนรู้จากกรณีที่เกิดขึ้นในอดีตได้ เราต้องเอากรณีศึกษาที่ได้มีการทุจริตมาแล้วเอามาอบรม เอามาทำให้เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. นั้นสามารถไต่สวนได้อย่างมืออาชีพ ซึ่งจะทำให้งานนั้นรวดเร็วขึ้น เพราะว่าเรื่องทุจริตนั้นจะมีอยู่ในกระบวนการที่ซ้ำซ้อนกัน ถ้าเป็นเรื่องในระดับเดิม ยกเว้นเป็นเรื่องที่จะเกิดทุจริตแบบใหม่นั้นก็เป็นเรื่องที่จะต้องมาเรียนรู้กัน แล้วก็เริ่มดำเนินการนะครับ

เรื่องที่ ๔ ผมคิดว่าสำคัญมากก็คือว่า ต้องสร้างดัชนีชี้วัดความสำเร็จ แล้วก็ความล้มเหลวในการทำงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อบอกสาธารณชนว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งอยู่ในเทอม ๙ ปี ในปีหนึ่ง ๆ ตัวชี้วัดความสำเร็จในเรื่องการป้องกันนั้นดูจากตัวชี้วัดเหล่านี้ ถ้าตัวชี้วัดเหล่านี้ไม่บรรลุผลแปลว่า เรายังทำงานไม่บรรลุผลหรืออาจจะล้มเหลว อันนี้ก็เป็นการสร้างระบบตรวจสอบที่จะทำให้รัฐสภานั้นได้ประเมินผลงานของ ป.ป.ช. ทุก ๆ ปีว่า ได้ทำตามตัวชี้วัดมากน้อยเพียงใด แล้วก็เป็นตัวชี้วัดที่ชัดเจนสามารถตรวจสอบได้ ในเรื่องของระยะยาวนั้นจะต้องช่วยทำข้อเสนอแนวทางในเรื่องของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเพื่อสังคม เพราะตรงนี้คือการป้องกันการใช้อำนาจของรัฐที่นำไปสู่ความร่ำรวยผิดปกติ เพราะฉะนั้นตรงนี้ต้องมีการเสนอแนวทางที่จัดเป็นแผนระยะยาวนั้นเพราะว่าจำเป็นต้องอาศัยงานวิจัย ต้องทำงานวิจัย เพื่อจะดูว่าระบบการป้องกันที่ถูกต้อง วิธีการทำงานนั้นเครื่องมืออะไรบ้างที่ควรจะต้องให้มี มีอะไรบ้างที่ควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข เราควรจะเรียนจากบทเรียนของประเทศต่าง ๆ ที่เขาประสบความสำเร็จ และนำเรื่องเหล่านี้มาปรับใช้กับประเทศไทย ซึ่งผมขอเสนอว่าเป็นแผนงานระยะยาว เพราะฉะนั้น ทั้งหมดก็คือ สิ่งที่ยากให้บรรลุวิสัยทัศน์ใน ๙ ปีที่จะสามารถทำงานได้ นั่นคือ ได้แบ่งออกเป็น ๓ แผนงาน

เรื่องสุดท้าย เรื่องความเห็นที่ท่านสอบถามเรื่องการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการ

ในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ผมอยากจะขออนุญาตเรียนว่า โดยหลักการทั่วไปในการกำหนดค่าตอบแทนของกรรมการและผู้ปฏิบัติงานในองค์กรต้องยึดตามระบบคุณธรรม คำว่า ระบบคุณธรรม ก็คือต้องดูว่าพันธกิจหรือภารกิจของเขามีความยุ่งยากอย่างไรในเรื่องของกรรมการองค์กรอิสระทุกองค์กร ภารกิจนี้อาจจะแตกต่างกันในกรรมการ ป.ป.ช. เป็นตัวอย่าง อาจจะต้องใช้นักกฎหมายที่มีความสามารถ อาจต้องใช้นักบัญชีที่บัญชีเป็นคู่สินทรัพย์เป็น เพราะฉะนั้นค่าตอบแทนควรจะแตกต่างกับคนที่มาทำหน้าที่ทั่ว ๆ ไป อันนี้เป็นหลักที่ผมคิดทั่วไป อันนี้หลักความรับผิดชอบก็ต้องเป็นพื้นฐานในการกำหนด หลักสมรรถนะก็คือว่า ถ้าเราต้องการคนเก่ง คนดีและคนที่เขารู้เราจำเป็นที่จะต้องให้ค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับเขา อย่างเช่น ผู้ตรวจสอบบัญชีที่ทำงานในสถาบันเอกชน เขาทำงานอย่างเดียวกัน เขาได้ค่าตอบแทนมากกว่า หลักนี้ก็ควรจะเอามาปรับใช้ด้วย แล้วอีกประการหนึ่งซึ่งผมคิดว่าสำคัญมากคือ หลักผลการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ ซึ่งตรงนี้เป็นที่ประเมินว่า ทุก ๆ ปีที่ผ่านมา ถ้ากรรมการ ป.ป.ช. นั้น สามารถดำเนินการได้บรรลุตามวิสัยทัศน์ เช่น ถ้าเรามีงบลงทุนอยู่ ๒ แสนล้านบาท แล้วถ้ามีการทุจริตแล้วสามารถดูแลเรื่องนี้ให้ลดลงจะประหยัดงบประมาณไปได้เท่าไร อันนี้คือผลงานที่จะต้องมาดูว่า ถ้าทำอย่างนี้แล้วค่าตอบแทนควรจะปรับเปลี่ยนไปตามลักษณะของผลการปฏิบัติงานหรือไม่ นี่คือ หลักทั่วไป แต่ผมอยากจะกราบเรียนว่าอย่างไรก็ตามค่าตอบแทนในกรรมการองค์กรอิสระทั้งหมดต้องใช้งบประมาณแผ่นดิน ดังนั้น ค่าตอบแทนพื้นฐาน คือ เงินเดือน เงินประจำตำแหน่งนั้นควรจะเทียบเคียงกันได้ตามหลักเกณฑ์มาตรฐานค่าตอบแทนของภาครัฐของข้าราชการการเมือง แล้วก็กรณีขึ้นค่าตอบแทนนั้นจะต้องเป็นไปตามระเบียบ หลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนด ผมอยากจะเรียนประเด็นสุดท้ายเล็ก ๆ ในความเห็นส่วนตัวว่า เมื่อวุฒิสภาเป็นคนตั้งกรรมการ ป.ป.ช. วุฒิสภาเป็นคนตรวจสอบผลงานของกรรมการ ป.ป.ช. ตามอำนาจ ตามกฎหมายวุฒิสภาก็น่าจะมีสิทธิในการที่จะต้องเป็นคนพิจารณาค่าตอบแทนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนายภิรมย์ สิมะเสถียร

กราบเรียนท่านประธานกรรมการและท่านกรรมการที่เคารพ กระผมชื่อภิรมย์ สิมะเสถียร ตำแหน่งปัจจุบันเป็นรองปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผมขอเรียนว่าการทำงานที่ผมมาสมัครเป็นกรรมการ ป.ป.ช. เพราะผมมีความคุ้นเคยกับ ป.ป.ช. ตั้งแต่สมัยเริ่มตั้งเป็น ป.ป.ป. ก็ทำงานอยู่ด้วยกัน แล้วผมก็ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นอนุกรรมการของ ป.ป.ป. ตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ ถึง ๒๕๔๒ ผมในฐานะที่เป็นอนุกรรมการ ทั้งฝ่ายสืบสวนสอบสวน แล้วก็ทำหน้าที่ทั้งอนุกรรมการฝ่ายมาตรการป้องกันและวางแผนคือ ทำทั้ง ๒ ด้าน แล้วพอมาตั้งเป็น ป.ป.ช. ผมก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับที่ข้าราชการพนักงานรัฐวิสาหกิจกระทำผิดพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ.๒๕๔๒ หรือที่เรียกกฎหมายอ้าวเป็นอยู่หลายคณะเหมือนกัน และในขณะเดียวกันผมก็เป็นอนุกรรมการทางด้านฝ่ายมาตรการและป้องกันด้วย คือ เป็นอนุกรรมการบริหารโครงการสถานศึกษาและชุมชนสัมพันธ์ของ ป.ป.ช. เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นมูลเหตุจูงใจที่ผมมาสมัครเป็นกรรมการ แล้วอีกอย่างหนึ่งผมมีความเชี่ยวชาญในเรื่องของระเบียบพัสดุหรือระเบียบการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐก็เริ่มทำตั้งแต่ปี ๒๕๑๘ จนถึงปัจจุบันที่เขามีการโอนให้กระทรวงการคลัง เพราะฉะนั้นผมคิดว่าผมอยากจะใช้ความรู้ทางด้านนี้มาทำงานให้เกิดประโยชน์กับประเทศชาติ สำหรับแนวคิดในการทำงานของผม ผมก็เรียนว่าจากการศึกษาโครงสร้างงานในหน้าที่ ป.ป.ช. ซึ่งมี ๓ ด้าน คือ ด้านป้องกัน ด้านการปราบปราม และด้านการตรวจสอบทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาประกอบกับงานทางด้านบริหารแล้วผมมีความเห็นหรือวิสัยทัศน์ที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้ครับ

อันที่ ๑ คืองานด้านป้องกัน ผมเรียนว่า ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ป. ทำงานทางด้านป้องกันและปราบปรามมาตลอด แต่เรื่องของ การป้องกันมักจะเป็นข่าวน้อยเพราะว่าเนื้อหาเหมือนกับการปราบปราม อันนี้ก็ เป็นสิ่งที่เราจะต้องทำควบคู่กันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมยกตัวอย่างโครงการที่ผมเข้าไปมีส่วนร่วมคือ โครงการการศึกษาเป็นการวางพื้นฐานทางรากหญ้าเข้าไปให้ความรู้แก่ อบต. และสภาตำบล ซึ่งผมเห็นว่าอันนี้เป็นประโยชน์ เพราะถ้าเมื่อเราไม่สร้างแนวร่วมในการที่จะไปผลักดันคงไม่ได้ประโยชน์อะไรในส่วนนี้ก็ต้องกระตุ้นให้เพราะเห็นถึงผลเสียหายและความร้ายแรงของการทุจริต และที่สำคัญก็คือกระตุ้นการมีส่วนร่วม โดยใช้หลัก ลิสซิมโพเรเวอร์ซึ่งอันนี้หลาย ๆ ประเทศเขาใช้พอมีการทุจริตที่ไหนก็เข้าไปดูแล อันนี้ผลการศึกษาจากที่ผมได้เข้าไปร่วม ขณะนี้มีผลการศึกษาออกมาแล้ว มีการจัดทำข้อตกลงร่วม มีการจัดตั้งเครือข่ายรณรงค์การต่อต้านการทุจริต เพราะฉะนั้นอันนี้ผมคิดว่างานนี้จะต้องทำต่อไปอย่างต่อเนื่องจริงจัง แล้วก็มีการแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่เป็นข้อบกพร่องที่ผ่านมา นอกจากนี้ก็ควรดำเนินการในเรื่องของการบริหารเชิงรุก การปรับทัศนคติของเอกชนและ ผู้ทำงานภาครัฐให้เห็นถึงภัยร้ายแรงของการทุจริตเพื่อจะให้ความร่วมมือในการป้องกันแก้ไขปัญหา สร้างเครือข่ายทั้งแก่องค์กรภาครัฐเอง และองค์กรภาคเอกชน แล้วก็องค์กรอิสระต่าง ๆ สร้างและพัฒนาระบบวิธีการบริหารข้อมูลทุจริต มาตรการในการให้ความคุ้มครองให้แก่ผู้ให้ข้อมูลหรือแจ้งเบาะแส

สำหรับงานด้านปราบปราม อันนี้จากประสบการณ์ของผมที่ทำมาตั้งแต่สมัยเป็น ป.ป.ป. หรือ มาเป็น ป.ป.ช. ก็ดี พอมาเป็น ป.ป.ช. แล้วงานทุกอย่างนี้รู้สึกว่าการที่พอเข้ามา ป.ป.ช. ก็ต้องมีการตั้งอนุฯ ไต่สวนขึ้นมา พออนุฯ ไต่สวนนี้ พอให้อนุฯ ไปทำการไต่สวนก็ทำให้เป็นภาระ เพราะเรื่องที่เกี่ยวข้อง

มีจำนวนมาก แล้วก็ยิ่งมากขึ้นทุกวัน ผมคิดว่าด้วยข้อจำกัดทางด้านบุคลากร งบประมาณและวิธีการงาน ผมมีความเห็นว่าควรจะมีการแก้ไขปรับปรุง ในเรื่องนี้ ซึ่งผมเห็นว่ามียุ ๒ ส่วนด้วยกัน คือ ๑. เรื่องกฎหมาย กฎหมายปัจจุบันนี้ ป.ป.ช. ต้องทำทุกเรื่องทั้งหมด อันนี้น่าจะมีการปรับปรุงกฎหมายให้ ป.ป.ช. ทำเฉพาะเรื่อง ที่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ เรื่องเล็ก ๆ ไม่ เรื่องใหญ่ ๆ ทำ อะไรทำนองนี้ ผมก็คิดว่าน่าจะเป็นเรื่องที่มีลักษณะสำคัญ และมีผลกระทบต่อความเสียหายของประเทศโดยรวมหรือเรื่องที่เป็นการทุจริตที่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐ เรื่องทุจริตที่เกิดจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ดำรงตำแหน่งระดับสูง สำหรับเรื่องที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ อาจจะมอบให้หน่วยงานอื่นไปทำ หรือรัฐจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเฉพาะเพื่อมาทำเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อ มอบไปแล้วไม่ใช่ว่า ป.ป.ช. ไม่ดูแล ป.ป.ช. ต้องมีหน้าที่กำกับดูแล ติดตาม เพื่อให้เป็นมาตรฐาน แล้วถ้า เมื่อมอบไปแล้วเขาไม่ทำ ป.ป.ช. ควรจะเข้าไป Take action ในเรื่องนี้นะครับ การที่จะทำอย่างนี้ได้ก็ต้องมีการ เชื่อมโยงระบบข้อมูล เพื่อไม่ให้เกิดการพิจารณาเรื่องนี้ซ้ำซ้อนกัน ทั้งภาครัฐและองค์กรอิสระที่ทำการตรวจสอบ การใช้อำนาจรัฐอื่น ๆ ด้วย

แล้วอีกอันหนึ่งก็คือวิธีการทำงาน สมัยเป็น ป.ป.ป. นี้พอเรื่องเข้ามาปุ๊บมีการสอบสวนเบื้องต้น เห็นว่าคดีไม่มีมูลปุ๊บก็เสนอกรรมการจำหน่ายออกไปเลย แต่ของ ป.ป.ช. ใหม่ทุกเรื่องต้องเข้าอนุฯ ไล่สวนทั้งหมด ซึ่งก็เสียเวลา อันนี้ผมคิดว่าควรจะมีระบบกลั่นกรอง โดยพอเรื่องเข้ามาปุ๊บก็ให้เจ้าหน้าที่ไล่สวนเบื้องต้น รวบรวมข้อมูล พยาน หลักฐาน หากมีข้อมูลไม่เพียงพอก็ให้นำเสนอคณะกรรมการยุติเรื่องจะได้ไม่เป็นภาระ แต่ถ้าเมื่อมีมูลเราถึงจะตั้งอนุกรรมการเข้าไปไล่สวน แล้วอนุกรรมการในวิธีปฏิบัติที่ ป.ป.ช. ใช้ยุคก็คือว่า มีกรรมการ ป.ป.ช. เป็น แล้วก็ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิ อันนี้เราก็ควรจะมีผู้ทรงคุณวุฒิมีบัญชีรายชื่อไว้ใครที่เป็น ผู้เชี่ยวชาญเชิญเขามาร่วมด้วย

สำหรับอีกด้านหนึ่งก็คือเรื่องของบุคลากร บุคลากรของ ป.ป.ช. นี้ก็เป็นปัจจัยหลักสำคัญ ที่มีผลกระทบต่อความสำเร็จของการทำงานของคณะกรรมการ ผมเรียนว่าอันนี้เป็นปัญหาตั้งแต่สมัย ป.ป.ป. แล้วนะครับ ผมขอเรียนเป็นข้อเสนอแนะอย่างนี้ว่า ปริมาณงานกับผู้ปฏิบัติงานยังไม่สัมพันธ์กัน อันนี้ได้ทราบ ว่าคณะกรรมการชุดที่ แล้วก็ได้มีการพยายามปรับปรุงจะเพิ่มอัตรากำลัง ซึ่งผมคิดว่าอันนี้ถ้าเมื่อชุดใหม่เข้าไป ก็ต้องทำต่อเรื่องนี้สรรหากคนเข้ามาช่วย

อันที่ ๒ คือเรื่องของความรู้ความสามารถ อันนี้ผมเรียนว่าเป็นจุดอ่อนมาตั้งแต่สมัย ป.ป.ป. คือ โดยเฉพาะความรู้ทางด้านสืบสวนสอบสวน ความรู้ทางด้านวิชาการต่าง ๆ โดยเฉพาะที่ผมสัมผัส โดยเฉพาะ เรื่องของระเบียบพัสดุ เรื่องของการจัดซื้อจัดจ้าง อันนี้ถ้าเมื่อไม่เข้าใจถึง Concept ของมันแล้วนี่ ปัญหาการ นำไปใช้จะเกิดเป็นปัญหามากเพราะฉะนั้นอันนี้คงมีการให้ความรู้ พัฒนาความรู้อย่างเข้มข้น ซึ่งผมก็ทราบว่า ป.ป.ช. ก็ทำอยู่ แต่ควรจะมีทำ แล้วทำอย่างต่อเนื่อง อันนี้ไม่ใช่อะไรครับ เพื่อให้ความเป็นธรรม เพราะ การพิจารณาเท่าที่ผมเป็นอนุกรรมการ บางครั้งผมต้องอธิบาย Concept ว่าคืออะไรการลงโทษเข้าไปคือทำให้ เขาผิด ถ้าเมื่อบางเรื่องไม่มีเจตนาหรือเจตนาภรณ์ที่แท้จริงไม่ใช่อย่างนั้นเป็นการทำให้เขาเกิดความเสียหาย

อันต่อมาคือด้านระบบและมาตรฐาน เนื่องจากงานของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นงานวินิจฉัย ซ้ำขาด แล้วก็ผลกระทบต่อผู้ถูกร้องเรียน ผมคิดว่าอันนี้เป็นเรื่องที่มีการวินิจฉัยต้องมีคุณภาพ มีมาตรฐาน ลดข้อบกพร่องที่เกิดจากความลำเอียง เพราะฉะนั้น ป.ป.ช. เองต้องมีฐานข้อมูลทางวิชาการ โดยเฉพาะ ระเบียบปฏิบัติและกฎหมายที่เกี่ยวข้องสนับสนุนการทำงาน ต้องมีระบบติดตามการปฏิบัติงาน ระบบมาตรฐาน คำวินิจฉัย อันนี้เพื่อเป็นแนวเทียบเคียง ไม่ใช่ว่าคณะนี้ไปอย่าง คณะนี้ไปอีกอย่างหนึ่ง ต้องมีระบบสืบค้นข้อมูล

อันนี้ต้องเอาระบบไอทีเข้ามาช่วย แล้วที่สำคัญก็คือ จะต้องสร้างระบบเชื่อมโยงเครือข่ายความร่วมมือในการตรวจสอบกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง อันนี้อาจจะเป็นทั้งหน่วยงานอิสระเอง อย่างเช่น สตง. หรือหน่วยงานของรัฐ อย่างเช่น ปปง. กรมบัญชีกลาง สำนักงานประมาณ พวกนี้เราต้องมีข้อมูลของเขามาด้วยนะครับ แล้วก็ถ้าเป็นไปได้ก็อาจจะต้องมีข้อมูลเชื่อมโยงเครือข่ายกับองค์กรในต่างประเทศด้วย เพราะอันนี้จะเป็นแหล่ง Supply ให้เรา

ในด้านประชาสัมพันธ์ ผมก็คิดว่า ป.ป.ช. ก็ได้ทำมาระดับหนึ่ง แต่ควรจะต้องเน้นในเชิงรุกให้มากขึ้น เช่น การยกย่องคนดีให้เป็นที่ปรากฏต้องมีการนำเสนอทุก ๆ ปี อันนี้ก็ทำอยู่ แต่รู้สึกว่าจะคงจะมีในวงแคบ พุดง่าย ๆ ผมมีความเห็นว่างานที่จะทำต่อไปนี้ คือ ป.ป.ช. ต้องเป็นคนรู้เท่า รู้ทัน รู้กัน รู้แก่ อันนี้คือหน้าที่หลักที่ผมคิดว่าควรจะทำ

สำหรับในส่วนคำถามที่ผมแสดงความเห็นเรื่องเกี่ยวกับการขึ้นเงินเดือนหรือเงินค่าตอบแทนของคณะกรรมการที่ผ่านมา ผมก็เรียนว่า อันนี้จากการศึกษากฎหมายแล้ว ในฐานะที่ผมก็เรียนกฎหมายมาส่วนหนึ่งก็คิดว่า ในเรื่องนี้ตัวพระราชบัญญัติเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอื่นที่กำหนดให้กำหนดไว้ชัดเจนว่า มีเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง สำหรับเงินค่าตอบแทนอื่นมีได้ ๒ ประเภทเท่านั้นเอง คือ ค่าประกันสุขภาพและค่าใช้จ่ายในการเดินทางเท่านั้น ในการที่จะไปกำหนดอย่างอื่นคิดว่าคงจะเป็นการกำหนดที่เกินอำนาจหน้าที่กันไป อันนี้ก็คือความเห็นของผม แต่อย่างไรก็ตามผมมีข้อสังเกตว่า การที่จะไปกำหนดอย่างนี้ น่าจะไม่ถูกวิธีการก็น่าจะเป็นว่าไปเสนอรัฐบาลให้แก้ไขอัตรา ถ้าเผื่อเห็นว่าไม่เหมาะสม อย่างไรก็ตามผมมีข้อสังเกตในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้เพราะถ้าเผื่อไปเสนอรัฐบาล ปัจจุบันนี้เราบอกว่าองค์กรนี้ซึ่งใจผม ผมไม่ชอบเรียกอองค์กรอิสระหรอก ผมเรียกว่าองค์กรตามรัฐธรรมนูญ แต่ในเมื่อเรียกอองค์กรอิสระ ความเป็นอิสระมีหรือไม่มี ในประเด็นนี้ผมเห็นว่า ถ้าเผื่อปัจจุบันโครงสร้างในการดำเนินการ ผมยกตัวอย่างงบประมาณที่จัดสรร องค์กรเหล่านี้ องค์กรรัฐธรรมนูญต้องขอไปที่ใครครับ ขอไปที่รัฐบาล ขอไปเท่าไรก็ขอไปเถอะครับ ถึงเวลางบประมาณตัด ความเป็นอิสระผมว่าน่าจะไม่ค่อยมี ประเด็นนี้ผมเห็นว่าในสิ่งนี้น่าจะเป็นเรื่องที่สภาเป็นผู้ดูแลให้มากกว่า เป็นคนจัดสรรให้ พอสภาจัดสรรให้แล้วผมว่าส่วนหนึ่งก็คือ เรื่องค่าตอบแทนหรือเงินเดือนของคณะกรรมการองค์กรตามรัฐธรรมนูญต่าง ๆ สภาก็ควรจะเป็นคนช่วยดูแลกำหนด ไม่ใช่ต่างคนต่างทำ น่าจะเป็นว่าสภาเป็นคนดูแล เพราะปัจจุบันนี้เรื่องต่าง ๆ ถึงปีองค์กรตามรัฐธรรมนูญเหล่านี้ต้องมารายงานผลการปฏิบัติงานต่อสภา แต่สภาก็ได้แค่ดูรายงานเท่านั้นเอง ควรจะมีบทบาทในส่วนนี้ที่จะช่วยสนับสนุนให้การดำเนินการขององค์กรเหล่านี้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่รัฐธรรมนูญตั้งใจไว้

สุดท้ายนี้ผมก็ขอเรียนว่า สำหรับการดำเนินงานของ ป.ป.ช. ในแง่ของผม ผมคิดว่าถ้าเผื่อผมได้รับการเลือกเป็นกรรมการ ป.ป.ช. ผมคิดว่าการทำงานของผมน่าจะต้องมีความเป็นอิสระทางความคิด ปฏิบัติตนด้วยความเป็นกลางด้วยหลักวิชา มีจรรยาบรรณ มีความซื่อสัตย์สุจริต มีคุณธรรมที่ยั่งยืน แล้วก็ไม่เอนเอียงหรือเลือกปฏิบัติเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ขอบพระคุณครับ

หน้าว่าง

การแสดงวิสัยทัศน์ของนางแห่งน้อย ณ ระนอง

กราบเรียนท่านประธานกรรมการและกรรมการทุกท่านที่เคารพ ดิฉันนางแห่งน้อย ณ ระนอง ปัจจุบันนี้ดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีย้ายบริหาร จะขอนำเสนอวิสัยทัศน์ เมื่อเราพูดถึงคำว่า วิสัยทัศน์ก็จะหมายถึงว่าเรามีความฝัน เราฝันว่าเราจะเป็นอะไร แล้วเราก็ทำความฝันของเราให้เป็นความจริง อันนี้คือตามหลักการ ตามทฤษฎี สำหรับดิฉันเมื่อมองมาที่องค์กรอิสระแห่งนี้ดิฉันหวังแล้วก็ฝันว่าอยากให้องค์กรอิสระแห่งนี้เป็องค์กรอิสระที่มีความสง่างาม มีความโปร่งใสตรวจสอบได้ ให้เหมาะสมกับที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ว่า ให้เป็นหน่วยงานที่ทำการตรวจสอบ ควบคุมแล้วก็การทำงานของหน่วยงานของรัฐ การใช้อำนาจรัฐด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรม ดิฉันคาดหวังว่าองค์กรอิสระแห่งนี้ควรจะเป็นองค์กรที่มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ มีมาตรฐานเป็นที่น่าเชื่อถือไม่ด้อยไปกว่าองค์กรในต่างประเทศที่ทำงานในลักษณะเดียวกัน อย่างเช่น ไอแคว์ของฮ่องกง เป็นต้น แต่การที่จะบรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าวได้ดิฉันคิดว่า มีองค์ประกอบหรือปัจจัยหลัก ๓ ประการ ปัจจัยแรกก็คือ เรื่องคน ปัจจัยที่ ๒ คือ เรื่องข้อมูลการข่าว ปัจจัยที่ ๓ ก็คือ เครื่องไม้เครื่องมือที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงาน ดิฉันอยากให้เห็นองค์กรนี้เป็นองค์กรที่ทำงานที่ทันสมัย

เมื่อพูดถึงเรื่องคนสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ คนที่ทำงานตรงนี้จะต้องเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความหนักแน่น มีความเป็นธรรม มีความเป็นกลาง เป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถ แล้วก็ใฝ่เรียนรู้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เคลื่อนไหวเร็วมาก แล้วก็คนที่จะมาทำงานตรงนี้ในองค์กรนี้ควรจะต้องประกอบด้วยบุคคล ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญหลายสาขาเพื่อให้มุมมองในการทำงานกว้างขวางขึ้น อันนี้เป็นเรื่องคนนะคะ

ส่วนเรื่องของข่าว ข้อมูลการทำงานของ ป.ป.ช. นี้สำคัญมากในทางที่จะต้องมีการข่าวหรือข้อมูลเข้ามา เพราะฉะนั้นที่เป็นไปได้แล้วก็จำเป็นก็คือ จำเป็นต้องสร้างเครือข่าย เครือข่ายตรงนี้นอกจากในประเทศแล้วต่างประเทศก็จำเป็น เพราะขณะนี้เราก็มีพันธะผูกพันกับองค์กรระหว่างประเทศ เครือข่ายนี้เราอาจจะมีพันธมิตร อย่างเช่น องค์กรอิสระด้วยกันเองหรือว่าองค์กรของรัฐอื่น ๆ หรือแม้กระทั่ง NGO หรือประชาชนทั่วไป อาจจะมีประชาสัมพันธ์ให้เขาทราบว่าอย่าละเลยนะ ถ้าเห็นการทุจริตประพฤติมิชอบขึ้นในสังคมของเรา แต่ข้อสำคัญเราก็ควรจะต้องทำการปกป้องเขาด้วย สำหรับผู้ให้ข่าว เพราะว่าถ้าเป็นอันตรายกับเขา เขาก็คงไม่ยินดี อันนี้สำหรับเรื่องข่าว

เรื่องเครื่องไม้ เครื่องมือสิ่งที่ยากจะให้เป็แล้วอยากให้เห็นก็คือว่า ผู้ที่ทำงานอยู่ในองค์กรนี้ โดยเฉพาะผู้บริหารท่านมีจอ Monitor อยู่ตรงหน้าท่าน อยากจะให้ท่านบริหารงานด้วยข้อมูลที่ท่านสามารถจะเรียกดูได้จากจอ Monitor ตรงนี้ เพราะว่าการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ มาใช้ในปัจจุบันนี้ เป็นสิ่งสำคัญแล้วก็จากจอ Monitor ตรงนี้ถ้าท่านอยากรู้ประกาศหรือกฎหมายหรือระเบียบใดที่เกี่ยวข้องกับงานที่ท่านต้องทำ ท่านกดดูได้หรือว่าท่านจะดูว่าสิ่งที่ท่านได้มอบหมายให้กับลูกน้องไปทำนั้นไปถึงไหนอย่างไร ท่านก็สามารถติดตามได้ สรุปแล้วอยากจะให้ท่านบริหารแบบทันสมัย ท่านสามารถบริหารได้ ติดตามได้ ตรวจสอบได้ ซึ่งตรงนี้จะช่วยลดเวลาการทำงาน ลดความผิดพลาดแล้วก็ลดต้นทุนการทำงานด้วย แล้วก็ความโปร่งใสก็จะตามมา ยังมีอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับตรงนี้ คือเรื่องการประสานงานค้าง คิดว่าควรจะนำระบบการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในการประสานงานค้างตรงนี้ โดยการแบ่งกลุ่มคดีทั้งหมดออกมาเป็น ๓ กลุ่ม ระดับความเสี่ยงสูง ระดับความเสี่ยงปานกลาง และระดับความเสี่ยงต่ำ

ระดับความเสี่ยงสูงก็คือ กลุ่มคดีที่มีความผิดพลาดค่าของคดีตั้งแต่ ๑๐ ล้านขึ้นไป อาจจะเป็นคดีที่มีอิทธิพลเข้ามาแทรกแซง อาจจะเป็นคดีที่มวลชนให้ความสนใจ อย่างนี้เป็นต้น

ความเสี่ยงปานกลางก็หมายความว่า มูลค่าคดีต่ำกว่า ๑๐ ล้าน โดยความเสี่ยงสูงกับความเสี่ยงปานกลางนี้มีเงื่อนไขว่าจะต้องมีพยานหลักฐานชัดเจน ตั้งแต่การตรวจสอบ มีผู้กล่าวหา มีตัวตนและสามารถติดต่อได้

สำหรับความเสี่ยงระดับต่ำก็หมายความว่า นอกเหนือจากข้อ ๑ ข้อ ๒ แปลว่า มูลค่าคดีอาจจะสูงและต่ำกว่า ๑๐ ล้านก็ได้ แต่ว่าพยานหลักฐานไม่ชัดเจน ผู้กล่าวหาไม่มีตัวตนหรือว่าคดีนี้เกิดขึ้นนานแล้ว แต่ว่าเพิ่งจะมาฟ้องร้องกันตอนนี้ ซึ่งในกลุ่ม ๓ นี้ดิฉันคิดว่าเราน่าจะมอบอำนาจให้กับต้นสังกัดไปดำเนินการได้ ทำการไต่สวนในชั้นต้นแล้วก็รายงานกลับมาที่ ป.ป.ช. เพื่อดำเนินการในชั้นต่อไป อันนี้คิดว่าจะลดงานได้

เมื่อเราจัดงานได้ ๓ กลุ่ม แล้วก็จัดคนเป็น ๓ กลุ่มเช่นกัน สำหรับกลุ่มคนก็ต้องจัดให้เหมาะสมกับระดับของงานที่แบ่งไปแล้ว อย่างเช่น ความเสี่ยงสูงก็จำเป็นที่จะต้องใช้บุคคลที่มีความรู้ด้านนั้นโดยเฉพาะ แล้วก็มีความประพฤติสูง เหมาะกับงาน จากนั้นแล้วการทำงานไม่ได้หมายความว่าความเสี่ยงสูงเริ่มทำไปก่อน ทั้ง ๓ กลุ่มนี้เริ่มดำเนินงานไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งตรงนี้อาจจะจำเป็นที่จะต้องมีการยืมตัวบุคคลหรืออะไรเข้ามาช่วยมาระดมกำลังกัน เพราะอาจจะต้องใช้กำลังมาก เพื่อให้ออกไปได้ในคราวเดียวกัน อันนี้คือเรื่องวิสัยทัศน์

สำหรับคำถามเรื่องกรณีการขึ้นค่าตอบแทนของกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดิฉันขอแนะนำเรียนว่า คดีนี้ศาลท่านได้พิจารณาไปแล้ว ท่านได้พิพากษาไปแล้วว่าผิด เป็นการใช้อำนาจไม่ถูกต้อง คือ ท่านไม่มีอำนาจแต่ท่านไปใช้อำนาจตรงนั้น ซึ่งดิฉันได้ดูแล้วก็เห็นด้วยกับข้อวินิจฉัยว่าเป็นไปตามพระราชบัญญัติที่กำหนดไว้ หมายถึง คำวินิจฉัยของศาลก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติที่กำหนดไว้ ตรงนี้ดิฉันคิดว่ากรณีที่เกิดขึ้นนี้น่าจะเป็นอุทธรณ์ที่ดีสำหรับคนที่อยู่ข้างหลังจะได้พิจารณาให้รอบคอบว่ากฎหมายเป็นอย่างไร สิ่งรอบด้านนี้เป็นอย่างไร ความจริงดิฉันคิดว่าในการทำงานนี้น่าจะนำการบริหารจัดการเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย จะดูแต่เรื่องกฎหมายแล้วตัดสินใจอย่างเดียวบางครั้งก็อาจจะ หมายความว่า เราต้องเคารพกฎหมาย ต้องเป็นไปตามกฎหมาย แต่ว่าเวลาตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งเราอาจจะใช้ Logic เข้ามาช่วย อย่างเช่น เรื่องการขึ้นเงินเดือน ถ้าเรานึกได้ว่าปกตินี้เราไม่สามารถขึ้นเงินเดือนตัวเองได้ มีแต่ระดับเหนือขึ้นไป อันนี้ก็จะอาจจะสะกิดใจ กระตุกว่า คิดดูหน่อย อันนี้ก็อาจจะช่วยได้

สำหรับตัวดิฉันเองตั้งใจไว้ว่าเมื่อเกษียณจากราชการแล้วก็จะอุทิศตนสำหรับการทำงานให้กับประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามการคอร์รัปชัน ซึ่งหมักหมมมาเป็นเวลานาน ดิฉันมีประสบการณ์อันยาวนานในการทำงานในกรมศุลกากรถึง ๓๖ ปี แล้วก็ในช่วงเวลาของ ๓๖ ปี เคยมีโอกาสได้รับแต่งตั้งไปเป็นอัครราชทูตที่ปรีกษา ฝ่ายศุลกากร ประจำสถานเอกอัครราชทูตที่กรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม ซึ่งตรงนั้นมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับองค์การศุลกากรโลก จะเรียนให้ทราบว่าจะมีสมาชิกถึง ๑๖๓ ประเทศ ซึ่งงานของศุลกากรนี้มีหลักการว่าต้องการจัดระเบียบศุลกากรและโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการให้เกิดความซื่อสัตย์ในการทำงานในโครงการศุลกากร จนกระทั่งได้มีปฏิญญาอารูซาเกิดขึ้น ซึ่งในปฏิญญาอารูซาครั้งนี้ประกาศไว้ว่าศุลกากรจะต้องปลอดจากคอร์รัปชัน แล้วสิ่งที่จะทำให้คอร์รัปชันหมดไปได้ก็คือความสุจริต คือคำว่า Integrity อันนี้ถือว่าเป็นปฏิญญาอารูซา สำหรับตัวดิฉันเองก็มีความภาคภูมิใจที่ว่า ในปี ๒๕๔๕ ในวาระที่องค์การศุลกากรโลกมีอายุครบ ๕๐ ปี ก็ได้ให้ไปประกาศเกียรติคุณในฐานะที่ดิฉันเป็นผู้ที่ส่งเสริมทำให้เกิดความซื่อสัตย์สุจริตในกรมศุลกากร ซึ่งเป็นสิ่งที่ดิฉันภูมิใจมาก แล้วก็สำหรับตัวเองเรื่องเงินเดือนหรือว่าเรื่องค่าตอบแทนอื่นใด

ก็ตามแต่ ในวัยอย่างนี้ดิฉันถือว่าเป็นรางวัล ไม่ได้ถือว่าอันนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เพราะว่าเราหมดภาระต่าง ๆ ไปแล้ว ตอนนี้ก็คิดว่าพยายามที่จะช่วยเหลือชาติบ้านเมืองเท่าที่จะช่วยได้

ความจริงอยากจะบอกลูกหนึ่งว่า ดิฉันได้ผ่านการทำงานจากประสบการณ์ได้ผ่านได้เห็นในสิ่งที่เรียกว่า สีดำ สีเทา และสีขาว เพราะฉะนั้นดิฉันคิดว่าตรงนี้จะประโยชน์อย่างยิ่งถ้าดิฉันได้มีโอกาสมาเป็น ๑ ในกรรมการขององค์กรอิสระแห่งนี้ ก็คิดว่าน่าจะพอแล้ว ความจริงถ้าจะพูดไปมีความคิดอีกอย่างหนึ่งว่าการที่เจ้าหน้าที่องค์กรที่มองดูว่าจำเป็นต้องใช้กฎหมาย ไซ้ต้องใช้นักกฎหมายเป็นหลัก แต่ว่าการบริหารจัดการก็เป็นสิ่งจำเป็น กราบขอบพระคุณทุกท่านนะคะ
